

นัยปก

● จริงจัง ตามพ่อ

หนึ่งคนหนึ่งอำนาจ ประชาธิปไตย

คนไทยส่วนใหญ่เข้าใจว่าประชาธิปไตยอยู่ที่ ๕ วินาที
 ช่วงเวลาที่ออกไปกาบัตรเลือกตั้งเท่านั้น
 เมื่อเลือกนายหมูนายแมวไปแล้ว
 ก็หมดแล้วประชาธิปไตย
 ปล่อยให้นายหมูนายแมวอยู่บ้านเมืองตามใจชอบ
 ทั้ง ๆ ที่ประชาธิปไตยนั้น “อำนาจ” เป็นของประชาชน
 นักการเมืองทั้งหลายต่างอาสาเข้ามารับใช้ประชาชน
 เมื่อคนรับใช้ไม่ทำหน้าที่หรือมาทำทุจริตคิดมิชอบ
 ประชาชนย่อมมีสิทธิ์ทั้ง “เลือก” และ “ไล่” ออกได้
 เพราะนักการเมืองล้วนเสนอตัวเข้ามารับใช้กันทั้งนั้น
 อย่างที่ประโยคทองของนายก ฯ อภิสิทธิ์ก็กล่าวไว้ว่า
 “ประชาชนไม่ว่าจะ ๑ คน หรือจะ ๑๐๐,๐๐๐ คน
 สามารถลุกขึ้นมาเรียกร้อง
 ให้รัฐบาลแสดงความรับผิดชอบ
 ไม่ได้ขัดกับหลักประชาธิปไตยครับ
 ทุกประเทศที่เป็นประชาธิปไตยนี้
 ส่วนใหญ่เขาไม่รอให้กฎหมายจัดการครับ
 มันจะมีสิ่งๆ ที่เรียกว่า “สำนึก” หรือ “ความรับผิดชอบ”
 ของนักการเมืองที่เขาบอกว่ามันต้องสูงกว่าค่านิยมธรรมดา
 ..ยกตัวอย่างกรณีของเกาหลี นั่นแค่นี้คนนโยบายนะครับ !
 ว่าจะต้องเปิดการค้าเสรีเอาเนื้อวัวอีกประเทศหนึ่งเข้ามา
 คนลุกฮือขึ้นมาเป็นแสน เขาลาออกทั้งคณะ...”
 ๑ เสียงของนายอภิสิทธิ์น่าจะทำให้เขาได้เป็นรัฐบุรุษ
 ถ้าเขาเป็นแบบประชาธิปไตยได้อย่างที่เขาพูด
 ๑ เสียงคุณสนธิทำให้เกิดขบวนการภาคประชาชน
 ขับไล่รัฐบาลทักษิณและนอมินีออกไปถึง ๓ รัฐบาล
 ๑ เสียงของพ่อค้าผลไม้ที่ตุนีเซียก่อเกิดปฏิวัติดอกมะลิ
 และลูกลามบานปลายกลายเป็นโดมิโนสู่โลกอาหรับ
 พลังของประชาชนแม่เพียง ๑ เสียงในโลกประชาธิปไตย
 จึงยิ่งใหญ่ไม่แพ้พลังปรมาณูที่จะเทิดฟ้าบูชาดินให้รุ่งเรือง
 ถ้าใครเห็นด้วย ประชาชน ๑ คน ต้องออกมาแสดงตัว
 ๑ คน คือ ๑ อำนาจ ของการเปลี่ยนแปลงบ้านนี้เมืองนี้

(๑) หนึ่งคนหนึ่งอำนาจแท้

หน้าที่คนใช้เพียง
แค่กู่อยู่อย่างเอียง
คนก็สู้แค่สู้

(๒) สู้ก็สู้ต่างยื้อ
เห็นแต่กูดินรน
เพื่อใครไม่ขอสน
กงวณล้วนตัวข้า

(๓) ยอดรู้แต่ปู้
ทำประชาธิปไตย
ใช้แค่เลือกตั้งนิด
ยกอธิปไตยให้

(๔) สิทธิ์นั้นหมดเมื่อตั้ง
ปล่อยนักการเมืองเพลน
ดินแดนสุดหวงแหน
ให้ท่านผู้แทนปลิ้น

(๕) ไทยเอยอย่าผิดเพี้ยน
ใครรับสิทธิ์เราคง
สิทธิ์ไม่หมดอยู่ยง
สามารถทุกเมื่อใช้

(๖) ตามสั่งหนึ่งสิทธิ์นั้น
ยิ่งหมิ่นยิ่งล้ำผล
อธรรมใดก็บ่ทน
มาเถิดร่วมอำนาจต้าน

หนึ่งเสียง

หนึ่งผู้
เองหนึ่ง ตัวกู
สุดให้แกกู

เพื่อตน
เบ่งบ้า
ใจเพื่อ ไตเลย
มิดหน้าแค่กู

คือสิทธิ์
ชาติได้
จบสิทธิ์ กูแสร
สิทธิ์สิ้นลงพลัน

ตัวแทน
เล่นลิ้น
หมดสิทธิ์ ไปเลย
ปลอกปลิ้นตามใจ

เลอะหลง
ไปได้
ตามนิติ ธรรมแล
สิทธิ์ได้ทุกยาม

หนึ่งคน พละค่าน

อธิปไตย ปวงประชา
เปลี่ยนบ้านเมืองไทย.

“สไมย์ จำปาแพง”

๓ ก.พ. ๒๕๕๔

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๑๗ ฉบับที่ ๒๕๘ เดือน มีนาคม ๒๕๕๘

เอโกปี หุดวา พหุฮา โหติ พหุฮาปี หุดวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@yahoo.com

กองรับใช้บรรณภาพ

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจอร์จิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมคิน เลิศบุศย์
อำนาจ อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
วินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิฎฐาวัต

กองรับใช้ศิลปกรรม

ตำนานไท ธาณี
แสงศิลป์ เตือนหงาย
วิสูตร นวพันธุ์
คินหิณ รักพงษ์อโศก
พุทธพันชาติ เทพไพฑูริย์
เพชรพันศิลป์ มุณีเวช

กองรับใช้ธุรการ

ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
สุเสรี ธิประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวานุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา

ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕,
๐๘-๑๒๕๓๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย

กัลนกัน ๖๔๔ ซอมภามินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟ้ายักษ์ จำกัด โทร.๐-๒๗๓๗๕-๘๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท

๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท

ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์

ส่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ

ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔

สำนักพิมพ์กัลนกัน

๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์

แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ธนาคารกรุงไทย สาขานนวมินทร์

บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ

เลขที่ ๐๕๗-๑-๔๔๗๐๕-๘

ยืนยันการโอนที่ ๐๘-๑๒๕๓๓-๗๖๗๗

หรือ farinkwan@yahoo.com

1 นัยปก : หนึ่งคนหนึ่งอำนาจ ประชากรวิวัฒน์

จริงจัง ตามพ่อ

สไมย์ จำปาแพง

3 คนบ้านนอกบอกกล่าว

จำลอง ศรีเมือง

4 จากผู้อ่าน

บรรณาธิการ

6 คุณนิคคิดน้อย

บรรณาธิการ

7 บ้านป่านาคอย

จำลอง

10 สีสันชีวิต (อ.รัตนกรรณ์ คุณดินแดนไทย คุณแลทซ์)

ทิม สมอ.

16 บทความพิเศษ (สถาบันกษัตริย์กับการพัฒนา ๗)

ทศพนธ์ นรทัศน์

22 ข้าพเจ้าคิดอะไร

สมณะโพธิรักษ์

27 การ์ตูน

วิสูตร

28 กำปั้นทุบดิน

ดั่งนั้น วิมุตตินันทะ

34 พุทธศาสตร์การเมือง

ฉวมพุทธ

36 คิดคนละชั่ว

แรงรวม ชาวหินฟ้า

40 ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโสกสลด

สมพงษ์ พิงเจอร์จิตต์

42 ซาดกทันยุค

ฉวมพุทธ

45 เวทีความคิด

นายนอก ทำเนียบ

46 ชีวิตนี้มีปัญหา

สมณะโพธิรักษ์

56 ลูกอโศกชะงักดูโลกกว้าง

ฟ้าสาง

58 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง

62 บทความพิเศษ (ระบบทุนนิยมที่สร้างสรรค)

พิมพ์วิวัฒน์ ชูโต

64 เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่

ผู้จัดการออนไลน์

71 คำกรอง

สมบัติ หอมจันทร์

72 ฝุ่นฟ้าฝากฝัน

ฟอด เทพสุรินทร์

74 ชีวิตไร้สารพิษ

ล้อเกวียน

77 กติกาเมือง

ประคอง เตกฉัตร

80 ปิดท้าย

พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

บ้านป่านาคอย

“...อนุสาวรีย์ที่พื้ชั้นขมบูซา ก็คืออนุสาวรีย์
ของชาวบ้านบางระจัน ไปถึงที่นั่นพื้จะ
กราบลงทั้งด้วยมือและด้วยใจ น้ำตาซึม
ด้วยความเคารพเทิดทูน ...ท่านเป็น
เกียรติเป็นศักดิ์ศรียิ่งใหญ่...”

• จำลอง •

คนบ้านนอก บอกกล่าว

แกะรอยการทุจริตยุครัฐบาลอภิสิทธิ์

100 ชัก 30!?

- งบประมาณไทยจะแพงขึ้นกี่เท่าถ้าทุจริตอย่างรุนแรง
- ผลกระทบทางเศรษฐกิจถ้าเป็นประเทศกำลังพัฒนาหรืออยู่กลุ่มด้อย
- มาตรการป้องกันประเทศที่มีปัญหานี้
- เปรียบเทียบประเทศไทยกับประเทศอื่น
- ส่วนเงินที่สูญหายไปไหนบ้างในงบ 100 ชัก 30
- รัฐบาลอภิสิทธิ์จะโปร่งใสหรือโกงกรธบ้าง?

ภาพผู้จัดการ

เป็นที่รู้กันทั่วไปว่า ในสมัย
๖ รัฐบาลนี้มีการโกงกินกัน
 มากที่สุด นักการเมืองทุกพรรค
 มีบทบาทมีอำนาจ โกงหมด โกง
 มากมาย โกงร้อยล้าน พันล้าน
 หมื่นล้าน โกงหน้าด้าน ๆ
“จะโกงเสียอย่างใครจะทำไม”
 โกงมาบำรุงบำเรอตนเองและ
 พวกพ้อง แล้วเตรียมซื้อเสียง
 อย่างมโหฬาร เพื่อกลับมา
 โกงใหม่ เมื่อได้รับการเลือกตั้ง
 ขณะที่โกงกันอย่างสนุกสนาน
 ก็โฆษณาสรรพคุณของการ
 เลือกตั้ง ว่าประเทศชาติจะเป็น

ประชาธิปไตยได้ ต้องเลือกตั้งอย่างเดียวนั่น เมื่อเสร็จการเลือกตั้ง
 แล้ว ประชาชนหมดสิทธิ์ นักการเมืองที่ได้รับการเลือกตั้ง จะบู้ยี่ปูยา
 ปล้นชาติปล้นแผ่นดิน อย่างไม่รู้ได้

“สิทธิ์นั้นหมดเมื่อตั้ง ตัวแทน
 ปล่อนักการเมืองแพลง เล่นลิ้น
 ดินแดนสุดหวงแหวน หมดสิทธิ์ ไปเลย
 ให้ท่านผู้แทนปล้น ปลอกปล้นตามใจ”

ได้รับเลือกตั้งเข้ามามาก็ได้เป็นรัฐบาล พอเป็นรัฐบาลมี
 อำนาจเบ็ดเสร็จ ทำตามอำเภอใจ ปกป้องผลประโยชน์ของนายทุน
 ที่เกื้อหนุนพรรค ประชาชนจำนวนมากมายกคัดค้าน ท้วงติง
 เสนอแนะให้ปกป้องแผ่นดินไม่ให้ตกไปเป็นของเขมร ก็ไม่ฟัง

รัฐบาลรู้อยู่เต็มอกกว่า เขมรต้องพึ่งพาอาศัยประเทศเรา
 ทุกอย่าง ปิดชายแดนเสียเท่านั้นก็แก้ปัญหาได้มากมาย รถถังของ
 เขมรที่เขมรคูนักคูนหาว่ามีประสิทธิภาพอย่างนั้นอย่างนี้ ก็จะกอง
 เป็นเศษเหล็ก วิ่งไม่ได้ เพราะขาดน้ำมัน

อาหารการกินของทหารเขมรที่อยู่ชายแดนติดกับไทยก็จะ
 ขาดแคลน เพราะเราปิดชายแดน **“ทหารเดินด้วยท้อง”** เมื่อท้อง
 ว่างเปล่าแล้วจะเข้ามายึดครองแผ่นดินไทยได้อย่างไร

ปิดชายแดนไม่ได้ เพราะนักการเมืองของรัฐบาลบางคน รวม
 ทั้งนายทุนที่อุดหนุนพรรค จะขาดผลประโยชน์จากการค้าของเถื่อน
 จากการเปิดบ่อนการพนันที่ชายแดนและจากกิจกรรมอื่น ๆ ที่เคย
 ได้ผลประโยชน์มหาศาลร่วมกับเขมรก็จะหมดไป จึงถือคติ **“ประเทศ
 ชาติเสียดินแดนดีกว่าตนเองและหมู่คณะเสียผลประโยชน์”**

อดีตผู้พิพากษาศาลฎีกาท่านหนึ่งบอกผมว่า ได้มีหนังสือถึง
 ผู้ใหญ่ของรัฐบาลไปแล้วให้ปกป้องดินแดน ปราบกฏว่าท่านส่งหนังสือ
 ไปผิดคน ส่งให้ **“คนขายชาติ”** (ท่านจงใจใช้คำนี้จริง ๆ ด้วย
 ความรักชาติอย่างยิ่ง) **๓**

► ธรรมดาของโลกจะได้ ไม่ต้องโศกสลด

สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์

ยุคประชาธิปไตยเบ่งบาน ประชาชนมีสิทธิ์แสดงความคิดเห็น มีสิทธิ์
 รวมตัวแสดงความคิดเห็น ภาคีรัฐต่างหากที่ต้องตั้งใจฟัง **“ฟังอย่าง
 ลึกซึ้ง”** เพื่อจัดการกับปัญหา

► กำปั้นทุบดิน

ดั่งนั้น วิมุติตินันท์

นายอภิสิทธิ์เคยพูดไว้ว่า นักการเมืองต้องรับผิดชอบด้วยจิตสำนึกสูง
 กว่ามาตรฐานตามกฎหมาย แล้วตัวเองล้มเหลวซ้ำซาก ผิดพลาด
 มหันต์นับไม่ถ้วน คนด่าทอสาปส่งทั่วบ้านเมือง จะด้านหนาถึงไหน

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

ตลก !

อ่านหนังสือพิมพ์ทั้งรายวันรายสัปดาห์หลายฉบับ เจอคำมุขตลก กับ มุกตลก ในข้อเขียนบทความต่าง ๆ ตลอดมา ตัดใจสงสัยมานานแล้วว่าคำไหนถูกต้องกันแน่เพราะผู้เขียนผู้ใช้คำนี้ก็ล้วนแต่นักคิดนักเขียนอาวุโสผู้ทรงภูมิปัญญาเก่าแก่ทั้งสิ้น ไม่ได้จดจำชื่อและข้อเขียน บทความมาจากระโนให้ยืดยาว ชาวบ้านรุ่นเก่าแก่อย่างเราจึงมีเหมือนเรื่องเขมรที่พันธมิตรกับรัฐบาลต่างก็แจกแจกไปกันต่างทิศต่างทาง (อ่านฉบับแรกแจกที่กองอำนาจการกองทัพธรรม ต่อไปจะขออ่านจากเพื่อน)

- สมาชิกวณิพก กทม.

ยกข้อมูลเบื้องต้นจากหนังสือพิมพ์มาอ้างอิงก็ดีแล้วครับ จะได้ถือโอกาสยกพจนานุกรมฉบับมติชน (พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ.๒๕๔๗) มาอ้างอิงหน้า ๖๘๖ “มุขตลก น.แ่งมุขที่ยกขึ้นมาให้เป็นเรื่องขำขัน” แต่อย่างไรก็ตามที่ ไม่วายต้องเสาะหา คำนี้จากขุมทรัพย์อื่น ๆ ด้วย หน้า ๗๓ พจนานุกรมไทย มานิต มานิต เจริญ ฉบับพิมพ์ครั้งที่ ๑ “มุก ก.ไม้, กุเรื่องขึ้น” และ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๒ หน้า ๔๖๗ “มุกตลก น.วิธีทำให้ขบขัน” ตอบได้มาเป็นต้น ๆ แบบนี้ให้เลือกเอาเอง จะเอาคุณไหนก็ตาม อธิบายเถิดครับ เจออะไรเด็ด ๆ อีกละก็อ อย่าลืม “เราคิดอะไร” นะขอรับ

สาระ:

งานพระราชทานเพลิงสรีระสังขารหลวงตามหาบัว ญ วัดป่าบ้านตาด อุดรธานี ผู้จัดการงานวิตกว่าผู้คนจะหลั่งไหลกันไปล้นหลาม และจะเกิดปัญหาการจราจร สถานที่และอื่น ๆ อีกมากมาย แต่ก็ไม่ว่าจะทำอย่างไรได้ ลูกศิษย์ก็จะเตรียมงาน

จนสุดฝีมือนั่นแหละ

- สมาชิก 000 กทม.

การแสดงความนึกกระลึกผู้คุณธรรมความดีของครูบาอาจารย์ นับเป็นคุณธรรมประการหนึ่ง และลีลาการแสดงสำนึกก็เป็นสิ่งชี้ชัดว่าได้ “วิชา” มาจากครูบาอาจารย์มากน้อยลึกล้ำแค่ไหน

ให้กับ-เรื่องของ

ได้ยิน บ.ก.เราคิดอะไร เปรยว่าผู้ดำเนินรายการสถานีวิทยุ ที.วี. และผู้ดำเนินรายการบนเวทีต่าง ๆ ใช้คำ ให้กับ แทนคำ ให้แก่ และใช้คำ เรื่องของ ในเรื่อง ของ แทนคำ เรื่อง เช่น เรื่องความขัดแย้ง เรื่องการเอาวัดเอาเปรียบ เรื่องฝนตกฟ้าร้อง ก็พูดว่า เรื่องของความขัดแย้ง ในเรื่องของความขัดแย้ง นอกจากนี้ก็มีคำ ในส่วนของ เช่น ในส่วนของอาหารการกิน ในส่วนของการรักษาพยาบาล แทนที่จะพูดสั้น ๆ ว่า ส่วนอาหารการกิน ส่วนการรักษาพยาบาล ทำให้ต้องถามมาว่า เรื่องแค่นี้เป็นปัญหาที่เดียวหรือ ถึงกับต้องเอามายึดถือให้รกสมอง

- สมาชิกกิตติมศักดิ์ กทม.

เรื่องแค่นี้เป็นปัญหาหรือไม่ก็อยู่ที่ตัวเรามองเห็น รับรู้ แก่ไขเท่าที่ตนเองทำได้ อย่างน้อยที่สุดก็คือตนเองไม่เป็นไปกับเขาด้วย ส่วนที่เกินไปกว่านั้นก็ไม่ว่าจะพูดไปยึดถือเอาไว้ให้รกสมองไป

เพื่อใคร ?

ตำรวจขอให้กองทัพธรรมเปิดถนน ๒ ช่องทางให้รถยนต์ผ่านได้ การจราจรจะได้ไม่ติดขัด รถจะได้ไม่ต้องอ้อมไปใช้เส้นทางอื่น แต่ทางกองทัพธรรม-พันธมิตรไม่ยอมเปิด เรื่องนี้สังคมมองว่าเป็นการฝ่าฝืนกฎหมาย ผูกขาดใช้ถนน ไม่ชอบธรรม

- สมาชิกกองทัพธรรม กทม.

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

☞ เมื่อมองโลกมองธรรมต่างกันก็ย่อมเห็นโลกเห็นธรรมต่างกัน แต่อย่างไรก็ตามขอให้ผู้ที่เคยใช้รถใช้ถนนได้โปรดทบทวนสัณนิษฐาน คนเหล่านั้นจำต้องมาकिनนอนกลางถนนก็มีใช้เพื่อตนเองหรือคนละ แต่มาทำหน้าที่ใช้หนี้แผ่นดินถึงคนใช้รถใช้ถนนจะไม่มาร่วมขบวนการด้วยก็ตามที แต่หากยอมเสียสละความสะดวกสบายในการใช้รถใช้ถนนบ้างสักระยะหนึ่ง ก็นับได้ว่าได้ร่วมใช้หนี้แผ่นดินด้วยนะครับ

ความล้มเหลวรวมหมู่

ความล้มเหลวรวมหมู่ คำคำนี้สะท้อนในอกเป็นวาทกรรมของคุณค่านุณ สิทธิสมาณ และคุณปานเทพ ได้นำมาพูดต่อ เป็นความล้มเหลวรวมหมู่ของคนไทย ที่เคราะห์ร้ายมีรัฐบาลที่ไม่เอาไหน มีนักการเมืองชั่วเต็มบ้านเต็มเมือง มีทหารที่ไม่ทำหน้าที่ปกป้องอธิปไตยของชาติ มีสื่อที่รับใช้นายทุนนักการเมือง ผู้หลักผู้ใหญ่ในบ้านเมืองนั่งเฉย ทำตัวเป็นตอไม้ที่ตายแล้วดูตาย คนไทยผู้รักชาติพยายามทำหน้าที่คนไทยอย่างเต็มความสามารถแทบล้มประดาตาย รัฐบาลทำหุทวนลม คิดแต่จะหาทางกำจัด คนไทยเหล่านั้นปรับทุกข์ถามกันเองว่า จะทำอย่างไรต่อไป โดยส่วนตนเห็นว่า ก็ต้องช่วยกันคิด ใครคิดอะไรได้ ก็บอกกล่าวเสนอแนะกันไป อย่างที่คุณสนธิว่าต้องจารึกไว้ในโปสเตอร์แจกทั่วบ้านทั่วเมือง ติดทุกบ้านทุกช่อง ว่าใครมีส่วนขายชาติบ้าง หรือต้องพิมพ์เป็นหนังสือประจานเอาไว้ให้อยู่ชั่วกาลนานว่าตระกูลใคร ชื่อใครบ้าง ร่วมในการขายชาติ

ในส่วนตนบันทึกว่ามีคนหนึ่งเ็นคณะนักวิชาการ ๗.๑ ล้านนั้น (ชื่อย่อ อ.) เคยเป็นนักเรียนทุนพระราชทาน ทั้ง ม.ต้น-ม.ปลาย ความประพฤติส่วนตัวสมัยเรียนมัธยมปลาย เป็นคนเห็นแก่ตัว

เอาเปรียบเพื่อนทั้งผู้หญิงผู้ชาย ความรู้ไม่ได้ช่วยให้เป็นคนดีรักชาติได้เลย ก็ขอบอกเพื่อประจานแค่นี้ก่อน

- คลั่งชาติก็ได้...ดีกว่าคลั่งขายชาติ

☞ “อเสวนา จ พาลาน”

ระแวงระวังห่างพ้นคนพาลชั่ว
หากสมานสมัครชักพาพลอยหมองมัว
พึงไหวตัวปลีกตนพ้นผองพาล

“ปณฺฑิตานญฺ จ เสวนา”

พึงคบหาบัณฑิตเป็นแก่นสาร
หมู่คนดีมีธรรมมีศีลทาน
เป็นมิตรแท้ร่วมงานสรรค์สร้างไทย

☞ ussณฐิการ

คณะนักวิชาการรับจ้าง ๗.๑ ล้านบาท ประกอบด้วย

๑. ดร.ชาญวิทย์ เกษตรศิริ ประธาน
๒. อาจารย์พนัส ทัศนียานนท์
๓. ศาสตราจารย์ ดร.ธเนศ อาภรณ์สุวรรณ
๔. รองศาสตราจารย์ ดร.พิภพ อุดร
๕. รองศาสตราจารย์ อาทร พึ่งธรรมสาร
๖. ผศ.ดร.ธีรศักดิ์ เพชรเลิศอนันต์
๗. ดร.พวงทอง ภวัครพันธุ์
๘. ดร.มรกต เจวจินดา ไมเออร์
๙. อาจารย์ อัครพงษ์ คำคุณ
๑๐. นายสมฤทธิ์ ลือชัย
๑๑. นายอดิศักดิ์ ศรีสม
๑๒. นายสุเทพ คุ่มกัน
๑๓. นายเกตุรา บรรณานุกรษ์
๑๔. คณะที่ปรึกษาของคณะทำงานโครงการซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความเชี่ยวชาญ ในด้านประวัติศาสตร์ กฎหมาย รวมทั้งด้านการค้า เศรษฐกิจ สังคม และความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

**คณะบุคคลเกรงเคตง ซึ่งมีความสามัคคี
ต่อกันอยู่ได้ ก็อาศัยกำลังในการปรารภณา
จะปล้นทรัพย์ - “อศฺวพาหุ”**

(จาก แจกคิดคำคม และ คำอวยพร รวบรวมโดย “อนุสรณ์”
พิมพ์ที่ โรงพิมพ์อักษรสัมพันธ์ ๒๕๐๓)

หากนายกรัฐมนตรีสำแดงความองอาจ ชายชาติเชื้อไทยแท้ออกไป
มีหรือโจรลักตัวเรียกค่าไถ่จะไม่สยอง !
แต่อนิจจา ผู้นำไทยเล่นบทนี้ไม่เป็น
จอมโจรเขมรจึงเหยียบบอกจิกกระหม่อมหมามหน้าได้

คิดเล่น ๆ ลับสมองคณองปัญญาตามประสา
คนไม่มีอำนาจ-หน้าที่ แต่อดกระสันตั้งต่าง
ตนเป็นโน่นเป็นนี่ไม่ได้

เลือกเอาแต่ชนิดที่มีอำนาจบาตรใหญ่เสีย
ด้วยซี

เรื่องคนไทย ๗ คน ที่ทหารเขมรลากไป
จับในแดนเขมรนี่ไง ถ้าหากवासนาบารมีสูงส่ง
ได้เป็นผู้มีอำนาจครอบงำนายกรัฐมนตรียแบบ
เบ็ดเสร็จ จะจัดการเรื่องนี้แบบไหนเอ่ย ?

รัฐบาลยืนยันว่าคนไทยทั้ง ๗ คนนั้น
ถูกจับในแผ่นดินไทย โดยอาศัยฐานข้อมูลจาก
หน่วยงานในพื้นที่ เช่น

- ฝ่ายปกครองท้องที่ ไม่ว่าจะอำเภอ ตำบล
ยืนยันได้ว่าอยู่ในเขตปกครอง

- สถานีตำรวจท้องที่ ยืนยันได้ว่าอยู่ใน
เขตอำนาจสอบสวน ทหารเขมรกระทำผิดใน
เขตอำนาจสอบสวน มีอำนาจจัดการตาม
กระบวนการกฎหมายได้

- หน่วยทหาร ตำรวจตระเวนชายแดน

ยืนยันได้ว่าอยู่ในเขตรับผิดชอบป้องกันปราบปราม
ผู้กระทำผิด และอธิราชศัตรูของชาติ

แค่หน่วยงานเหล่านี้ก็สามารถยืนยันได้แล้วว่า
เหตุเกิดในแดนอธิปไตยไทยชัด ๆ

รัฐบาลยื่นคำขาดขอให้ส่งตัว ๗ คนไทย
คืนแผ่นดินไทยภายใน ๒๔ ชั่วโมง

พร้อมกันนี้ ประกาศเตรียมการปิดด่าน
ชายแดนทุกด่านภายในเวลาที่กำหนด

ทั้งให้กระทรวงกลาโหมสั่งการทหารทุกเหล่า
เตรียมพร้อมปฏิบัติการด้วย

คิดว่า หากนายกรัฐมนตรีสำแดงความองอาจ
ชายชาติเชื้อไทยแท้ออกไปแค่นี้ มีหรือโจร
ลักตัวเรียกค่าไถ่จะไม่สยอง !

แต่อนิจจา ผู้นำไทยเล่นบทนี้ไม่เป็น จอมโจร
เขมรเมืองน้องจึงเหยียบบอกจิกกระหม่อม
หมามหน้าเมืองที่ได้ตามสบาย

เรื่องนี้สอนให้รู้ว่า อันว่า “ผู้ชาย” กับ
“ลูกผู้ชาย” นั้น มิใช่หนึ่งเดียวกันทรอกนะ
จะบอกให้ !!!

๒

อนุสาวรีย์ที่พีชิ่งชมบุชา
ก็คืออนุสาวรีย์ชาวบ้านบางระจัน
ไปถึงที่นั่นพีจะกราบลงทั้งด้วยมือและด้วยใจ
น้ำตาซึมด้วยความเคารพเทิดทูนพวกท่าน
ท่านเป็นเกียรติ เป็นศักดิ์ศรียิ่งใหญ่
ที่ทำให้คนไทยภูมิใจได้ในความมีเลือดไทย...

(ภาพจากอินเทอร์เน็ต)

จากชาวบ้านป่า เปลี่ยนฐานะเป็นชาวกรุง
มาได้เดือนเศษแล้ว ไม่ใช่ชาวกรุงเฉย ๆ แต่
เป็นชาวกลางกรุง กินนอนกลางถนน ณ ชุมชน
มัมวานรังสรรค์

ในชุมชนนั้นผมมีเพื่อนมาก วันหนึ่ง ๆ ผมขี่
มอเตอร์ไซด์ตระเวนไปทักทายกันไม่หวาดไม่ไหว
ใคร ๆ อยากรพบผมก็สะดวกมากไปพบได้ทุกวัน
เกือบทุกเวลา เปรียบเสมือนเป็นที่รอพบญาติ
อย่างดี

บางคนไปพบด้วยตัวเองไม่ได้ ก็ส่งจดหมาย
ไปทักทาย มีพี่ผู้หญิงคนหนึ่งรู้จักกันมาเกือบ ๔๐
ปีแล้ว เขียนจดหมายให้กำลังใจ

คุณจำลอง

หลังจากการร่วมงานกันอย่างใกล้ชิดเมื่อ
พ.ศ. ๒๕๑๘-๒๕๑๙ แล้วเราก็ไม่ได้พบกันอีกเลย
ไม่ได้พบตัวกันนะคะ แต่พี่ติดตามคุณมาโดยตลอด
ขอให้เชื่อว่า เมื่อใดที่คุณลงสนาม ไม่ว่าจะเป็
สนามใดหรือกรณีใด เมื่อนั้นพี่จะติดตามเอาใจช่วย
ด้วยความหวังใย ยกย่อง และภาคภูมิใจในตัวคุณ
อย่างที่สุดทุกครั้งไป ประเภทพันธมิตรหน้าจ
ยังงี้ล่ะคะ

ที่บังอาจใช้คำแทนตัวว่าพี่ ก็เพราะพี่แก่กว่า
คุณ ๓ ปี และคุณเคยเรียกพี่ว่า “พี่” มาก่อน ขอ
แนะนำตัวเล็กน้อยเพื่อความวางใจ (และเผื่อจะ
ระลึกได้) ว่าพี่เคยทำหน้าที่สตรียูที่หนังสือพิมพ์
“ศยามิศรี” ทั้งรายวันและรายสัปดาห์ ยังพอ
นึกถึงศยามิศรีได้บ้างไหมคะ ?

ติดตามคุณจำลองอยู่ ทุกวันนี้พี่มีความรู้สึกที่
เกี่ยวกับคุณและกลุ่มแกนนำของพันธมิตรอย่าง
มากมายจนไม่อาจบรรยายออกมาเป็นถ้อยคำได้
หลายครั้งน้ำตาไหล เป็นน้ำที่ไม่ได้ออกมาจากบ่อ
น้ำตาตื่น ๆ แต่มันเอ่อล้นขึ้นมาจากส่วนลึกสุด
ในใจ เมื่อได้ตระหนักในผลงานและเจตนาอัน
ยิ่งใหญ่ของกลุ่มพันธมิตร

อนุสาวรีย์ที่พีชิ่งชมบุชา ก็คืออนุสาวรีย์ของ
ชาวบ้านบางระจัน ไปถึงที่นั่นพีจะกราบลงทั้ง
ด้วยมือและด้วยใจ น้ำตาซึมด้วยความเคารพ
เทิดทูนพวกท่าน ท่านเป็นเกียรติ เป็นศักดิ์ศรียิ่งใหญ่
ที่ทำให้คนไทยภูมิใจได้ในความมีเลือดไทยของ

ตัวเอง

แต่บัดนี้พี่มองเห็นอนุสาวรีย์อีกแห่งหนึ่ง ที่ยิ่งใหญ่เทียบเท่า หรืออาจยิ่งใหญ่กว่าอนุสาวรีย์ของชาวบ้านบางระจัน นั่นก็คืออนุสาวรีย์ของผู้ปกป้องแผ่นดิน เป็นแท่นแห่งความเคารพที่มีดวงหน้าของยอดนักรบแห่งกรุงรัตนโกสินทร์ปรากฏอยู่เด่นชัด

เป็นอนุสาวรีย์ที่จะเชิดชูคนไทย และชาติไทยให้สูงเด่นอยู่ได้ชั่วฟ้าดิน..!

พี่ฝากเงินน้อยนิดนี้มาร่วมกองทุนเขาพระวิหารด้วยค่ะ

“หญิงแก่แต่ใจเป็นพันธมิตรร้อยเปอร์เซ็นต์”

นายทหารผู้ใหญ่บางท่านที่แก่กว่าผมมาก ๆ ส่งเงินไปช่วยการชุมนุมทุกครั้ง ซึ่งนายทหารท่านนั้นผมไม่เคยพบท่านมาก่อน เคยได้ยินแต่กิตติศัพท์ความเป็นนายทหารชั้นเยี่ยมของท่าน

เมื่อท่านจากไป ภริยาของท่านซึ่งอายุ ๙๐ ปีแล้วยังตามช่วยสนับสนุนการชุมนุมอยู่ตลอดเวลา เขียนจดหมายและส่งเงินไปช่วย เลือดรักชาติ รักแผ่นดินไม่ได้จางหายไปเลย

พลตรีจำลอง ที่นับถือ

พี่ขอร่วมในภารกิจกู้ชาติของคณะพันธมิตรตัวเงินจำนวน ๑๐,๐๐๐ (หนึ่งหมื่นบาทถ้วน) พี่อยากมาร่วมชุมนุมด้วยทุกครั้ง ขณะนี้พี่อายุ ๙๐ ปีแล้ว เดินเหินไปไหนมาไหนได้สะดวก และอ่านเขียนรับรู้ได้ทุกอย่าง แต่ถ้ามาในภารกิจอย่างนี้คุณจำลองและลูกหลานทั้งหลายคงเป็นห่วงกันแะมาเพิ่มภาระให้อีก และขอเรียนว่า ขณะนี้พี่นั่งเฝ้าทีวี เอาใจช่วยตลอดเวลา อยู่คนเดียว ท่านพลเอกเซวาร์ซึ่งเข้าใจและรักคุณจำลองมาก ได้ถวายบังคมลาในหลวงไปสู่สวรรคตแล้วตั้งแต่ปีกลายด้วยความห่วงใยบ้านเมืองและลูกหลานด้วยน้ำตา

ชุมนุมทุกครั้ง พี่ทั้งสองได้ส่งปัจจัยและน้ำดื่มมาช่วย มีความสุขที่ได้มีส่วนร่วมทุกขั้วร่วมสุขด้วย และคุณจำลองได้โทรศัพท์ขอบคุณไปแล้ว พร้อม

ทั้งกรูณาขอบปริญญาบัตรให้พี่ได้เป็นถึงดอกเตอร์ มีเวลานี้ด้วย และสั่งด้วยว่าพี่ไม่ต้องมาลำบากขอขอบพระคุณยิ่ง

ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ พร้อมด้วยอิทธิฤทธิ์และเดชฤทธิ์ของพระสยามเทวาธิราชเจ้า และพระบารมีของพระมหากษัตริย์ทุก ๆ พระองค์ ได้โปรดปกป้องคุ้มครองชาติ และคณะกู้ชาติคณะนี้ ปลอดภัยอันตราย ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ ประสบผลสำเร็จในภารกิจอันสำคัญของชาติไทย ผ่านพ้นอุปสรรคใด ๆ ทั้งสิ้น ทั้งปวง สมปรารถนาด้วยดีทุกประการ

ขอให้ได้รับชัยชนะ

จากพี่

ไม่ใช่เฉพาะแต่ในแวดวงทหารเท่านั้นที่สนับสนุนแล้วสนับสนุนอีกแพทย์สามิภรรยาคุณหนึ่ง นอกจากส่งเงินไปช่วยแล้ว ยังแต่งกลอนให้กำลังใจพันธมิตรด้วย

บ้านเกิดเมืองนอนของคนไทย
ที่มีหัวใจรักชาติ

คุณลุงจำลอง ศรีเมือง และพันธมิตรทุกท่าน

ดิฉันและน้องชายศรัทธาและนับถือคุณลุงจำลองและท่านพันธมิตรทุกท่าน ที่มาต่อสู้เพื่อปกป้องแผ่นดินไทย ด้วยความเสียสละอย่างสูงยิ่ง ขอฝากกลอนมากราบท่านพันธมิตรนะค่ะ

พันธมิตรคือคนไทยใจนักสู้

**ให้ความรู้ปลุกปัญญามหาชน
มีความจริงมีธรรมอันเบิกบาน**
ขอกราบท่านพันธมิตรด้วยจิตใจ

พร้อมกันนี้ขอร่วมสมทบทำบุญกับคุณจำลองและพันธมิตรเป็นจำนวน ๑,๕๐๐ บาท และขอให้ท่านพันธมิตรชนะมารร้ายโดยเร็ววัน

แพทย์หญิง.....

นายแพทย์.....

ทุกครั้งที่ผมและเพื่อน ๆ น้อง ๆ ๔ เหล่าทักขึ้นปราศรัยบนเวที เมื่อเหลือบไปดูหนุ่ม ๆ สาว ๆ คนเฒ่าคนแก่ที่ไปร่วมชุมนุมแล้วรู้สึกสะท้อนใจ

ผู้ร่วมชุมนุม ทั้งเด็ก คนหนุ่ม ๆ สาว ๆ และคนแก่
เป็นผู้ป้องกันราชอาณาจักรไทยยิ่งกว่า
สมควรออกเกียรติบัตร “การป้องกันราชอาณาจักรไทย”
ให้แก่ผู้ร่วมชุมนุมและผู้สนับสนุนทุกคน

การปกป้องดินแดน เป็นหน้าที่โดยตรงของพวกเรา (ทหารบก, เรือ, อากาศ และตำรวจ) แล้วทำไมจึงต้องให้ชาวบ้านธรรมดา ๆ ต้องเดือดร้อนออกมาทนทุกข์ทรมานชุมนุมเพื่อปกป้องแผ่นดินด้วยเล่า

“คณะกรรมการรวมพลังปกป้องแผ่นดิน” ซึ่งต่อมาเปลี่ยนชื่อให้เข้มข้นเป็น “คณะกรรมการป้องกันราชอาณาจักรไทย” ได้ประชุมกันเห็นสมควรออกเกียรติบัตร “การป้องกันราชอาณาจักรไทย”

ให้แก่ผู้ร่วมชุมนุมและผู้สนับสนุนทุกคน
เจตนาไม่ใช่เป็นกุศโลบายเพิ่มคนชุมนุม แต่เพื่อให้เกียรติโดยแท้ หลายคนเมื่อได้รับแล้วอาจเก็บไว้เป็นที่ระลึกสืบทอดไปชั่วลูกชั่วหลาน

ผมเคยสอนอยู่ที่วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร ซึ่งนับเป็นกรณีพิเศษ ปรกตินายทหารที่วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร จะทำหน้าที่เพียงเป็นผู้ประสานงานเท่านั้น เชิญผู้ทรงคุณวุฒิไปบรรยายวิชาต่าง ๆ

เนื่องจากผมได้ทุนกองทัพไทยและสหรัฐไปศึกษาปริญญาโทที่สหรัฐและผมเคยทำงานการเมืองมาก่อน ท่านผู้อำนวยการวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักรจึงกำหนดให้ผมสอนวิชาสังคมและการเมือง

ผมยอมรับจริง ๆ ว่าผู้ร่วมชุมนุม ทั้งเด็ก คนหนุ่ม ๆ สาว ๆ และคนแก่เป็นผู้ป้องกันราชอาณาจักรไทยยิ่งกว่า **๓**

คือปฏิบัติการชุมนุมประท้วงแนวใหม่
สาระสำคัญคือ ให้มีประโยชน์และคุณค่า
ต่อการพัฒนาประชาธิปไตย
มุ่งเอาความจริงกับความรู้ออกมาตีแผ่
ไม่มุ่งแพ้ชนะ-ไม่รุนแรง-ไม่หยาบคาย
เพื่อยกระดับการต่อสู้ขั้นสูง... “วิถีอาริยชน”

อาจารย์รัตนagrณ์ ธรรมโกศล

แนะนำ อาจารย์รัตนagrณ์ ธรรมโกศล เกิด ๖ ต.ค. ๒๔๙๗ ที่จังหวัดสุพรรณบุรี มาเรียนต่อกรุงเทพฯ ๑ โรงเรียนสตรีวัดระฆัง จบปริญญาตรี วิทยาศาสตร์บัณฑิต ที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ปี ๒๐, ปริญญาโท นิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปี ๒๗ และปริญญาเอกด้านรัฐศาสตร์ที่เคมบริดจ์ ประเทศอังกฤษ ปัจจุบัน เป็นนักวิชาการอิสระ เป็นอาจารย์พิเศษ

**ชีวิตต้องต่อสู้ถึงจะได้ประสบการณ์ มันจะเกิดปัญญา เกิดสติปัญญา
เพราะฉะนั้นคุณอภิสิทธิ์จะอ่อนด้อยในจุดนี้
ชีวิตมีแต่คนทำให้ จิตใจในการกล้าต่อสู้จึงมีน้อย**

คนเดือนตุลา

สนใจเรื่องการเมืองมาตั้งแต่อายุ ๗ ขวบ เติบโตในครอบครัวนักการเมือง เป็นผู้นำนักศึกษา และติดคุกตอน ๖ ต.ค.ด้วย มีเพื่อนฝูงมากมาย อยู่ในแวดวงการเมือง วันนี้มีเพื่อนหลากสี เราอยู่ทั้งสองฝั่ง ไม่มีสีไหนเกลียดเรา เน้นความเป็นเพื่อน ถ้าคุยเรื่องแนวคิดทางการเมืองไม่ได้ ก็คุยเรื่องดินฟ้าอากาศ เพราะเคารพในความคิดของเขา แม้เป็นเพื่อนแต่ชีวิตเป็นของเขาในการเลือกทางเดิน ส่วนตัวเลือกทางเดินที่คิดว่าทำประโยชน์ให้ส่วนรวมได้มากกว่า ถูกปลุกฝังมาตลอด เราเติบโตในแผ่นดินนี้ ต้องกตัญญูรู้คุณแผ่นดินเกิด

บนเวทีพันธมิตร

วันนี้ที่ต้องขึ้นเวทีพันธมิตรเพราะถือว่าเรากำลังกลายมิตร์ตัวจริงของคุณอภิสิทธิ์ ตอนกลับจากอังกฤษคุณอภิสิทธิ์เป็นหนุ่มหล่อ จบจากอีตัน จบออกฟอร์ด OXFORD ECONOMIC เรามีความเชื่อว่าขณะที่วิจารณ์ด่านักการเมืองน้ำเน่าไม่ตินั้น เราต้องสร้างนักการเมืองน้ำดีขึ้นมาด้วย แล้วเราก็เฝ้าดู เรื่องไหนเราหนุนเนื่องได้เราก็หนุนเนื่องได้ช่วยหาเสียงตอนสมัคร ส.ส. เคยร่วมทำงานตอนคุณอภิสิทธิ์เป็นโฆษกพรรค ซึ่งมั่นใจว่างานจะออกมาใน ๑ ชั่วโมง เพราะทุกเรื่องที่เขาประชุม ครม. พอจบการประชุม ครม. วาระจะออกมาเลยพร้อมแถลง เราได้รับความไว้วางใจมาก คุณอภิสิทธิ์เคยเขียนจดหมายน้อยขอบคุณมาด้วย

คุณอภิสิทธิ์เติบโตมาเรียกว่าคาบซ้อนเงินซ้อนทองมาตั้งแต่เกิด เพราะพ่อแม่ปูทางชีวิตให้มาเป็นส.ส.อยู่ในพรรคประชาธิปัตย์ก็ได้ติดท่านนายก ฯ ชวนเป็นคนโอบอุ้มดูแล ชีวิตของคนเราไม่ต่อสู้ไม่ได้ **ชีวิตต้องต่อสู้ถึงจะได้ประสบการณ์ มันจะเกิดปัญญา เกิดสติปัญญา เพราะฉะนั้นคุณอภิสิทธิ์จะอ่อนด้อยในจุดนี้ ชีวิตมีแต่คนทำให้ จิตใจในการกล้าต่อสู้จึงมีน้อย** ๓ ปีในตำแหน่งนายกรัฐมนตรี หลายเรื่องก็ตัดสินใจได้ดี แต่อีกหลาย ๆ เรื่องก็ไม่กล้าตัดสินใจ จนถูกมองว่าเป็นนายกที่ขาดความกล้าหาญทางจริยธรรม

จุดอ่อนของนายก ฯ

คุณอภิสิทธิ์มีเพื่อนน้อยมาก อาจเพราะใช้เวลาเรียนในต่างประเทศเสียส่วนใหญ่ ขาดข้อมูลนำเข้าทั้งเป็นทางการและไม่เป็นทางการ เพราะโลกวันนี้เป็นโลกของข้อมูลข่าวสาร ขาดบุคคลรอบข้างเป็นเพื่อนแท้ เป็นกัลยาณมิตรแท้ ๆ แต่ด้วยวัยก็ไม่ได้บอกว่าคุณอภิสิทธิ์ไม่เก่งนะ แต่เป็น ๔๖ ปีที่มีคนโอบอุ้มมาตลอด ทำให้ผ่านสมรภูมิลูบทั้งในเชิงชีวิต เชิงการเมืองด้วยตัวเองไม่มากเลย ด้วยเหตุนี้ในหลายเรื่องคุณอภิสิทธิ์มีลักษณะพึ่งพิงเยอะมาก ในพรรคประชาธิปัตย์เอง คนที่มีบทบาทจริง ๆ กลับกลายเป็นคุณสุเทพ เทือกสุบรรณ ซึ่งสังคมไม่ค่อยรักเท่าไรห้ ขณะเดียวกันก็ไปคบคนชั่วเป็นมิตร พวกเห็บเหาที่เคยเกาะหมาเฝ้าคุณทักษิณตายไปแล้ววันนี้พวกเห็บเหาหน้าเดิมก็มาเกาะกินคุณอภิสิทธิ์ และคุณอภิสิทธิ์ก็ยอมให้เกาะ

ท่านเลือกเดินได้ จะเลือกประเภทไหน
ถ้าท่านเลือกเป็นนักการเมืองที่คนรุ่นหลังจารึกท่านไว้
และนึกถึงเรื่องดี ๆ เรื่องถูกต้องตามครรลองคลองธรรม
ที่ท่านได้ทำไว้ ก็อยู่ที่ท่านต้องตัดสินใจแล้ว
จะทำเพื่อประโยชน์สุขแก่ประเทศชาติบ้านเมือง
หรือเลือกข้างพวกเห็บเหาคนชั่ว

การที่ต้องพึ่งพาคนอื่น พึ่งพาสูเทพ พึ่งพาเนวิน ใช้ใจรปราบใจร ใจรักชีคอ เมื่อขึ้นหลังเสือแล้วจะลงยังงไม่ให้เสือกัด ยังงก็ต้องป้องกันตัวนี่เป็นจุดอ่อนที่ได้เห็น ๒ ปีกว่า ๆ ว่า คุณอภิสิทธิ์จะละล้าละล้ง วันนี้พูดอย่างฟุ้งนี้พูดอีกอย่างกลายเป็นคนโกหก หรือเมื่อเสนอนโยบายออกไปแล้ว เอาพรรคร่วมรัฐบาลซีโงงก็จะต้องพึ่งพา ก็กลายเป็นต้องคอยปกป้องเขา จนถูกกล่าวหาว่าพ่ายเรือให้โจรนั่ง

การเมืองเป็นเรื่องของเสียงโหวต เพราะฉะนั้น อำนาจการต่อรองในรัฐสภาอยู่ที่ปริมาณของเสียง คุณอภิสิทธิ์ไปพึ่งเสียงเหล่านั้นเพื่อโหวตให้ตัวเอง พวกนั้นก็ชีคอเอา ต้องบอกเลยว่าพรรคร่วมรัฐบาลแต่ละคนดูไม่จิตทั้งนั้นเลย จะบอกว่าไม่รู้หรือ คุณอภิสิทธิ์รู้ แต่ ณ เวลานั้นอาจจะเลือกไม่ได้ เมื่อเข้ามาเป็นนายกรัฐมนตรีแม้วันเดียวก็เป็นนายกรัฐมนตรีที่จะถูกจารึกในประวัติศาสตร์ คุณอภิสิทธิ์ต้องเลือกที่จะเดินแต่ไม่ควรใช้วิธีตอบแทนนักการเมืองแบบนี้ เพราะวันนี้ประชาชนก็รู้ว่ารัฐบาลประชาธิปไตยมีคอร์รัปชันมากที่สุดกว่ายุคใด และทำกันอย่างโจ่งครึม โกงกินชาวนาอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน

สมมุติถามกันซึ่ง ๆ หน้าถึงเรื่องที่กระทรวงพาณิชย์เขาโงงกัน เขาเรียกร่องขายข้าวกันตันละเท่าไร่ คุณอภิสิทธิ์รู้ใช่ไหม หรือวันนี้ประชาชนแม้จะซื้อน้ำมันยังหาไม่ได้เลย ทั้ง ๆ ที่บ้านเราปลูกปาล์มเป็นอันดับสองของโลก เราขาดแคลนได้ยังไง เพียงแต่คุณจะนำเข้ามาเพื่อจะกินหัวควิ แม้กระทั่งภาคเศรษฐกิจ สภาหอการค้าทาง

อุตสาหกรรมยังออกมาโวยคุณอภิสิทธิ์ ปล่อยให้เป็นอย่างนี้ได้ยังไง เราไม่เอาด้วยกับคุณนะ ถ้าคุณเป็นอย่างนี้ เห็นมัยมันก็ชัดเจน

ฉะนั้นวันนี้คุณอภิสิทธิ์มีทางเลือกน้อยเหมือนที่เคยคุยกับคุณทักษิณมาก่อนว่า เขาเลือกจะเป็นรัฐบุรุษหรือทรราช คุณทักษิณก็ได้เลือกแล้ว ในวันที่มีกัลยาณมิตรออกมาเตือนมากมายก็ไม่ฟัง เหมือนวันนี้ที่มีพันธมิตร ญาติธรรม และกัลยาณมิตรทั้งหลายแหล่ออกมาเตือน มิฉะนั้นคุณอภิสิทธิ์ก็จะกลายเป็นหมาเฝ้าตัวต่อไป

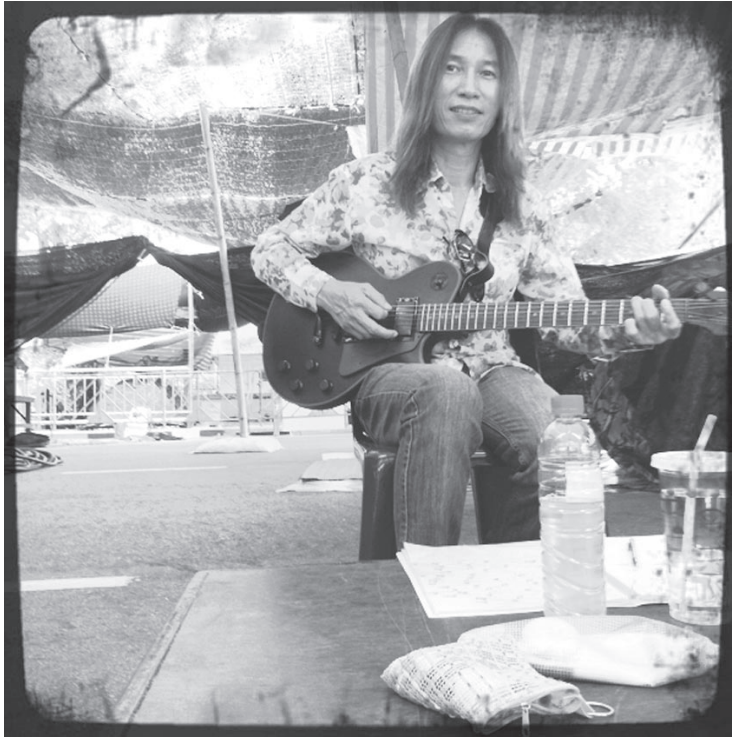
เส้นทางรัฐบุรุษหรือกธรา

ท่านนายก ๆ อภิสิทธิ์ เกิดในครอบครัวที่ดี ได้รับการปลูกฝังมาดี ต้นทุนชีวิตและทางสังคม ท่านดีเมื่อมาเป็นนักการเมืองเราหวังว่าท่านจะเป็นนักการเมืองน้ำดี แต่เมื่อมาเป็นนายกรัฐมนตรีโดยโครงสร้างการเมืองทำให้ท่านต้องพึ่งพิงพวกนักการเมืองที่มีวิธีคิดแบบเก่า ๆ แต่ท่านเลือกเดินได้จะเลือกประเภทไหน เป็นบพพิสุจน์ ถ้าท่านเลือกเป็นนักการเมืองที่คนรุ่นหลังจารึกท่านไว้ และนึกถึงเรื่องดี ๆ เรื่องถูกต้องตามครรลองคลองธรรมที่ท่านได้ทำไว้ ก็อยู่ที่ท่านต้องตัดสินใจแล้ว จะทำเพื่อประโยชน์สุขแก่ประเทศชาติบ้านเมือง หรือเลือกข้างพวกเห็บเหาคนชั่ว

หลักคำสอนของพระพุทธเจ้า **“อย่าคบคนชั่วเป็นมิตร”** อันจะนำไปสู่ทางอันตรายเป็นอย่างยิ่ง การคบเพื่อนดีที่เป็นกัลยาณมิตร เป็นทรัพย์ที่ดีที่สุด โดยเฉพาะที่ออกมาเตือนท่านบนท้องถนนวันนี้

.....

คุณดินแดนไทย

แนะนำ คุณดินแดนไทย (ชื่อฉายา) อดีตสจ๊วตการบินไทย ๒๔ ปี ปัจจุบันเป็นเจ้าของโรงงานถั่วขามเซรามิคจีเจ ที่ลำปาง เข้าร่วมกิจกรรมทางการเมืองตั้งแต่พฤษภาคมปี ๓๕ ปี ๔๙ ร่วมต่อสู้กับพันธมิตรไต้หวันลัทธิทักษิณ ต่อเนื่องถึงรัฐบาลสมัคร และสมชาย รวม ๑๙๓ วัน

ข้อคิดจากการเข้าร่วมชุมนุม

ถ้าประชาชนมีเป้าหมายเหมือนกันทำเพื่อชาติ และมีความสามัคคี รักษาผลประโยชน์ของชาติเป็นหลัก ร่วมกันสู้อย่างจริงจัง ทำให้บรรลุเป้าหมาย แต่ ณ วันนั้นการต่อสู้ถูกภาคการเมืองแทรกแซง มีบางกลุ่มแอบแฝงเพื่อล้มล้างรัฐบาลฝ่ายตรงข้าม เกาะกระแสตรงนี้เพื่อล้มล้างอีกพรรค ซึ่งผมถือว่าเป็นการต่อสู้ที่ยังไม่บริสุทธิ์พอ ต่างกับการต่อสู้ครั้งนี้ที่เหมือนกับการคัดเลือกกรองคนออกมาส่วนหนึ่งแล้วว่า เป้าหมายเราต่อสู้เพื่อประเทศชาติและอธิปไตยของเรา ในขณะที่

บางกลุ่มอาจเคยสนับสนุน ๑๙๓ วัน เพียงเพื่อเกาะกระแสมวลชนที่มีความบริสุทธิ์ใจที่จะต่อสู้เพื่อบ้านเมือง

แม้ครั้งนี้มวลชนอาจไม่มากเหมือนคราวที่แล้ว แต่ก็ถือว่าเราได้คัดกรองคนส่วนหนึ่งที่มีจิตใจบริสุทธิ์ให้แก่แผ่นดิน

การเมืองภาคประชาชน

ความเห็นของผมไม่อยากให้มีนักการเมืองด้วยซ้ำ ไม่ใช่ความคิดแบบเผด็จการ แต่ทุกอย่างคาบเกี่ยวของการเมืองไทยตั้งแต่ ๒๕๓๕ มาถึง

ปัจจุบันเกือบ ๘๐ ปี ไม่ว่านักการเมืองคนไหน พรรคไหน แล้วก็กฎหมายการเลือกตั้ง กฎหมาย การตั้งพรรค และวิธีการหาเสียงต่าง ๆ ที่จำกัด เป็นคอก มุ้ง เป็นพรรค มันแสดงอยู่แล้วว่าไม่ใช่ ประชาธิปไตยที่แท้จริง

ถ้าเราจะทำได้ พลิกพื้นแผ่นดิน เก็บนักการเมืองไว้สักระยะ เว้นพรรคไปเลย เราหันมาปฏิรูป ไม่ว่าจะด้านการเมือง การศึกษา เศรษฐกิจ สังคม ศิลธรรมต่าง ๆ เรามานับหนึ่งใหม่ เราอาจล่าหลัง ประเทศอื่นในเชิงคำว่าประชาธิปไตย แต่ถ้าเป็น ตรงนี้ได้ในระยะยาวแล้ว น่าจะเป็นผลดีมาก กว่าที่จะดันทุรังเอาแค่ประชาธิปไตยฉาบฉวย ซึ่ง ขนาดยังไม่ทันเลือกตั้งก็ตกเขียวกันทั่วประเทศแล้ว เอาโครงการต่าง ๆ มาผูกพันประชาชนว่าต้อง เลือกพรรคโน้นพรรคนี้ ผมเห็นแต่ความเสื่อม หายนะของประเทศชาติ

ประชาชนส่วนใหญ่ไม่เข้าใจคำว่าประชาธิปไตย สิ่งที่บกพร่องที่สุดก็คือนักการเมือง พรรค การเมือง และรัฐบาลที่ผ่านมา ไม่เคยให้ความสำคัญ เห็นที่จะสอนให้คนรู้จักประชาธิปไตยที่แท้จริง ประชาชนจึงยังโง่ ยังด้อยเรื่องประชาธิปไตย อยู่มาก ผมคิดว่าอาจเป็นเครื่องมือที่นักการเมือง ได้วางหมากแล้วว่า ถ้าประชาชนไม่รู้เท่าทัน นักการเมือง ก็จะเป็นเครื่องมือให้นักการเมือง สามารถปกครองประชาชนได้ง่าย แต่สักวันที ภาคประชาชนเริ่มเข้มแข็งขึ้นมา ประชาชนจะ ออกมาต่อต้านคัดค้านความไม่ถูกต้องทั้งหลายที่ รัฐกระทำเหมือนที่พวกเรากำลังทำอยู่

ยุทธวิธีการชุมนุมแบบ NEO-PROTEST

ผมคิดว่าเป็นสิ่งใหม่ เป็นตัวอย่างที่ดี ไม่แพ้ ลัทธิเคราะห์ของมหาตมะคานธี ถ้าสื่อของ FMTV ซึ่งเป็นสื่อของภาคประชาชนได้เข้าถึงประชาชน ส่วนใหญ่แล้ว ประชาชนจะไม่กลัวที่จะออกมา ต่อสู้ มารับรู้ความจริงที่กำลังเกิดอะไรขึ้น ขณะที่รัฐบาลพยายามบิดเบือน ปิดสื่อ ประชาชนจะ ตื่นรู้มากกว่านี้ ติดตามการเมืองมากกว่านี้ นั่นคือ

**ถ้าประชาชนไม่รู้เท่าทันนักการเมือง
ก็จะเป็นเครื่องมือให้นักการเมือง
สามารถปกครองประชาชนได้ง่าย
แต่สักวันทีภาคประชาชนเริ่มเข้มแข็งขึ้นมา
ประชาชนจะออกมาต่อต้าน
คัดค้านความไม่ถูกต้องทั้งหลาย
ที่รัฐกระทำ เหมือนที่พวกเรากำลังทำอยู่**
๖๐ ๖๐

การปกป้องผลประโยชน์ของส่วนรวม และอีก ข้อดีของการชุมนุมลักษณะ NEO-PROTEST คือ ประชาชนได้ฟังธรรม ถูกบ่มเพาะศีลธรรม รู้ หน้าที่ของความเป็นคน ธรรมะกับการเมือง ไม่แยกออกจากกันแต่ไปด้วยกันแล้วก็สร้างสรรค์ ประชาธิปไตย トラบไตที่ธรรมะแยกออกจาก การเมือง ก็จะมีแต่ความชั่ว มีแต่เนรกรอยู่ข้าง หน้า ถ้ามีธรรมะนำจิตใจของคน ธรรมะกับ การเมืองจะเดินทางไปด้วยกัน การเมืองของเรา จะสูงขึ้นดีขึ้น ทั้งการบริหารและนักการเมือง รวมทั้งประชาชนจะมีจิตใจที่สูงขึ้น และทุกคนจะหัน มาพัฒนาประเทศชาติร่วมกันไปในแนวเดียวกัน

.....

คุณแลทซี

แนะนำ แลทซี ชาวฮังการี

ปี ๒๕๓๖-๒๕๓๗ เป็นนักศึกษา
รับทุนจากสหประชาชาติ ซึ่งส่งเสริม
แลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่าง
ประเทศเป็นเวลา ๑ ปี มาเรียนที่
มหาวิทยาลัยศิลปากรเกี่ยวกับ
ประวัติศาสตร์ ศิลปะ และกลับไป
เรียนต่อจนจบ แต่เรียนไม่จบ
ปริญญาเอก ลาออกจากมหา-
วิทยาลัย ทำงานเกี่ยวกับการแปล
ภาษาไทย-ฮังการี และทำโครงการ
พจนานุกรมไทย-ฮังการี สนใจพุทธ-
ศาสนา เคยบวชเป็นสามเณร ๑
พรรษาที่ จ.สตูล

เริ่มที่...เมืองไทยรายสัปดาห์

กลับมาเมืองไทยปี ๒๕๔๕ ผมเข้าร่วมชุมนุม
ปี ๒๕๔๘ ช่วยขับไล่รัฐบาลทักษิณเพราะฟัง
รายการเมืองไทยรายสัปดาห์ ผมเป็นนักศึกษารอบ
เล็กน้อย ฟังคุณสนธิแล้วก็แปลกใจทำไมจะปลด
นายก ๆ ทักษิณ ตอนนั้นผมยังไม่ได้ยุ่งเรื่อง
การเมืองไทย แต่สงสัยว่าจะเป็นแบบประเทศ
สังคมนิยม คือ รัฐบาลจะปิดกั้นสื่อไม่ให้เสนอข่าวสาร
ข้อมูลที่ไม่ตรงกับของรัฐบาล ผมเกิดความสนใจ
อยากรู้ จึงติดตามข่าวคราวและเริ่มศึกษาเกี่ยวกับ
การเมืองไทย และเข้าร่วมชุมนุม ๑๙๓ วัน

ชุมนุมคราวที่แล้วผมมาช่วยประจำที่เดินน้ำ
เป็นหลัก มากกลางคืนเพราะกลางวันต้องไปทำงาน
เลิกงานก็มา เข้ามืดก็กลับบ้านไปจับหลับสักครึ่ง
ชั่วโมงแล้วอาบน้ำไปทำงาน ทำอย่างนี้ทุกวัน

ผมดีใจที่คนไทยมีกลุ่มพันธมิตร ฯ และการ
ชุมนุมของประชาชนที่สามารถขับไล่ผู้นำคอร์รัปชั่น
และปกป้องผลประโยชน์ของประชาชนได้ เป็น
ความโชคดีของประเทศไทย มีอีกหลายประเทศ เช่น
ฮังการีก็ไม่สามารถทำได้ เพราะประชาชนฮังการี
เป็นฝ่ายแพ้และรัฐบาลชนปะชุนแพ้ประเทศชาติ
ก็แพ้ไปด้วย คนที่ชนะเป็นเพียงกลุ่มเล็ก ๆ ที่เป็น
ฝ่ายนายทุนและฝ่ายรัฐบาล นี่คือสาเหตุที่ผมมา
ร่วมกับฝ่ายพันธมิตร ฯ หลายครั้ง

วิถีชาวอโศก...ทางออกของสังคม

บริเวณถนนพิษณุโลกที่สันติอโศกตั้งต้นที่อยู่
ผมเริ่มทำความรู้จักกับวิถีชีวิตของชาวอโศก ผม
มองว่าเป็นทางออกของสังคมอีกแบบที่ไม่ตาม
กระแสหลัก แต่ใช้หลักพุทธศาสนาเป็นตัวนำ
การสร้างชุมชน ผมดีใจที่สันติอโศกสามารถ
ดำรงชีวิตและชุมชนสามารถขยายตัวท่ามกลาง
กระแสหลักที่พยายามกดดันและทำร้ายตลอดเวลา
การชุมนุมครั้งนี้จะเป็นแหล่งเรียนรู้ทั้งเรื่องการเมือง
และศาสนาไปพร้อมกัน สำหรับผู้ชุมนุมที่เข้ามา
เรียนรู้เพิ่มเติมให้มีความเข้าใจมากขึ้น

๒

สถาบันพระมหากษัตริย์
เป็นเสาหลักที่สำคัญ
ของสังคมไทย ในทุก ๆ ด้าน
เป็นสมบัติล้ำค่า
ที่ชาวไทยทุกคนจะต้อง
ร่วมกันปกป้องให้สถาบันพระ
มหากษัตริย์คงอยู่ตลอดไป

บทความพิเศษ

● ทศพนธ์ นรทัศน์

thossaphol@ictforall.org

สถาบันพระมหากษัตริย์ กับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมไทย

บทนำ

สถาบันพระมหากษัตริย์เป็นสมบัติอันล้ำค่าของสังคมไทย ตั้งแต่เมื่อแรกก่อตั้งประเทศในสมัยสุโขทัยเรื่อยมาจนกระทั่งปัจจุบัน พระมหากษัตริย์ทรงดำรงตำแหน่งประมุขของประเทศ ทรงสละความสุขส่วนพระองค์ หรือแม้กระทั่งพระชนม์ชีพ เพื่อดำรงรักษาไว้ซึ่งเอกราช อธิปไตย และความผาสุกของพลนิกรชาวไทยทุกหมู่เหล่า แม้ในวันที่โลกได้ก้าวเข้าสู่ยุคโลกาภิวัตน์ หลายประเทศก็มิได้มีสถาบันพระมหากษัตริย์เช่นในอดีตที่ผ่านมา ในขณะที่อีกหลายประเทศก็ยังคงมีสถาบันพระมหากษัตริย์และประเทศเหล่านั้น ก็ยังคงเป็นประเทศที่มีการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจและสังคมที่ก้าวหน้า เช่น สหราชอาณาจักร ราชอาณาจักรสวีเดน เป็นต้น และแม้กระทั่งหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ก็ได้รับการยอมรับจากองค์การสหประชาชาติ เพื่อนำไปเป็นแนวทางในการพัฒนาประเทศโลกที่สาม เพื่อขจัดความยากจน และยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนในประเทศเหล่านั้นให้สูงขึ้น เป็นภูมิคุ้มกันในการอยู่รอดท่ามกลางกระแสการเปลี่ยนแปลงของโลก สำหรับประเทศไทยทิศทางของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๕๕-๒๕๕๙) ได้ยกย่องสถาบันพระมหากษัตริย์ในฐานะเสาหลักการสร้างภูมิคุ้มกันของประเทศให้สามารถพัฒนาได้อย่างก้าวหน้าและมั่นคงต่อไปในอนาคต

ประเทศไทยมีการปกครองในระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

๑. ความสำคัญของสถาบันพระมหากษัตริย์ในสังคมไทย

๑) การเป็นศูนย์รวมจิตใจของประชาชน ตามประวัติศาสตร์ชาติไทยพระมหากษัตริย์ทำหน้าที่ปกครองประเทศด้วยความเป็นธรรม ปกป้องคุ้มครองราชอาณาจักรจากการรุกรานของอนารยชน ทำให้ประชาชนดำรงชีวิตอยู่อย่างร่มเย็นเป็นสุข มีเสรีภาพในการทำมาหากิน ใช้ชีวิตตามวิถีเครือญาติ ผูกพันกับการทำเกษตร และมีศาสนาเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจ ประชาชนจึงมีความผูกพันกับสถาบันพระมหากษัตริย์อย่างลึกซึ้ง มั่นคง มีความสามัคคีกลมเกลียวกัน เกิดความเป็นปึกแผ่นและเป็นพลังสำคัญยิ่ง

๒) สถาบันพระมหากษัตริย์เป็นสัญลักษณ์ของการดำรงอยู่ของชาติไทยมาต่อเนื่อง สังคมไทยให้ความสำคัญกับสถาบันพระมหากษัตริย์มายาวนานกว่า ๗๐๐ ปี ตั้งแต่สมัยสุโขทัยจนถึงสมัยรัตนโกสินทร์ เป็นสถาบันทางสังคมที่เข้มแข็ง ยืนยง ทำให้ประเทศไทยสามารถรักษาความเป็นไทยภายใต้พระบรมโพธิสมภารมาจนถึงปัจจุบัน ไม่ว่าจะการปกครองประเทศจะเปลี่ยนแปลงจากระบอบราชาธิปไตยเป็นการปกครองแบบ “พ่อปกครองลูก” โดยใช้อำนาจอธิปไตยปกครองประชาชนบนพื้นฐานความรัก เมตตา ความเป็นมิตร มีต่อบุตร มาเป็นระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ที่เปรียบเสมือนสมมติเทพที่มีอำนาจเหนือปวงชน และมาสู่ระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ได้รับการเชิดชูให้อยู่เหนือการเมืองตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

๓) พระมหากษัตริย์ไทยทรงเป็นผู้นำการพัฒนาประเทศในทุกด้าน

(๑) **การปกครองประเทศ** ที่มีการแบ่งพื้นที่ วิธีการ และผู้รับผิดชอบตามความเหมาะสม ความจำเป็น และสอดคล้องกับสถานการณ์ในแต่ละช่วงเวลา โดยยึดหลักทศพิธราชธรรมในการปกครองอย่างต่อเนื่อง สร้างความร่มเย็นและผาสุกให้แก่ประชาชน

(๒) **การพัฒนาเศรษฐกิจ** ที่มุ่งสร้างงานและรายได้ให้ทุกคนสามารถเลี้ยงดูตนเองและครอบครัวได้ เป็นปกติสุขมาตั้งแต่สมัยสุโขทัย ทำให้เศรษฐกิจในสมัยนั้นมีความมั่นคง ก่อนเริ่มสร้างความสัมพันธ์ทางการค้ากับต่างประเทศตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาการค้าขาย แลกเปลี่ยนสินค้าจนเป็นศูนย์กลางการค้าขายที่สำคัญในสุวรรณภูมิต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน โดยปรับเปลี่ยนรูปแบบและวิธีดำเนินการไปตามยุคสมัย รวมทั้งสร้างฐานการพัฒนาประเทศให้ทันสมัย ทั้งการติดต่อสื่อสารโดยตั้งกรมไปรษณีย์โทรเลข การนำรถไฟมาใช้ในการคมนาคมขนส่ง ขุดคลองชลประทานเพื่อการเกษตรและการท่องเที่ยวในและนอกประเทศในช่วงรัชกาลที่ ๕ ยุครัตนโกสินทร์จนพัฒนามาสู่ยุคปัจจุบันที่มีการพัฒนาเศรษฐกิจในทุกสาขาภายใต้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

(๓) **การพัฒนาสังคม** ส่งเสริมการอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสงบสุขโดยเสริมสร้างความสัมพันธ์ฉันท์เครือญาติเพื่อช่วยเหลือ เกื้อกูลกัน ใช้หลักอาวุโสในการดูแลสมาชิกในสังคม ที่เด็กต้องเคารพและเชื่อฟังผู้ใหญ่ทำให้สภาพสังคมมีกฎเกณฑ์ทางสังคมและวัฒนธรรมที่ทุกคนยอมรับและปฏิบัติร่วมกันสืบต่อกันมาสามารถยึดโยงกันเป็นชาติไทยจนถึงปัจจุบัน ต่อมามุ่งพัฒนาดินให้มีความรู้ เริ่มจัดการเรียนการสอนตั้งแต่ที่วัดโดยมีพระทำหน้าที่เป็นครู จนถึงการส่งผู้มีความรู้ไปเล่าเรียนต่างประเทศในช่วงรัชกาลที่ ๕ เพื่อนำความรู้มาใช้พัฒนาประเทศ ในปัจจุบันการศึกษาได้แผ่ขยายครอบคลุมทั่วประเทศ รวมทั้งชนกลุ่มน้อยที่พระมหากษัตริย์ทรงเมตตาจัดการเรียนการสอนให้ในพื้นที่ห่างไกลและบนพื้นที่สูง ส่วนด้านวัฒนธรรมให้ริเริ่มให้มีวัฒนธรรมประเพณีต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตแต่ละช่วงเวลา เช่น ประเพณีเดือนสิบสอง วัฒนธรรมตามเทศกาลและการแต่งกายแบบไทย เป็นต้น ในปัจจุบันวัฒนธรรมดั้งเดิม

บางอย่างได้เลื่อนหายไปตามกาลเวลา จึงเป็นช่วงเวลาที่ต้องอนุรักษ์ พื้นฟู เพื่อรักษาความเป็นไทยให้คงอยู่สืบไป

(๔) ความมั่นคงของประเทศ พระมหากษัตริย์หลายพระองค์ทรงมีพระอัจฉริยภาพในการรักษาความมั่นคงของประเทศในรูปแบบต่าง ๆ ทั้งการใช้วัฒนธรรมเชื่อมความสัมพันธ์กับประเทศใกล้เคียง ในอดีตผ่านการร่วมเป็นครอบครัวเดียวกัน ต่อมาผ่านการเรียนรู้วัฒนธรรมประเทศต่าง ๆ ด้วยการเสด็จเยี่ยมเยียน และแลกเปลี่ยนความรู้การสร้างสัมพันธ์กับประเทศมหาอำนาจในแต่ละยุคสมัย เพื่อคงความเป็นอธิปไตย และความเป็นชาติและการสานสัมพันธ์ไมตรีกับประเทศต่าง ๆ ในปัจจุบันโดยเฉพาะประเทศที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข

๔) การปกครองของไทยจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์สู่ระบอบประชาธิปไตย ตั้งแต่สมัยสุโขทัย จนถึงสมัยรัตนโกสินทร์ ก่อนที่จะมีการเปลี่ยนแปลงการปกครองเมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน พ.ศ.๒๔๗๕ ประเทศไทยมีการปกครองระบอบประชาธิปไตยและสมบูรณาญาสิทธิราชย์ และได้ปรับปรุงระบบการบริหารราชการแผ่นดินมาโดยลำดับ คือ สมัยสุโขทัยได้จำลองลักษณะครอบครัวมาใช้ในการปกครองเป็นการใช้อำนาจของพ่อปกครองลูก แบบให้ความเมตตา และให้เสรีภาพแก่ราษฎรตามสมควร ต่อมาในสมัยอยุธยาพระมหากษัตริย์ทรงเป็นศูนย์รวมแห่งอำนาจทั้งปวงในแผ่นดิน มีการปรับปรุงรูปแบบการปกครองใหม่ โดยแยกการบริหารราชการออกเป็นฝ่ายพลเรือนและฝ่ายทหาร รับผิดชอบเกี่ยวกับกิจการทางด้านเวียง วัง คลัง นา ทหารและการป้องกันประเทศ มีสมุหนายกและสมุหกลาโหมเป็นผู้รับผิดชอบเป็นการปกครองที่เสริมสร้างสมบูรณาญาสิทธิราชย์อย่างเต็มที่ นอกจากนี้ ได้ปรับการจัดระเบียบการปกครองท้องที่ โดยแบ่งเมืองออกเป็นแขวง แขวงแบ่งออกเป็นตำบล และตำบลแบ่งออกเป็นบ้าน เป็นรูปแบบที่ใช้ต่อเนื่องตลอดเวลา เกือบ ๕๐๐ ปีของสมัยกรุงศรีอยุธยา ต่อมาในสมัยรัตนโกสินทร์ ประเทศไทยมีการติดต่อกับต่างประเทศมากขึ้น กระแสวัฒนธรรมและอารยธรรมต่างๆหลั่งไหลเข้าสู่ประเทศไทย ประกอบกับอิทธิพลในการแสวงหาเมืองขึ้นของชาติตะวันตก พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงเห็นความจำเป็นต้องปรับปรุงการปกครองบ้านเมืองใหม่ เนื่องจากระบบเดิมล้าสมัย ขาดประสิทธิภาพ การงานซ้ำซ้อน การควบคุมและการรวมอำนาจเข้าสู่ศูนย์กลาง ไม่สามารถทำให้ประเทศมั่นคงและเปิดโอกาสให้จักรวรรดินิยมตะวันตกเข้าแทรกแซงได้ง่ายจึงทรงนำเอาสิ่งใหม่ ๆ มาใช้ในการปกครองประเทศ อาทิ ทรงจัดตั้งคณะที่ปรึกษาราชการแผ่นดิน ปรับปรุงการบริหารราชการในส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น เพื่อให้การบริหารงานดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ จนถึงการเปลี่ยนแปลงการปกครองในปี พ.ศ. ๒๔๗๕ คณะราษฎรมุ่งหวังที่จะสถาปนาระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยขึ้นในประเทศไทย ทำให้การปกครองระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์สิ้นสุดลง อำนาจสูงสุดในการปกครองประเทศ หรืออำนาจอธิปไตยเป็นของราษฎร ดังพระราชหัตถเลขาของพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ความว่า “ข้าพเจ้ามีความเต็มใจที่จะสละอำนาจอันเป็นของข้าพเจ้าอยู่ แต่เต็มให้แก่ราษฎรทั่วไป แต่ข้าพเจ้าไม่ยินยอมยกอำนาจทั้งหลายของข้าพเจ้าให้แก่ผู้ใด คณะใด โดยเฉพาะเพื่อใช้อำนาจนั้นโดยสิทธิของประชาชน” ทำให้ประเทศไทยพัฒนาอย่างก้าวหน้านับมาพร้อมกับการพัฒนาการเมืองการปกครองมาอย่างต่อเนื่อง ตลอดระยะเวลา ๗๘ ปีภายใต้การปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

๒. สถาบันพระมหากษัตริย์เป็นพลังสำคัญของชาติ

ประเทศไทยมีชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์เป็นสถาบันหลักของสังคมทำหน้าที่ยึดโยงความสัมพันธ์ของคนในชาติให้เกาะเกี่ยวกันอย่างแน่นแฟ้น โดยเฉพาะพระมหากษัตริย์เป็นสถาบันที่มีรูปธรรม

ประชาชนทุกคนรู้และเข้าใจความเป็นสถาบันได้ชัดเจน เป็นพลังที่ยั่งยืนของประเทศไทยมาช้านาน สามารถสร้างความเชื่อมั่นให้คนในชาติรวมพลังกันนำพาประเทศให้ก้าวหน้าต่อไป อย่างมีความมั่นคง แม้ในยามวิกฤต

๓. การเชิดชูสถาบันพระมหากษัตริย์ให้คงอยู่ในสังคมไทย สามารถรักษาระบบประชาธิปไตยไว้ได้และลดผลกระทบจากกระแสโลกาภิวัตน์

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยทุกฉบับ กำหนดรูปแบบการปกครองประเทศภายใต้ระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขเป็นการเกิดพระเกียรติให้ดำรงอยู่ในฐานะอันเป็นที่เคารพสักการะและกำหนดให้อำนาจอธิปไตยเป็นอำนาจอสูงสุดในการปกครองประเทศ ประกอบด้วย อำนาจนิติบัญญัติ อำนาจบริหาร และอำนาจอตุลาการ ที่ใช้อำนาจ ได้แก่ สถาบันพระมหากษัตริย์ สถาบันนิติบัญญัติ สถาบันบริหาร และสถาบันตุลาการ เพื่อก่อให้เกิดการถ่วงดุลอำนาจซึ่งกันและกันตามหลักการประชาธิปไตย ซึ่งให้เห็นว่าสถาบันพระมหากษัตริย์ทรงมีอำนาจภายใต้กฎหมายสูงสุดของประเทศที่สามารถรักษาผลประโยชน์ของประชาชนและก่อให้เกิดผลดีในการบริหารประเทศ ก่อให้เกิดสำนึกความระมัดระวัง ความรอบคอบมิให้เกิดความเสียหายต่อส่วนรวม รวมทั้งเป็นกลางทางการเมืองสามารถยับยั้ง ท้วงติงให้การปกครองประเทศเป็นไปโดยสุจริต ยุติธรรม

นอกจากนี้ สถาบันพระมหากษัตริย์เป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิตของคนในสังคมมาช้านาน โดยเฉพาะรัชกาลปัจจุบันที่ทรงมีพระจริยาวัตรอันงดงาม เป็นแบบอย่างของความเรียบง่าย ทรงดูแลห่วงใยทุกข์สุขของประชาชนอย่างจริงใจ และสร้างประโยชน์เพื่อสังคมไทยมาโดยตลอด ได้ทรงพระราชทานหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงแก่พสกนิกรไทยมานานกว่า ๓๐ ปี เพื่อชี้ถึงแนวทางการดำรงชีวิตและการปฏิบัติตนของประชาชนทุกระดับ ตั้งแต่ครอบครัว ชุมชน และประเทศ ให้ดำเนินไปตามทางสายกลางด้วยความพอเพียง ที่หมายถึงความพอประมาณ ความมีเหตุผล และการมีภูมิคุ้มกันที่ดี โดยใช้ความรอบรู้ ความรอบคอบ และความระมัดระวังมาประกอบในการปฏิบัติ และเสริมสร้างพื้นฐานจิตใจของคนในชาติให้มีสำนึกในคุณธรรม ความซื่อสัตย์สุจริต ดำเนินชีวิตและปฏิบัติงานด้วยความอดทนและมีความเพียรอย่างมีสติและปัญญา ทำให้คนในสังคมและประเทศชาติสามารถจัดการความเสี่ยงที่ต้องเผชิญได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๔. การปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขเป็นต้นแบบการปกครองที่มีธรรมาภิบาล

การปกครองแบบพ้องกับลูกนับจากสมัยสุโขทัยจนถึงสมัยรัตนโกสินทร์ยังมีความสำคัญและมีอิทธิพลต่อจิตใจของคนไทยโดยเฉพาะอย่างยิ่งในรัชกาลปัจจุบันที่ทรงมีพระปฐมบรมราชโองการว่า “เราจะครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม” แสดงให้เห็นหลักธรรมาภิบาลของการปกครองไทย เพราะมีวิธีการที่จะปกครองแผ่นดินโดยธรรม และมีเป้าหมายที่จะไปให้ถึง คือ ประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม ซึ่งหลักทศพิธราชธรรม เป็นทั้งหลักศาสนาและศีลธรรมเป็นเครื่องควบคุมการใช้ อำนาจของพระมหากษัตริย์ที่ไม่ให้กระทบต่อสิทธิ เสรีภาพ ทรัพย์สิน ชีวิต ร่างกายของพลเมือง จึงเป็นหลักปกครองที่ไม่ล้าสมัยและสอดคล้องกับหลักประชาธิปไตยสมัยใหม่ก่อเกิดหลักการบริหารจัดการที่ดี ทั้งยังเป็นการดำเนินการตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง เนื่องจากเป็นแนวทางที่เปิดโอกาสให้ทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมเข้ามาร่วมในการบริหารประเทศ มีกระบวนการร่วมรับรู้ รับฟัง ร่วมคิด และร่วมรับผิดชอบ ทำให้การกำหนดนโยบาย มาตรการต่าง ๆ ดำเนินไปด้วยความรอบรู้ รอบคอบ และระมัดระวัง มีการใช้เหตุใช้ผลในการดำเนินงาน หากผู้บริหารประเทศ ผู้มีหน้าที่ทั้งข้าราชการ นักการเมือง และ

ประชาชนทั่วไป น้อมนำทศพิธราชธรรมไปปฏิบัติเจริญรอยตามเบื้องยุคลบาท ประเทศไทยจะสามารถพัฒนาให้ก้าวหน้าและคนไทยสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างสันติสุขและยั่งยืน

๕. สังคมไทยภายใต้ระบอบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข จะมีความพร้อมเผชิญการเปลี่ยนแปลงในอนาคต

การยึดมั่นในสถาบันกษัตริย์ภายใต้การปฏิบัติตามแนวพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลปัจจุบัน จะก่อให้เกิดพลังในสังคมไทยที่พร้อมจะพัฒนาประเทศให้ก้าวหน้าต่อไปได้อย่างมั่นคง มีขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติภารกิจสำคัญของการพัฒนาเศรษฐกิจสังคมและการเมืองให้ลุล่วง โดยดำเนินการตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงอย่างจริงจัง เสริมสร้างฐานเศรษฐกิจภายในประเทศให้เข้มแข็ง โดยเฉพาะในระดับฐานราก คนไทยมีคุณภาพชีวิตที่ดีผ่านการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่อย่างรู้เท่าทันแข่งขันในเวทีโลกได้อย่างมั่นคงและรักษาทรัพยากรธรรมชาติให้คงอยู่ถึงคนรุ่นต่อไป

ความสำเร็จของสถาบันพระมหากษัตริย์กับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ

การทุ่มเทพระอุตสาหะทั้งมวลในการทรงงานของพระประมุขและพระบรมวงศานุวงศ์ในสถาบันพระมหากษัตริย์ เพื่อประโยชน์ของประเทศชาติและประชาชนนำมาสู่ความสำเร็จของการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของชาติ ดังตัวอย่างเช่นในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ที่ทรงนำพาประเทศให้รอดพ้นจากการตกเป็นอาณานิคมของต่างชาติ ทรงปฏิรูประบบการปกครองให้มีประสิทธิภาพทัดเทียมนานาอารยประเทศ ไม่ว่าจะเป็นการปฏิรูประบบการบริหารราชการแผ่นดิน การจัดตั้งกระทรวง กรม การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน คมนาคม การสื่อสาร การศึกษา กฎหมาย ศาสนา วัฒนธรรม ฯลฯ จนเป็นแบบแผนในการวางรากฐานการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของประเทศในเวลาต่อมา

และในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลปัจจุบัน ก็เป็นที่ประจักษ์ชัดว่าหลักการทรงงานและพระปรีชาสามารถของพระองค์ท่านนั้น เป็นที่ยอมรับในระดับสากลอย่างแท้จริง จากโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริที่ช่วยให้ชาวไทยได้รอดพ้นจากความทุกข์เข็ญได้อย่างยั่งยืน และยังส่งผลถึงการบรรเทาทุกข์โศก และพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนในประเทศเพื่อนบ้านอีกด้วย รางวัลและคำสดุดีเฉลิมพระเกียรติทั้งหลายที่ได้ทูลเกล้าฯ ถวายแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เป็นประจักษ์พยานได้อย่างดีถึงพระปรีชาสามารถในพระองค์ แต่เหนือสิ่งอื่นใด พระปรีชาสามารถอันเป็นที่ยอมรับด้วยใจของประชาคมโลกเป็นสิ่งที่ประชาชนชาวไทยปลาบปลื้มปิติเป็นอย่างยิ่ง ดังที่ทรงได้รับการทูลเกล้าฯ ถวายรางวัลความสำเร็จสูงสุดด้านการพัฒนามนุษย์ (Human Development Lifetime Achievement Award) ของโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ (United Nations Development Programme: UNDP) เมื่อวันที่ ๒๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๙ ดังความตอนหนึ่งของนายโคฟี อานัน เลขาธิการสหประชาชาติ (ในขณะนั้น) ซึ่งได้กล่าวสดุดีพระองค์ไว้ในโอกาสดังกล่าวว่า “...พระองค์ทรงเอื้อมพระหัตถ์เอื้อไปยังบรรดาผู้ที่ยากจนที่สุด และเปราะบางที่สุดในสังคมไทย ทรงรับฟังปัญหาของพวกเขาเหล่านั้น และให้ความช่วยเหลือพวกเขาเหล่านั้นให้สามารถยืนหยัดดำรงชีวิตของตนเองต่อไปได้ด้วยกำลังของตัวเอง... โครงการเพื่อการพัฒนาชนบทต่าง ๆ ขององค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวยังประโยชน์ให้แก่ประชาชนนับล้าน ๆ ทั่วทั้งสังคมไทย...”

H.M. the King of Thailand: A Lifetime of Promoting Human Development

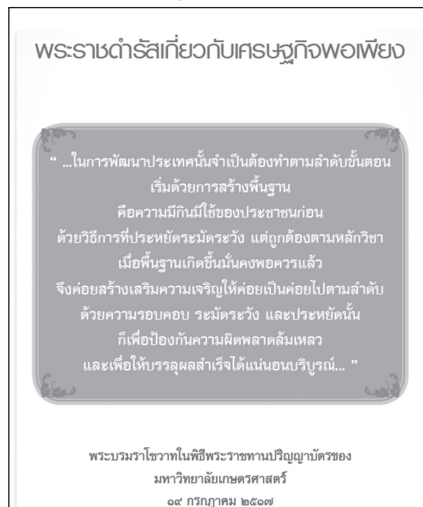
This first UNDP Human Development Lifetime Achievement Award is given to His Majesty King Bhumibol Adulyadej of Thailand for his extraordinary contribution to human development on the occasion of the sixtieth anniversary of his accession to the throne.

At his coronation, His Majesty the King uttered the Oath of Accession: "We shall reign with righteousness, for the benefits and happiness of the Siamese people". Ever since, His Majesty has selflessly devoted his time and effort to the wellbeing and welfare of the Thai people.

During his 60 year reign, His Majesty the King of Thailand has tirelessly promoted rural development and helped improve the lives of poor people across Thailand. For His Majesty, the people come first, and he has relentlessly travelled across the entire country visiting communities even in the most remote areas, making him the most widely travelled king in Thai history.

With emphasis on small-scale agriculture, appropriate farming technologies, sustainable use of water resources, conservation, and flood and drought mitigation, His Majesty the King's projects have brought benefits to millions of people in rural areas across Thailand, regardless of their citizen status, ethnicity or religion.

His Majesty's achievements include successful integrated rural development projects in Northern Thailand that have helped to significantly reduce the production of opium harvests through crop substitution. This has greatly benefited ethnic groups living in the mountainous areas along the borders with Myanmar and Lao PDR, and brought improvements to their access to health care and education.

สถาบันพระมหากษัตริย์เป็นเสาหลักที่สำคัญของสังคมไทย ในทุก ๆ ด้าน เป็นสมบัติล้ำค่าที่ชาวไทยทุกคนจะต้องร่วมกันปกป้องให้สถาบันพระมหากษัตริย์คงอยู่ตลอดไป ๒

เอกสารอ้างอิง

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (๒๕๕๓). ทิศทางของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๑. กรุงเทพฯ: เอกสารอัดสำเนา. หน้า ๓๔-๓๙.

สำนักงานคณะกรรมการพิเศษประสานงานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ. (๒๕๔๙). ๖๐ ปี ครองราชย์ ประโยชน์สุข ประชาชนผู้กระเกียรติเกริกไกร. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการพิเศษประสานงานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ. หน้า ๒๗-๒๘.

UNDP. (2006). Human Development Lifetime Achievement Award, His Majesty King Bhumibol Adulyadej of Thailand. 26 May 2006.

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๕๗)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐฐัมมิกัตตประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น *โลกุตระประโยชน์* ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน”**นั้น เป็นฉันท และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่ง*ทิวฐฐัมมิกัตตประโยชน์* คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมขีวตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบง่ายอย่างราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญของความเป็น**“อารยชน”** กับ **“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกล่าวถึงถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกิยะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อารยบุคคล”**ที่ถูกต้องตามสังขธรรมของศาสนาพุทธแล้ว แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น“โสดาบัน”ก็เห็นชัดแล้วว่า ผู้บรรลุดุคสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิวฐฐัม”** นั้น ยิ่งบรรลุดุค**“โลกุตระ”** ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อารยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังขธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”** แค**“โลกิยธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังขธรรม”** อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบโลกิยธรรม **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**“โลกุตระสังขธรรม”** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบโลกิยธรรมด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารย-

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังขธรรม”****ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”****

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของบุญนิยม กับ บุญนิยม”**มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้ หมู่มุขุมที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า มันเป็นไปได้

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**“โลกุตระธรรม”** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“บุญนิยม”**กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแนวคิดเพิ่มเติมให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสข่าวบุญนิยม ทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุดุคจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝืนทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุดุคยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุดุคถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตนาถัง ปทพทติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พามาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะขั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้น

เท่านั้นว่า เป็น“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านั้น ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา”ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวณามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นเอาตมากำลังเน้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฉาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมัตถ-ธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้จะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยาม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นี่มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยาม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเราแย้งอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่าบรรลุตธรรมขั้นปรมัตถสังจะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดคู่กันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]
เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น **ทานมี หรือไม่มี** นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก **ทานมี หรือไม่มี..?**

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมัตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิฏฐิว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะเลอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด **ในความเป็น“ไตรลักษณ์”**

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา เป็นของมีโสกะ ปริเทวะทุกข์โทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลอกของโลกก็อย่างยอดเยี่ยมจริงๆ) เป็นอาทีนวะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตรอดพ้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสาสน์ ปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อันทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)หรือ“การทำจิตในจิตให้แยกคาย ให้ถ่องแท้ให้ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส มนสิการ)ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้“กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์”(กำจัดสมุทัยอริยสัง) ให้ถึง“แดนเกิดหรือแดนที่เกิดกิเลส”(สัมภาวะ)และทำให้ถึง“ความดับกิเลสสนิทจนไม่เกิดอีก”สำเร็จลง ณ ที่นั่นด้วย จึงจะชื่อว่าบรรลุ“**นิพพาน**”

[แล้วก็ได้สาธยายถึง“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น และขั้นต่อไป]

ถ้าปฏิบัติบรรลุผลเป็น**โสดาปัตติมรรค** พันสังโยชน์ข้อ ๑ เป็นต้น คือ “**พิน္ณสักกายทิฏฐิ**” “**ศรัทธา**”ก็เริ่มเจริญ“**อินทรีย์**”(กำลังขึ้นเป็น“**ศรัทธินทรีย์**”)ไปตามลำดับ

เพราะมี “อธิปัญญาสิกขา” สามารถสัมผัส “จิต-เจตสิก-รูป” (ยังไม่มีนิพพานเพราะยังไม่ถึงขั้นนิพพาน) ยิ่งได้รู้จักผู้แจ้ง รู้จริงปรมาตถธรรมที่เป็น “สักกายะ” (ตัวตนของอกุศลจิต คือ กิเลส) เมื่อปฏิบัติมากขึ้นความเจริญพัฒนาของ “อินทรีย์ ๕” (ศรัทธา-วิริยะ-สติ-สมาธิ-ปัญญา) “วิจิกิจฉา” (สังโยชน์ ข้อ ๒) ก็ยิ่งลดลงๆ นั่นคือ ความรู้ยิ่งเห็นจริงในพุทธธรรมก็ยิ่งก้าวหน้า หรือยิ่ง “พ้นความลังเลสงสัย” (พ้นวิจิกิจฉาสังโยชน์) ในพระไตรปิฎกยิ่งขึ้น เพราะยังมี “อธิปัญญาสิกขา” เจริญก้าวหน้ารู้ยิ่งเห็นจริงในปรมาตถธรรมชัดแจ้งยิ่งขึ้นๆ “อินทรีย์ ๕” ก็ยิ่งเจริญก้าวหน้า (ปฏิบัติได้ขนาดนี้ ยังไม่ถึงขั้นบรรลุ “ผลธรรม” ตอนไหน ยังแค่บรรลุมรรค)

จนกว่าจะมีความเจริญยิ่งขึ้น โดยมี “ผล” ถึงขั้น “พ้นสี่ลัทธิพรามาสสังโยชน์” นั่นก็คือ สามารถปฏิบัติ (พรต) ตามกรอบ “ศีล” ที่ตนสมทานเท่าฐานะของตนนั้นแหละ **ต้องปฏิบัติให้บรรลุจริง อย่าหละหละ อย่าจับจด** อยู่แค่นั้น ที่สำคัญก็คือ **อย่าผิดเพี้ยนไปจาก “สัมมาปฏิบัติ”** หรือปฏิบัติจนบรรลุผลธรรมให้ได้นั่นเอง ความหมายชัดๆ ก็คือ อย่าแค่ “ปรามาส” (การจับต่อง, การสัมผัสรูปคล้ำ) เมื่อสามารถมี “ญาณ” (ตาทิพย์, ธรรมจักษุ) สามารถได้เห็น ได้สัมผัสรูปคล้ำถึงปรมาตถธรรม (จิต, เจตสิก) แล้ว ก็อย่าให้เป็นแค่ได้จับต่อง “จิต, เจตสิก หรือตัวตนของกิเลส” ปานนั้นแน่ๆ แค่นั้น แต่ไม่สามารถปฏิบัติกำจัดกิเลส นั้นๆ สำเร็จเป็นผล ไม่สามารถทำให้กิเลสลดละจางคลายลงไปได้

จงปฏิบัติให้มี “ผล” ถึงขั้นหลุด บั้น “พ้น” ให้ได้ ก็ จะ “พ้นสี่ลัทธิพรามาส” บรรลุเป็น “โสดาปัตติผล”

เมื่อสามารถปฏิบัติจนกระทั่งบรรลุ “ผล” และมี “อธิปัญญาสิกขา” เห็นแจ้ง “ผลการบรรลุ” นั้น **ความเชื่อฟัง** คือ “ศรัทธินทรีย์” ก็เจริญมีกำลัง (อินทรีย์) ก้าวหน้าขึ้นเป็น “ศรัทธาพละ” ซึ่งสูงเข้าขั้นมีกำลัง (พละ) เป็น “ผลธรรม”

น้ำหนักของ “ความเชื่อ” สูงขึ้นเป็น “เชื่อ” อย่างสนิทแนบถึงขั้น “เชื่องมัน” (ศรัทธาพละ)

ศรัทธา จึงมีความหมาย ว่า **ความเชื่อ** ทั่วไปเท่านั้น เชื่อไปเฉยๆ อาจจะไม่เชื่อแรง ยึดว่าเป็นของฉันทอย่างจัดจ้าน ใครอย่าแตะ แต่ตนไม่ได้ปฏิบัติตามความเชื่อนั้น

ศรัทธินทรีย์ ก็หมายถึง **ความเชื่อ** ที่มีน้ำหนักสูงขึ้น

เป็น **เชื่อฟัง** ซึ่งเมื่อเกิดความเชื่อถึงขั้นนี้ผู้เชื่อจะปฏิบัติ หรือทำตามความเชื่อนั้น ไม่ “เชื่อ” เฉยๆ ดายๆ ปล่อยปละ ละเลยไปตามประสา แต่ตอนนี้ **ความเชื่อ** มีคุณภาพ มีปัญญา มีน้ำหนักเจริญสูงขึ้นไปอีกขั้น

ส่วน **ศรัทธาพละ** นั้นหมายถึง **ความเชื่อ** ที่มีเนื้อหาของอินทรีย์ ๕ นั้นเอง ขึ้นสูงจนกระทั่งสูงสุด

ดังนั้น ผู้ใดได้รับ “**สุตมยปัญญา**” แล้ว ก็ประพฤติ ให้เจริญขึ้นๆ ไปตามลำดับ บรรลุ “**สีลมยญาณ**” ซึ่งเป็นปัญญา ที่ ๒ เมื่อปฏิบัติบรรลุเป็นผลตกผลึกแล้วจึงจะเป็น “**ปัญญาในการสำรวมแล้วตั้งไว้ดี**” (ภาวนามยญาณ) ซึ่งเป็นปัญญาอันสำเร็จมาแต่การเกิดผล

นั่นก็คือ ผลของการเจริญ “ไตรสิกขา” **ศีล** ก็เจริญ **จิต** ก็เจริญ **ปัญญา** ก็เจริญ เจริญเป็นองค์รวม ซึ่งทั้ง “**ศีล-จิต-ปัญญา**” มีการสังเคาะห์กันอย่างมีปฏิสัมพันธ์ ไปมาตลอด ไม่แยกส่วน

“**อธิจิตสิกขา**” เกิดผลเจริญขึ้น แล้วตกผลึกเป็น “**ความตั้งมั่นของจิต**” ที่เรียกเป็นภาษาบาลีว่า “**สมาธิ**” อันมี “**สัมมาญาณ** และ **สัมมาวิมุติ**” สัมสมลงเป็น “**ความตั้งมั่นของจิต**” ขึ้นในจิต รวมเรียกว่า “**สัมมาสมาธิ**” นั่นเอง

“**สมาธิ**” ดังกล่าวนี เป็น “**สัมมาสมาธิ**” **ตามแบบ พุทธแท้ๆ** ซึ่งจะไม่ใช่ “สมาธิ” ที่เกิดจากการนั่งหลับตาปฏิบัติ แล้วเกิดผล ที่มีได้ **เฉพาะในขณะอยู่ในภวังค์**

แต่เป็นสมาธิที่เรียกว่า “**สัมมาสมาธิ**” ทั้งที่เกิดขึ้นในภาคปฏิบัติ “มรรค ๗ องค์” ตามพระพุทธรเจ้าตรัสไว้ใน “มหาจัตตาริสกสูตร” (พตปฎ. เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑) และทั้งในภาคที่เกิดผลบรรลุแล้ว “จิต” ก็เป็น “**สัมมาสมาธิ**” นั้นอยู่กับชีวิตปกติทุกอิริยาบถทุกลมหายใจ เข้าออกตลอดเวลา ไม่ต้องไปทำอะไรเพื่อให้เกิด “สมาธิ” กันอีก ดังได้อธิบายมาแล้ว

ซึ่ง “สมาธิ” ที่เกิดเป็น “**สัมมาสมาธิ**” ดังกล่าวมานั้น ย่อมมี “ญาณ” ต่างๆ ตาม “**ปัญญา ๗๓**” (พตปฎ. เล่ม ๓๑ เริ่มต้น “มาตिका” ที่เดียว) ดังที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั่นเอง ตั้งแต่ “ญาณ” ที่ ๑. ปัญญาในการทรงจำธรรมที่ได้ ฟังมาแล้ว เป็น **สุตมยญาณ** (ญาณอันสำเร็จมาจากการฟัง หรือญาณในการทรงจำธรรมที่ได้สดับมา)

แล้วก็ ๒. ปัญญาในการฟังธรรมแล้ว สังวรไว้ เป็น

สี่ลมยญาณ(ญาณอันสำเร็จมาแต่ศีล หรือญาณในการสำรวมศีล) ต่อไปอีกก็เป็น ๓. ปัญญาในการสำรวมแล้วตั้งไว้ดี เป็น**ภาวนามยญาณ**(ญาณอันสำเร็จมาแต่การเจริญสมาธิ หรือญาณในการสำรวมจิตเจริญสมาธิ)

และ ๔. ปัญญาในการกำหนดปัจจัย เป็น**ธรรมฐิติญาณ**(ญาณในเหตุธรรม หรือญาณในการกำหนดที่ตั้งแห่งธรรม)

๕. ปัญญาในการย่อธรรมทั้งหลาย ทั้งส่วนอดีต ส่วนอนาคต และส่วนปัจจุบัน แล้วกำหนดไว้ เป็น**“สัมมสนญาณ”**(ญาณในการพิจารณา หรือญาณที่กำหนดนามธรรมและรูปธรรม)

๖. ปัญญาในการพิจารณาเห็นความแปรปรวนแห่งธรรมส่วนปัจจุบัน เป็น**“อุทฺทัพพยานุปัสสนาญาณ”**(ญาณในการพิจารณาเห็นความเกิดขึ้นและความเสื่อม หรือญาณที่พิจารณาเห็นความเกิด และความดับ) โดยจัดเป็นข้อที่ ๑ ของ**“วิปัสสนาญาณ ๙”**นั้นแหละ

ซึ่งมี**“ญาณ”**ต่างๆอีกมากมายถึง ๗๓ **ญาณ** หรือ ๗๓ **ปัญญา** ผู้สนใจตรวจได้จากพระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ เริ่มต้นบทแรกของพระไตรปิฎก เล่มนี้เลย คือ **มัตถิกานอกจาก “ญาณ ทั้ง ๗๓”** ที่มีมาในพระไตรปิฎก ก็ยังมี**“ปัญญา”**ลักษณะต่างๆซึ่งบันทึกเป็นธรรมะชนิดลึกซึ้งละเอียดอ่อนอื่น ๆ อีกเกี่ยวกับความเจริญของ**“อธิปัญญาสิกขา”**ที่พัฒนาขึ้นมาจากการปฏิบัติ**“ไตรสิกขา”** และมีทั้งที่บันทึกไว้เป็นหมวดธรรม ที่เราได้รู้ได้เห็นกัน ก็คือ **“ญาณ ๑๖”** บ้าง **“วิปัสสนาญาณ ๙”** บ้าง

“ญาณ ๑๖” และ **“วิปัสสนาญาณ ๙”** แตกต่างกันตรงที่ **ญาณ ๑๖** มีมากหัวข้อกว่า **วิปัสสนาญาณ ๙** ถึง ๗ หัวข้อ กล่าวคือ **“วิปัสสนาญาณ ๙”** มี ๙ หัวข้อ ซึ่งทั้ง ๙ หัวข้อนั้นใน**“ญาณ ๑๖”** ก็มีซ้ำกัน เหมือนกัน

ใน**“วิปัสสนาญาณ ๙”**ไม่มี**ญาณ ๓ ข้อต้น**ที่มีใน**“ญาณ ๑๖”** ซึ่งได้แก่

๑. **“นามรูปปริจเฉทญาณ** (ญาณกำหนดจำแนกฐิตินามและรูป คือรู้ว่า สิ่งทั้งหลายมีแต่รูปธรรมและนามธรรม และกำหนดแยกได้ว่า อะไรเป็นรูปธรรม อะไรเป็นนามธรรม)

๒. **ปัจจัยปริคคญาณ** (ญาณกำหนดรู้ปัจจัยของนามและรูป คือรู้ว่า รูปธรรมและนามธรรมทั้งหลายเกิดจากเหตุปัจจัย และเป็นปัจจัยแก่กันและกัน อาศัยกัน โดยรู้ตามแนว

ปฏิบัติสมบูรณ์บท ก็ดี ตามแนวกฎแห่งกรรมก็ดี ตามแนววิภูษณาก็ดี เป็นต้น)

๓. **สัมมสนญาณ** (ซึ่งเป็น**“ญาณ”**ข้อที่ ๕ ของ**“ญาณ ๗๓”** ญาณกำหนดรู้ด้วยพิจารณาเห็นนามและรูปโดยไตรลักษณ์ คือ ยกรูปธรรมและนามธรรมทั้งหลายขึ้นพิจารณาโดยเห็นตามลักษณะที่เป็นของไม่เที่ยง เป็นทุกข์ มีใจตัวตน)

ต่อจาก ๓ ข้อแรกของ**“ญาณ ๑๖”** ทั้ง**“ญาณ ๑๖ และวิปัสสนาญาณ ๙”** เหมือนกัน ซ้ำกันไปทั้ง ๙ **ญาณ** ดังนั้น ๙ **ญาณ**นี้จึงเป็น**“วิปัสสนาญาณ ๙”** และเป็น**“ญาณ ๑๖”**ตั้งแต่**“ญาณข้อที่ ๔ ถึงข้อที่ ๑๒”** ซึ่งได้แก่

(๑) **อุทฺทัพพยานุปัสสนาญาณ**(รู้แจ้งความเกิดและดับ)

(๒) **ภังคานุปัสสนาญาณ**(รู้แจ้งว่าทุกสิ่งทุกอย่างต้องเสื่อมสลาย)

(๓) **ภยตูปฏฺฐานญาณ**(รู้แจ้งภัยอันน่ากลัวของกิเลส)

(๔) **อาทีนวานุปัสสนาญาณ**(รู้แจ้งโทษชั่วของกิเลส)

(๕) **นิพพิทานุปัสสนาญาณ**(รู้แจ้งในความเบื่อหน่าย กิเลส เบื่อหน่ายความวนเวียนอยู่ในโลกีย์นั้นๆ)

(๖) **มฺยจิตฺกัมยตาญาณ**(รู้แจ้งการปลดเปลื้องกิเลสออกไป การปล่อยวางกิเลสออกไป)

(๗) **ปฏิสังขานุปัสสนาญาณ**(รู้แจ้งเพราะทบทวนว่า กิเลสออกจริงไหม ออกแล้วเป็นเช่นไร)

(๘) **สังขารเปกขาญาณ**(รู้แจ้งความเป็นกลางปราศจากกิเลส)

(๙) **สังจານุโลมิกญาณ**(รู้แจ้งในโลกีย์ทำประโยชน์ให้แก่โลกีย์ ด้วยการอนุโลม-ปฏิโลม ตามสมมุติสัจจะความเหมาะสม)

“วิปัสสนาญาณ ๙”จบแค่นี้ แต่**“ญาณ ๑๖”**ต่อไว้ อีก ๔ **ญาณ** ซึ่งเป็น**“ญาณ ข้อที่ ๑๓ ถึง ข้อที่ ๑๖** นั่นคือ

๑๓. **โคตรภูญาณ**(รู้แจ้งรอยต่อระหว่างจิตที่เป็นปุถุชน กับจิตที่จะเกิดเป็นอารยชน)

๑๔. **มคฺคญาณ**(รู้แจ้งข้อปฏิบัติที่ถูกต้องอันนำพาเราไปสู่ความเป็นอารยธรรม)

๑๕. **ผลญาณ**(รู้แจ้งในอารยผลที่เราบรรลุ)

๑๖. **ปัจจเวกชนญาณ**(รู้แจ้งยิ่งขึ้นเมื่อได้ปฏิบัติซ้ำแล้วซ้ำอีกทบทวนและตรวจสอบมรรคผลที่ได้นั้นๆจนถึงที่สุด)

☞ [มีต่อฉบับหน้า]

กำปั้นทุบดิน

● ดังนั้น วิมุตตินันตะ

สาธารณโภคี วิถีภักดิ์พัฒนาประเทศ

NEO COMMUNE - NEO PROTEST

ณ ลานอโศก วัดมหาธาตุ ย้อนไปสี่สิบปีก่อน สมัยพระโพธิ์ธรรมาจารย์เริ่มบันลือธรรมตาม ภูมิวิสัยพระโพธิ์สัตว์เช่นพ่อท่าน

การประกาศตัวฐานะโพธิ์สัตว์ตั้งแต่ยุคก่อน ท่ามกลางเวทีตักสิลาของพุทธกระแสหลัก ไม่ปรากฏปฏิกริยาตอบโต้ใด ๆ เพราะต่างอ่อนด้อย ภูมิปัญญามหายาน จนไร้เตียงสาต่อโพธิ์สัตว์ภูมิ อย่างน่าเห็นใจ เลยไม่กล้าโต้แย้งอะไรด้วย

ก่อนหน้านั้น **ท่านพุทธทาส**เคยบุกเบิกสะสาง พุทธให้หลุดพ้นจากไสยศาสตร์และลิลพตปรัมมาล เรื่องงมงายเลอะเทอะต่าง ๆ ช่วยให้ชาวพุทธ ตื่นตัวก็ไม่ค่อย เมื่อพระโพธิ์ธรรมาจารย์เริ่มเข้ามาประกาศ วิถีพุทธแท้ ๆ ต่ออีกโสดหนึ่ง จึงเบาแรงขึ้น

และแม้ว่าการถือศีลกินเจ จะเป็นเรื่องเคยชิน ทั่วไป แต่การไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ก็ยังเป็นมือถือสาก ปากถือศีล คือรับศีลปาณาติบาตไปพลาจ กิน

เนื้อสัตว์ไปพร้อม แล้วเมื่อไหร่จะบริสุทธิ์ในศีลแม้ ข้อหนึ่งนี้ลึกที่...

โพธิ์กิจสำคัญอันแรกของโพธิ์สัตว์พระโพธิ์ธรรมาจารย์ เริ่มจาก**บุญญาวุธหมายเลขหนึ่ง คือมังสวิวัติ** เพื่อยกระดับการถือศีลให้เป็นอธิศีล เกิดอธิจิต พร้อมอธิปัญญา ศีลใช้แต่รักษาแค่กายวาจา ศีล สมมติปัญญา จึงไม่ได้แยกส่วนขาดตัวนจากกัน ดังที่เชื่อถือปฏิบัติทั่วไทย

ทุกวันนี้มังสวิวัตินับเป็นข้อวัตรปฏิบัติเมื่อถือ ศีลเคร่งครัดขึ้น ข้อถล่อมโจมตีว่าเป็นลัทธิเทวทัต หายไป

การถือศีลห้า ละอบายมุข เลิกฟุ้งเฟ้อบำเรอ กาม กินอยู่สมถะ ขยัน กล้าจน เสียสละกล้าให้ กลายเป็นสูตรสำเร็จพื้นฐาน พาลัมฤทธิ์ผลทันตาเห็น

แม้ผู้เขียนจะศรัทธาปฏิบัติพาพระโพธิ์สัตว์ เช่นพ่อท่าน จากการทำนอตุสาหะเทศนาโปรด

สัตว์ผู้ไฝ่ธรรมนับสิบนับร้อย เลื่อมใสฟังธรรม
ได้ร่มโอศก ในครั้งนั้นเป็นต้นมา

ข้าพเจ้าเชื่อถือเชื่อฟังแต่ยังไม่ถึงขั้นเชื่อมั่น
เพราะแอบดูแคลนอยู่ในใจว่าพ่อท่านพาลดละกิเลส
เทศนาคนจับจ๊อยเรือนร้อยอย่างเก่ง แล้วเมื่อไหว
ศานาจะนำพาแก้ปัญหาประเทศได้หนอ ? ใน
ขณะที่ยุคโน้นยุ่งเหยิงด้วยเผด็จการทรราชถนอม
ประภาสต้องช่วงชิงอำนาจรัฐมาถึงจะแก้ปัญหาได้

ครั้งเกิดเหตุ ๑๔ ตุลา ๑๖ ขบวนการนักศึกษาขับ
ไล่ทรราชพันไป ได้เงินบริจาคตั้ง ๑๙ ล้านไม่ทันไร
เกิดโงกกันจนจนเลื่อมศรัทธา กระทั่งเกิด ๖ ตุลา
๑๙ ชำระแค้นพลังนักศึกษา ข้าพเจ้าค่อยถึง
บางอ้อ ขอสารภาพบาย ยอมจำนนคือไม่เห็นหน
ทางอื่นดีกว่าวิถีพุทธ แม้จะไม่ทันใจคนหนุ่ม
เลือดร้อนที่อยากลัดเร็วไวทั้งนั้น

การศึกษาไม่นำพาดัดกิเลส กู้ประเทศไม่ได้
เป็นจริงดังพ่อท่านประกาศไว้ มาถึงวันนี้ ไม่เชื่อ
อย่าลบลู่ ขบวนการชาวอศกก้าวเข้ามามีส่วนร่วม
ร่วมเต็มตัวในการเมืองภาคประชาชน ในฐานะ
พลเมืองดีโดยบริสุทธิ์ใจ ไม่มีผลประโยชน์เพื่อเข้า
สู่อำนาจรัฐใด ๆ

โคตรโงกหลงหลอต่อแหล...

ผลโพลล์แห่งหนึ่งออกมาชี้ว่า คน ๒ ใน ๓
ยังยอมรับรัฐบาลชู้โงก เมื่อตัวเองยังมีส่วนได้
แบ่งด้วยบ้างประมาณนั้น จึงนำล้งเขวกับค่านิยม
อันตรายดังกล่าว อันไม่ลดต่ำลงจากยุคก่อนหน้า
แล้วประเทศจะไปไหนรอดเล่าเอ๋ย...

ทั้ง ๆ ที่มหาชนเคยประณามโคตรโงก แต่
เวรกรรมได้รัฐบาลชิงเนาไม่เอาจริง ปล่อยให้
ลิวล้อทักษิณอาละวาด มาถึงรัฐบาลอภิสิทธิ์ยิ่ง
หน่อมแน้มคาตไม่ถึง ล่าสุดกล่าปล่อย ๘ หัวใจ
แดงเผาเมืองอ้างเรื่องของศาล ในขณะที่รัฐ
ไฟเขียวนำออกหน้าแทนที่จะคัดค้านก่อน

กับเสื้อแดงที่เป็นศัตรูรัฐบาลจากครั้งพทยา
มาถึงราชประสงค์ อภิสิทธิ์จ้องปรองดองทำเดี๋ย
ส่วนเสื้อเหลืองมหามิตรเก่า กลับหาเรื่องทำลาย

ล้างในเมื่อเขาซุ่มนุมนเรียบร้อยยิ่งกว่าผ้าพับไว้
เพียงแค่มิวจราจรไม่กี่ว่า ต้องขอคืนพื้นที่โดยออก
กฎหมายความมั่นคงแห่งรัฐ

ในขณะที่เขาพระวิหาร ๔.๖ ตร.กม. หรือ
บ้านหนองจวนกลับปล่อยให้เขมรบุกรุกยึดครอง
ไม่มีกำหนด ๗ คนไทยถูกจับในแดนไทย รัฐบาล
ให้ศาลเขมรตัดสินโทษตามสบาย เพราะทะเล้งไป
ล่าที่เขาเอง อภิสิทธิ์ยังมีหน้าโกหกว่า ศาลตัดสิน
ผูกพันเฉพาะบุคคล ไม่ผูกพันดินแดน ถ้าเขต
อำนาจศาลไปไม่ถึง ศาลถือสิทธิ์อะไรไปตัดสิน !

ดีแต่คุยโม้ จะต้องบังคับใช้กฎหมายนิติรัฐ
กว่าจะลงมือทำได้ อะไรฟังไปถึงไหน ๆ แล้ว กะ
อีแค่ นช.ทักษิณยังไม่กล้าถอดยศเลย ไล่ไปถึง
ปัญหาประเทศกระจะออกเช่นเขมร มันวิปริตยังง
ถึงปล่อยให้เขาเร่งแกล ยิงถล่มหมู่บ้านโรงเรียนเป็น
ว่าเล่น โดยไม่ยักตัดไฟต้นลมสารพัดวิธี ช้าไม่มี
ปากเสียงประท้วงคู่กรณี ทั้งในเวทียูเอ็นเอสซี
หรืออาเซียน มันเกิดอะไรขึ้น...

โดยเฉพาะประเทศไทยเคยเป็นแต่ม้าอารี
ให้พม่าจีนลาวญวนเขมร หนีร้อนมาพึ่งไทยได้
ทั้งนั้น แต่หนนี้ยุคอภิสิทธิ์เด็กเมื่อวานชื่นอ่อนหัด
สะเออะขึ้นแทนนายก ๆ สมใจอยาก แล้วใจ คน
ไทย ๒-๓ หมื่นต้องเป็นไทยอพยพหนีตายภัยเขมร
เป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์

สารพัดปัญหาล้วนบ่งชี้ว่ารัฐบาลสารเลว
ล้มเหลวแทนที่จะขจัดคนพาล อภิบาลคนดี ตรง
ข้ามอภิสิทธิ์ก็กลับปรองดองมหาโจร กอดคอยี่ห้อย
ยอมเป็นหุ่นเชิดตอบแทนพรรคพวกที่แอบขายชาติ
ผมเปล่านะ ผมไม่ได้เอาเงินโงกจากไหนใส่
กระเป่าเลยนี้ นายอภิสิทธิ์เอาตัวรอดตื่น ๆ แล้ว
ยีนยันรับประกันไหมว่าไม่มีพายุเรือให้โจรนั่ง
หรือเปล่านั่งในเรือโจร...!

โดยเฉพาะนายอภิสิทธิ์เคยพูดโก้ว่า นัก
การเมืองต้องรับผิดชอบด้วยจิตสำนึกสูงกว่า
มาตรฐานตามกฎหมาย แล้วตัวเองล้มเหลว
ซ้ำซาก ผิดพลาดมหันต์นับไม่ถ้วน คนด่าทอ
สาปส่งทั่วบ้านเมือง จะต้านหนาถึงไหน ขึ้น

อยู่ต่อจะมีอะไรส่งงามริ ท่านอาจไม่เป็นเรื่องเม็ดเงิน แต่เมื่อนานจนไม่รู้ตัวเหมือนซีหลังเลื้อแล้วลงยากยิ่ง เช่นนั้นไหม

รัฐบาลโคตรโกงทุกชนิด ถ้าวายอดแยะแล้วนะ ไม่น่าจะมีใครเง้าเอาอย่างเลวตามเขาอีก ที่ไหนได้รัฐบาลอภิสิทธิ์ก็กลับต่อยอดสวมต่อขยายผลเลวร้ายหลายเท่าทวีคูณ กลายเป็นใครโกงได้ โกงเอา ว่ากันไม่ได้ เพราะแข่งกันโกง ที่ใครที่มัน

ฟังเวทีพันธมิตร ประชาธิปไตยโดนกล่าวหาว่าแจกเงินให้ ส.ส.คนละสองสามแสน นอกเหนือจากเงินเดือน พรรคไปเอาเงินมาจากไหน ถ้ามไปดั่ง ๆ ทั่วบ้านเมือง กลับไม่มีคำตอบ เจียบเป็นเป่าสาก มันแปลว่าอะไรหนอ พี่น้อง

วัน ๆ ยิ่งเห็นธาตุแก่นายอภิสิทธิ์ ทำอะไรไม่เป็นดีแต่เที่ยวสร้างภาพ ขอให้ได้ปรากฏตัวงานนั้นงานนี้ รับเป็นพิธีเซนเตอร์ไปทั่ว ช่างว่างงานเหลือเกิน ในขณะที่ปัญหาเดือดร้อนใหญ่โตมระมุ่มมดุ่ม ไม่เคยแก้ตกจนนายกย่องนอกจากโยนกลอง ปัดสวะ ชื้อเวลาตั้งคณะกรรมการ เศร้าจริง ๆ

ปัญหาทั้งหมดหนีไม่พ้นผลพวงจากนักการเมืองสารเลวชายชาติ และชอบถามกันนัก ถ้าไม่เอาอภิสิทธิ์แล้วจะเอาใคร ?

ทำไมคนไทยถึงติดกับดัก จะต้องพวยเรือในอ่างน้ำเนาเท่านั้น พวกเราหลงกลถือเอาแต่ความชอบธรรมตามกฎหมายเป็นพ้อ แล้วก็หวานอมขมกลืนอยู่อย่างนั้น

เช่นประชาธิปไตยชอบอ้าง ต้องอยู่ในระบบรักษากติกา ยึดสภามีสระณะ ผมมาตามกติกาพันธมิตร ๆ จะมาไล่รัฐบาลได้ยังไง เป็นกฎหมายเป็นการเมืองข้างถนน

ความจริงกติกาประชาธิปไตย ทั้งรัฐสภาหรือรัฐบาลต้องฟังประชาชนทั้งนั้น เสียตายคนไทยยังไม่รู้จักอธิปไตยของตัวเอง ผ่าเอาไปขายให้คนซื้อเสียง ยิ่งกว่าขายตัวเสียอีก เพราะไปสร้างมหาโจรมาทำร้ายประเทศเดือดร้อนทั่ว ยิ่งเลือกตั้งยิ่งซื้อเสียง เชิญโจรเข้าสภาเป็น

รัฐบาลโจร ความจริงเป็นมาเป็นอยู่และจะเป็นต่อเช่นนี้ นายอภิสิทธิ์ยังดึงดันซุงงเลือกตั้ง คินอำนาจประชาชน ท่องคาถาอยู่แค่นี้เอง อภิสิทธิ์ติดใจแก้อ้อหัวหน้าโจร แล้วยังจะหลอกคนไทยไปถึงไหนอีกมิตราบ...

นำล้งเวชกับประชาธิปไตยโดยสามัญ ตั้งแต่ทักษิณมาถึงอภิสิทธิ์ ยังจมปลักดักดานไม่ยกคี่ขึ้น ปัญญาชนคณาจารย์มหาลัยหายหน้าไปไหนหมด มีแต่นักวิชาการขี้เกียจรัฐบาล โดยเฉพาะสื่อมวลชน ประหลาดที่ไม่ทำหน้าที่ จะให้เข้าใจได้อย่างไร หรือว่าทุนสามัญใช้ผีไม่แบ่งได้จริง ๆ ด้วยหันหน้าไปทางไหน ๆ ดูว่าแห้ว อยู่ยงไม่สิ้นคนดี แล้วเราเป็นคนไทยหรือเปล่า และจะฟังใครได้ก่อนดีละ ถ้าไม่ใช่ตัวเรา เข้าหลักคำสอน เราไม่รอ ไม่หวัง แต่เราทำ !

ผ่าทางตัน MOU

กว่าสองปีของรัฐบาลอภิสิทธิ์ มันน่าจะพอกันทีได้แล้ว เรื่องง่าย ๆ แทนที่จะแก้ตรงไปตรงมา ผ่าเข้ารกรเข้าพงไปเสียชิบเรือหาย อย่างไขแพงคิดได้ยังไง ถึงแก้โดยซังกิโล ต่อให้ลดต้นทุนคัดไซ่ มันก็แพงในภาระการขายและซื้อ ยุงยากขึ้นเท่าโหล แล้วคุ้มตรงไหน มีใครทำสำเร็จแล้วหรือ

เหตุสำคัญคือดีมานด์ซัพพลาย ปริมาณซื้อสูงของขายมีน้อยราคาย่อมแพง จะนับพองหรือซังมันต้องแพงขึ้นทั้งคู่ ทางออกหลัก ๆ จึงน่าจะให้ชาวบ้านเลี้ยงไก่กินไข่ แทนซื้อจากตลาดหรือลดต้นทุน แทนที่จะซื้ออาหารสัตว์เขาผูกขาดไม่กี่ราย

โดยเฉพาะปัญหาการผลิตการตลาด อยู่ในมือธุรกิจยักษ์ใหญ่ แน่นนอนราคาขึ้นอยู่กับนายทุน จะเอาเปรียบตามวิสัย

ยิ่งเรื่องน้ำมันปาล์ม ยิ่งง่ายในการปั่นราคากักตุน นี่คือนิติพลการเมืองเป็นเหตุพาเดือดร้อนไปทุกบ้าน ของแค่นี้ปล่อยให้บานปลาย โยนไปโยนมา หากคนรับผิดชอบไม่ได้ พิลึก ช้าทนต์านให้คนสวดยับยั้งใจชอบกล ไทยทำปาล์มเป็นที่ห้าของโลก แต่ต้องเข้าคิวซื้อคนละขวดสองขวด

นี้แหละ เศรษฐกิจที่ผิดจากเศรษฐกิจพอเพียง
แขวนชีวิตไว้กับเม็ดเงินราคาตลาด ไม่วายเกิดปั่น
ป่วนตลอด

เพียงประเด็นน้ำมันปาล์ม เป็นปัญหาภายใน
ประเทศ รัฐบาลยังทำสับสนไม่จบง่าย มีใคร
ได้เสียฉวยโอกาส เมื่อขาดธรรมาภิบาล งานเพื่อ
ประชาชนเป็นใหญ่ต้องมาก่อน จึงยุ่งเหยิงโดย
ไม่จำเป็น

กับเรื่องกว้างไกลเกี่ยวเขมรถึงนานาชาติ
เลยยิ่งขาดความกล้าหาญ ดูวีรกรรมวิสัยชวนอึด
อัดอกอึแป้นจะแตกตาย

เช่น MOU เจ้าปัญหา โยอภิสิทธิ์ต่อหัวหน้า
หาเหตุผลสะเปะสะปะนั่นนี่ผิด ๆ ถูก ๆ ฟังไม่ขึ้น
กลับกลอกปลิ้นปล้อน ตอนเป็นหัวหน้าฝ่ายค้าน
ในสภา อภิปรายค้านรัฐบาลสมัครเป็นคู่แข่ง จะ
ต้องยึดเขตล้นปั่นน้ำ พื้นที่ ๔.๖ ตร.กม.เป็นของ
ไทย

พออภิสิทธิ์เป็นรัฐบาลเอง รอบเขาพระวิหาร
แทนที่จะยืนยันแผ่นดินไทย โพลไปสร้างวาทกรรม
ว่าเป็นพื้นที่พิพาท พื้นที่อ้างสิทธิ์บ้าง ตั้งแต่กลาง
ปีก่อน อภิสิทธิ์ยืนยัน จะใช้การทูต การทหาร
ผลักดันเขมรออกจากพื้นที่เขาพระวิหาร จน
ปานนี้ยังปล่อยเขมรอยู่เหมือนเดิม แสดงให้เห็น
ว่าท่านเป็นนายกหุ่นเชิด ทหารไม่ทำตามนโยบาย

เขมรบุกรุกทำผิด MOU รัฐบาลได้แต่
ประท้วงเป็นหนังสือ ไม่มีปากเสียงให้ได้ยินกันทั่ว
เป็นพยานหลักฐานระหว่างประเทศ เขมรถล่มหมู่
บ้านไทย ร.ร.พัง คนตาย ยังไม่รู้จักไว้อย่าง
ปล่อยให้อุณเซนปั่นน้ำเป็นตัวว่า ไม่ใช่ปะทะยังกัน
แต่เป็นสงคราม จนนำเรื่องเป็นคดีถึงเวทีคณะ
มนตรีความมั่นคงยูเอ็นเอสซี

ขนาดนั้นไทยยังไม่กล้าประจานว่าเขมรละเมิด
เอ็มโอยูและกฎบัตรยูเอ็นยังง้างง้าง ไหนว่าเอ็มโอยู
วิเศษ จำกัดเขตทวีภาคี ไม่มีสงคราม ไทยเป็น
ชาติใหญ่ กลับตกเป็นลูกไล่ โดนเขมรย่ำยี ดีแต่
แต่นตามกันเขมร อุณเซนเป็นพ่อใครบ้างตั้งแต่
เมื่อไหร่

ล่าสุด ไปยอมตามมติอาเซียน มัดมือชก
หยุดยิงสองฝ่ายในพื้นที่ไทยไม่บ้าก็เมาโดนเขมร
เล่นของเป็นแน่

**มีอย่างที่ไหนในโลกใครเขาทำกัน จะหยุดยิง
เขาก็ต้องถอยจากแดนไทยก่อนสิ อีหروبนี้
ไทยหมดสิทธิ์ผลักดันเขมรออกจากพื้นที่บุกรุก
ปล่อยให้มันยึดถาวรร้อยปี**

อภิสิทธิ์ที่ทองคำไม่เสียดินแดน เพราะยัง
เจรจาปักปันเขตแดนไม่แล้วเสร็จ แต่เขมรยื้อไป
ได้ยึดครองดินแดนนานเท่านาน มันเสียอธิปไตย
สิทธิครอบครองไปถึงไหนแล้ว

นิยามเสียดินแดนของนายอภิสิทธิ์ต้องรอให้
หมดกันทวารถึงไหนมิทราบ เด็กอีตันออกซ์ฟอร์ด
โยัฐุณเซนเด็กวัดไม่ได้เลย ไซให้แข่งโกงขายชาติ
กะใครหรือมีอะไรซ่อนเร้นเป็นไทยขายชาติต่างหาก
มันแนวยิ่งกว่าแข่งแข่งอยู่แล้ว !!

มันน่าเศร้าที่เราเสียดินแดนเพราะโดนฝรั่ง
ตัวใหญ่ข่มเหงครั้งโน้น หนนี้เสียท่าเขมรเจ้าเล่ห์
มันน่าเชกกะบาลตบกะโหลกใครบ้างดีไหม คน
ไทยได้รัฐบาลเองช่วย ไม่รู้จะช่วยทางออกยังง
นอกจากใช้หอกปากบรรเทาความเครียดบ้าง นี่
แค่สร้างวาทกรรมคนละแบบ ผิดกับอภิสิทธิ์ชอบ
ใช้ตะพึดเพื่อกลมเกลื่อนปัญหาหมกเม็ด

ประเด็นเอ็มโอยู ต้องลากกันไปยาวถึงไหน
ไม่รู้ เพราะนายอภิสิทธิ์หลงเชื่อว่ามันมีประโยชน์
ชี้ให้เห็นเป็นกรณีพิพาท มีเวทีเจรจาทวีภาคี ไม่
ต้องมีสงคราม ไม่ต้องลามไปถึงยูเอ็น ทั้งหมดนี้
พิสูจน์แล้วฟังไม่ขึ้น เหลวไหลลั่นดี

**ทั้งนี้ทั้งนั้น เพราะเขมรเลือกตีกินกอด
เอ็มโอยู กูจะเอาแผนที่ ๑ ต่อ ๒๐๐,๐๐๐ พร้อม
บุกรุกชิงพื้นที่ไปเฉยเลย ฝ่ายพิไทยไปกิน เอา
มือชกที่บอกร่างต่างหาก อภิสิทธิ์ดีแต่พูดกับคนไทย
แผนที่หนึ่งต่อสองแสนไม่รวมระวางดงรัก พุด
เองเออเอง เขมรมันเอาด้วยที่ไหน มันใช้ทุก
ระวาง ลากยาวต่อลงทะเลถึงไหน ๆ**

ประเด็นแผนที่ชี้เก้ เป็นหัวใจของเอ็มโอยู
เป็นกล่องดวงใจของอุณเซน เขมรไม่มีวันปล่อย

มือเด็ดขาด ขณะเดียวกัน พวกคนไทยหัวใจเขมร ก็ยกเขตแดนประเคนไปเรียบร้อย

พิธีกษัตริย์ ในเมื่อแผนที่ชี้เล่ห์เก็ดังกล่าว หมดอายุตั้งแต่เสียเขาพระวิหาร ๒๕๐๕ ใครไป ปลุกผีฟื้นขึ้นมาในเอ็มโอยู บ้องตันพรรค์นี้ได้ยังงั้น นายชวนยังกล้าบอกว่าถ้าเอ็มโอยูไม่มีประโยชน์ ก็ยกเลิกได้ แล้วนายอภิสิทธิ์ศิษย์ชวนฟัง อาจารย์บ้างไหมเนี่ย...หรือไม่อยู่ในสายตา เพราะเจ้าแะจะแต่ในแก๊งโอดิมฉายาก็ถือตั้งให้ ทำไปทำไม จะต้องพูดกันยาวความยืดเยื้อ ถึงไหน ในเมื่อเขมรละเมิดอยู่ก่อนแล้ว เราจะ งมโข่งงองต่อทำไม กลับไปหาจุดตอตั้งต้น เป็น สนธิสัญญาไม่ผ่านสภา ไปเซ็นกันเองผลการ โหมะโหนโทะ ศาลปกครองกลางสูงสุด กวีนิพนธ์ ยุติเรียบร้อย ผูกพันทุกองค์กรต้องปฏิบัติ โฉน นายอภิสิทธิ์ยังดันทุรัง ไม่บังคับใช้กฎหมายนิติ รัฐให้บังเกิดผล ละเว้นปฏิบัติหน้าที่ถึงไหนแล้ว โยฟังทูลทวนลม ต้อด้านเรือหายฉิบ !

สรุปปัญหาอธิปไตยแดนพิพาทเขมรไทย หัวใจอยู่ที่เอ็มโอยูเท่านั้นเอง มันต้องพูดกันให้ รู้เรื่อง ประชาชนเป็นคนตัดสิน อะไรถูกอะไรจริง แต่เศร้าสุด ๆ เมื่อพูดถึงออกทีวี นายอภิสิทธิ์ พูดถึงตกต้นไม้ได้สบาย กลับชี้ขี้ลาดขาดตาตา ฉะฉอกแล้วพูดในที่สว่าง ข้อแย้งเห็นต่างอ้าง ละเอียดย่อนล่องรู้ไปถึงคูกรณี ลูมีอะไรยกมาคุย บนโต๊ะปิดห้องกันดีกว่า แลไปประมาณนั้น

สมาคมสื่ออุตสาหกรรมคนกลาง พันธมิตรเสนอ ให้ออกทีวีคนละวันสามชั่วโมง รัฐบาลออกก่อน ออกหลังได้ทั้งนั้น แฟร์ ๆ ยังจ้ออภิสิทธิ์ไม่เอาแะสะ!

NEO COMMUNE NEO CHANGE

ในสถานการณ์วิกฤติ เป็นโอกาสทองของ วิกรกรรมกู้ชาติ เป็นประวัติศาสตร์เกิดจารึก ประวัติศาสตร์ดังคำกล่าวที่ว่า สถานการณ์สร้าง วีรบุรุษ

โดยเฉพาะปัญหาทำให้เกิดปัญญา เราไม่ควร วิ่งหนีปัญหา เหมือนฤษีหนีโลก ทว่าไม่ต้องไปแส

หาเรื่องเกินจำเป็น ชีวิตจริงที่มีโจทย์ท้าทาย คักยภาพได้ใช้สติปัญญาทำงานแก้ไข ย่อมเป็น กำไรเพิ่มคุณค่าพัฒนาการเสียสละ สร้างสรรพละ อินทรีย์ให้แกกล้า ไม่ชี้ขี้ลาดตาขาวตั้งผู้นำหลาย คนทนด้านอยู่

บ้านเมืองเหลือวิกฤติขณะนี้ เพราะคนเลว มากกว่าคนดี โดยเฉพาะชั้นผู้นำตราหน้านักการเมืองชั่วชาติสารเลวเกือบยกแก๊ง

ท่านว่าสังคมเลวเพราะคนดีท้อแท้ เราไป โโทษคนเลว เขาหาหนทางที่จะเกิดสำนึกดีมีจิต สาธารณะ กระทั่งผู้นำหล่อร้อยเล่ห์ ท่านไม่กล้า ทำอะไรเด็ดขาดลงไป นอกจากขอนั่งแป้นต่ออีก ลักหนเถอะ สังเกตไหม พูดอย่างทำอย่าง พูด แล้วลอยลมเหมือนผายลม สมกับนายกหุนเชิด ไม่มีผิด

การประชุมพันธมิตรกู้ชาติจึงเป็นธุระของ คนดี ๆ ทั่วไทย มารวมตัวกันอีกครั้ง ใช้คลังชาติ ระรานบ่าบคอแตก เปล่าเลย เรายึดมั่นสันติ อหิงสา อโหสิ อยู่ตั้ง ๑๙๓ วัน พิสูจน์ยืนยันมาแล้ว มีปากลั่งผ่าปล้นเผาเมืองเหมือนสีอื่นที่ไหน โย ปากเสียเจ้าฉู๋ย เอาดีใส่ตัวมัวเอาชั่วให้คนอื่น

บ้างชอบหาว่าผูกขาดรักชาติ เราผูกขาด เรื่องดีให้โง่หรือ มีแต่เชื่อเชียวจะตายซัก มาก เท่าไรก็เอา ทว่ามันเพียงเราเชื่อมั่นเมื่อรักชาติ มันต้องแก้อย่างในบัดนี้หนึ่งสองสาม

เราแค่นยืนหยัดแสดงสิทธิ์อธิปไตย ๑ คน ๑ เสียง มารวมพลังแผ่นดิน ใครเห็นด้วยจงออกมามั่น ผิดตรงไหน ในการสับธงตรงจุดยืนเช่นนี้

เมื่อเขมรมีฉันทพาลใหญ่เป็นโจรบุกบ้านเราไม่ เป็นไร เขมรไทยพี่น้องกัน โลกไร้พรมแดนแล้วไฉน ต้องให้สุนเซนชมแห่งปล้นจี้กำเรียบเสิบสานต่อได้หรือ มันก็ต้องใส่หัวโจกพันไป พูดไม่รู้เรื่อง ต้องใช้ ไม่แข็งดีทะบาลมันสักหน่อย สั่งสอนบ้างหาก จำเป็นหมดทำอื่น

พี่ไทยต้องช่วยเขมร อย่าไปอ้อมก๊วยสุนเซนต่อ ช่วยสุนเซนเล็กเป็นโจรชาติชั่วเสียที

๑๙๓ วันพันธมิตรกู้ชาติ ชุมชนรวมพลัง

บังเกิดผลงดงามมา เป็นผลพวงของวัฒนธรรมคนไทยหัวใจรักชาติ หล่อหลอมน้ำใจให้หลังไหลมารวมตัวกันบนท้องถนนราชดำเนิน เราได้เห็นต่างคนต่างมาเป็นพี่น้องสมัครสมานแบ่งปันกินใช้อยู่นอนร่วมกันทั้ง ๆ ที่ใช้จะรู้จักกันติดตึ่มาก่อนก็เปล่า

นี่เป็นอานิสงส์ยิ่งใหญ่ของการชุมนุมรวมพลังผู้มีจิตสาธารณะ นับเป็นปรากฏการณ์นำมหัศจรรย์ในครั้งนั้น

หนนี้มาชวนกันต่อยอดอีกที โดยมีรวมพลังแผ่นดินสามประสานกลุ่มใหญ่ ได้แก่พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย เป็นทัพหลวงหัวเรือใหญ่ มีเครือข่ายประชาชนไทยหัวใจรักชาติ เป็นทัพหน้า เช่นแกนนำวีระ สมความคิดพร้อมราตรี พิพัฒน์ ไพบูลย์ นับเป็นวีรบุรุษวีรสตรีของเราไปแล้ว พร้อมกันนั้นไม่พลาด ขาดไม่ได้ เพราะกองทัพเดินด้วยท้อง ต้องมีกองทัพธรรมตัวช่วยเป็นกองหนุนเสบียงพลากิจการ

เฉพะอย่างยิ่ง ภารกิจสำคัญของขบวนการกลุ่มชาวอโศก มีปฏิปทาสาธารณโภคีบุญนิยม จึงต้องใส่ใจปัญหาจิตวิญญาณก่อนอื่นใด กองทัพธรรมจึงขึ้นอาสา เป็นกองกำลังพิทักษ์สันติอหิงสาให้สงบ หยุดรุนแรง เพื่อเสนอ ความรู้กับความจริง โดยอยู่ยาวให้เป็น เย็นเรื่อยไป ไซ้ความจริงออกมาให้มาก ๆ หมด ๆ

เราไม่มุ่งหมาย เอาชนะหรือแพ้ แต่ความจริงความถูกต้อง ท่านว่าควรเป็นฝ่ายชนะมากกว่า เป็นธรรมดา

ในส่วนเวทีพันธมิตร ๆ มีแกนนำหลักหลายท่านคอยให้ข่าวสารปัญญา ตามฟังแล้วแจ่มแจ้งแทงลึกตีเหลือเกิน

อย่างไรก็ดี การเมืองเรื่องอำนาจผลประโยชน์ ยื้อแย่งแก่งชิงของเสียสิ่งทีกระตึงแเรด ใ้ว่าง่ายที่จะรับรู้ความจริงตามเป็นจริง ด้วยจิตสงบ ผ่องใสเบิกบาน เพราะออกมาต่อต้านในเรื่องโลโครกโลมมพวกโกงกิน มันเปลอเคลียดโกรธเกลียดง่ายมาก หากทำใจไม่ไหว ต้องใช้ระยะถึห่างว่างเว้นการรับรู้ไปบ้าง แล้วค่อยฝึกฝนจน

ยกระดับจิตให้อิสระเหนือโลกิยมรณหยาอึดอัดขัดเคืองคนถ้อยเถื่อนต่อไป

การรู้เท่าทันเหตุการณ์บ้านเมือง ฐานะพลเมืองดี ไม่อยู่แบบตัวใครตัวมัน ทว่าร่วมชะตากรรมทุกข์สุขของสาธารณชน นับเป็นสาธารณกิจของผู้มีจิตสาธารณะอันดียิ่ง

กิจกรรมประท้วงแนวใหม่ นี้โอโปรเทสต์ของกองทัพธรรม มีจุดยืนเข้มแข็งสมบุรณ ก้าวหน้าเต็มเต็มโดยเน้น ชื่อสัตย์ บริสุทธิ์ คมลึก และแม่นยำประเด็น

ข้อเด่นชัดเจนไม่เหมือนใคร ๆ ที่ชุมนุม คือเราไม่ได้ทำเพื่อตัวเองเลย เนื่องจากไม่เดือดร้อนอะไรเหมือนกลุ่มชวาวา สมัชชชวาคณจน เขื่อนปากมูล ซึ่งรับผลกระทบจากรัฐบาลโดยตรง พวกเขายอมมีสิทธิชอบธรรมในการชุมนุมโดยสงบเรียบร้อย อย่งไรเสียก็ตรงข้ามกับกลุ่มที่ ทำเพื่ออุ่มคนโกงคนผิด

ล่าสุดแสนสังเวช เมื่อรัฐบาลปรองดองแกนนำก่อการร้ายสำเร็จ การอาละวาดเผาเมืองจะเกิดซ้ำซากหรือเปล่า จะไปเอาแน่อะไรกับรัฐบาล มั่วชั่วดีไม่มีตา

เอาเถอะ ตามสบาย ใครจะหลงเมอาอำนาจ ฟาดโกงกินไม่เลรีจ เป็นสิทธิมนุษยของคนบาป หนาประชาชนใช้ทาสของรัฐบาล แต่เป็นเจ้านายต่างหาก เราต่างเป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตยให้รัฐบาลเขารับใช้ทำหน้าที่ ยิ่งทำบ้าเท่าไร ยิ่งเจตตีเท่า นั้น ไม่เชื่ออย่าลบลหลู่

เรื่องราว Neo Protest คือสิ่งเป็นมาได้แล้ว กำลังเป็นอยู่ด้วย ทั้งกำลังพาเป็นไปต่อโดยปกติ วิสัยของชาวกองทัพธรรม อยู่บ้านต้องดูแล อยู่เมืองไหนก็ต้องใส่ใจทุกข์สุข ตั้งแต่ไม่จิ้มฟัน ยัน เขาพระวิหาร

ทำไปทำมา ปะเหมาะะเคราะห์ดียังง ถึงเกิดชุมชนสาธารณโภคี (Neo Commune) กลางถนนพิษณุโลก เคียงข้างทำเนียบรัฐบาล คือชุมชนไทยคู่ฟ้าดิน !!

๓

เด็ดดอกไม้ สะเทือน ถึงดวงดาว
เด็ดดวงดาว สะเทือน ถึงดอกไม้
ผู้นำทราม สะเทือน ประชาทุกซ์
ประชาทราม สะเทือน ผู้นำทุกซ์

ผู้นำไม่ตั้งอยู่ในธรรม

(ธัมมิกสูตร)

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาค
เจ้าทรงแสดงธรรมแก่เหล่าภิกษุ

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย สมัยใด
พระราชา (ผู้นำ) เป็นผู้ไม่ตั้งอยู่ใน
ธรรม (คือไม่เก็บภาษีตามพิกัด ไม่ลง
โทษตามสมควรแก่ความผิด แต่เก็บ
ภาษีเกิน ลงโทษเกินความผิด) สมัย
นั้นแม้พวกข้าราชการก็เป็นผู้ไม่ตั้ง
อยู่ในธรรม

เมื่อพวกข้าราชการไม่ตั้งอยู่ใน
ธรรม แม้พราหมณ์ (นักบวช) และ
คหบดี (ผู้มีฐานะดี) ก็ไม่ตั้งอยู่ใน
ธรรม

เมื่อพราหมณ์และคหบดีไม่ตั้งอยู่ใน
ในธรรม แม้ชาวนิคม (หมู่บ้านใหญ่)

นางอับ (ปรี) สิทธิ (ภาพล้อสังคมการเมือง ฟุตบอลประเพณีจุฬาฯ-ธรรมศาสตร์ครั้งที่ ๖๗)

ขณะที่นายกรัฐมนตรีไทยยื่นกรณที่ใช้ MOU ๔๓ ในการเจรจาตกลงข้อพิพาทไทย-กัมพูชา จิตใจของ
นายก ฯ ได้กลายเป็นเขมรไปแล้วกึ่งหนึ่ง ส่งผลให้ร่างกายนายกเป็นรูปปั้นคัคดีสิทธิประจำโบราณสถาน
เขมร ตลอดทั่วร่าง คงเหลือไว้เพียงใบหน้าอันหล่อเหลา

บันทึกความเข้าใจว่าด้วยการสำรวจและจัดทำหลักเขตแดนทางบกไทย-กัมพูชา เป็นบันทึกที่ทำให้
ฝ่ายไทยเสียเปรียบทั้งเรื่องดินแดนและผลประโยชน์ ดังเห็นได้จากกรณี ๗ คนไทยที่โดนจับกุมข้อหาบุกรุก
แต่นายกกลับปลักใส่ให้ไปสู่กระบวนการยุติธรรมของกัมพูชา นั่นเท่ากับการถือ MOU๔๓ ข้อตกลงที่ส่อเค้าให้
ไทยเสียดินแดน ... อย่างนี้จะไม่ให้เรียกว่า “หน้าไทยใจเขมร” ได้อย่างไรละท่านนายก ฯ !!! (ผู้จัดการออนไลน์)

และชาวชนบท ก็ไม่ตั้งอยู่ในธรรม

เมื่อชาวนิคมและชาวชนบทไม่ตั้งอยู่ในธรรม
แม้ดวงจันทร์และดวงอาทิตย์ ก็หมุนเวียน
ไม่สม่าเสมอ

เมื่อดวงจันทร์และดวงอาทิตย์หมุนเวียน
ไม่สม่าเสมอ แม้หมู่ดาวนักษัตร ก็หมุนเวียน
ไม่สม่าเสมอ

เมื่อหมู่ดาวนักษัตรหมุนเวียนไม่สม่าเสมอ
แม้คืนและวัน ก็หมุนเวียนไม่สม่าเสมอ

เมื่อคืนและวันหมุนเวียนไม่สม่าเสมอ แม้
ครึ่งเดือนและหนึ่งเดือน ก็หมุนเวียนไม่สม่าเสมอ

เมื่อครึ่งเดือนและหนึ่งเดือนหมุนเวียนไม่สม่าเสมอ
แม้ฤดูและปี ก็หมุนเวียนไม่สม่าเสมอ

เมื่อฤดูและปีหมุนเวียนไม่สม่าเสมอ แม้ลมก็
พัดไม่สม่าเสมอ พัดไปผิดทาง

เมื่อลมพัดไม่สม่าเสมอ พัดไปผิดทาง แม้
เทวดา (คนที่จิตใจสูง) ก็ยุ่งยากขัดเคือง

เมื่อเทวดายุ่งยากขัดเคือง แม้ฝนก็ไม่ตกตาม
ฤดูกาล

เมื่อฝนไม่ตกตามฤดูกาล แม้ข้าวกล้าก็ออก
รวงสุกไม่พร้อมกัน

เมื่อเป็นดังนี้มนุษย์ทั้งหลายผู้บริโภคน้ำข้าวกล้า
ที่ออกรวงสุกไม่พร้อมกัน ย่อมเป็นผู้มีอายุสั้น
มีผิวพรรณเศร้าหมอง มีกำลังน้อย มีความเจ็บ
ป่วยมาก

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย แต่ถ้าสมัยใดพระราช
เป็นผู้ตั้งอยู่ในธรรม (คือเก็บภาษีตามปกติ ลงโทษ
ตามสมควรแก่ความผิด) สมัยนั้น แม้พวก
ข้าราชการก็ตั้งอยู่ในธรรม

เมื่อพวกข้าราชการตั้งอยู่ในธรรม แม้
พราหมณ์และคหบดีก็ตั้งอยู่ในธรรม

เมื่อพราหมณ์และคหบดีตั้งอยู่ในธรรม แม้
ชาวนิคมและชาวชนบทก็ตั้งอยู่ในธรรม

เมื่อชาวนิคมและชาวชนบทตั้งอยู่ในธรรม แม้
ดวงจันทร์และดวงอาทิตย์ก็หมุนเวียนสม่าเสมอ

เมื่อดวงจันทร์และดวงอาทิตย์หมุนเวียน

สม่าเสมอ แม้หมู่ดาวนักษัตรก็หมุนเวียน
สม่าเสมอ

เมื่อหมู่ดาวนักษัตรหมุนเวียนสม่าเสมอ แม้
คืนและวันก็หมุนเวียนสม่าเสมอ

เมื่อคืนและวันหมุนเวียนสม่าเสมอ แม้
ครึ่งเดือนและหนึ่งเดือนก็หมุนเวียนสม่าเสมอ

เมื่อครึ่งเดือนและหนึ่งเดือนหมุนเวียน
สม่าเสมอ แม้ฤดูและปีก็หมุนเวียนสม่าเสมอ

เมื่อฤดูและปีหมุนเวียนสม่าเสมอ แม้ลมก็พัด
สม่าเสมอ พัดไปถูกต้อง

เมื่อลมพัดสม่าเสมอ พัดไปถูกต้อง แม้เทวดา
ก็ไม่ยุ่งยากขัดเคือง

เมื่อเทวดาไม่ยุ่งยากขัดเคือง แม้ฝนก็ตก
ตามฤดูกาล

เมื่อฝนตกตามฤดูกาล แม้ข้าวกล้าก็ออกรวง
สุกพร้อมกัน

เมื่อเป็นดังนี้ มนุษย์ทั้งหลายผู้บริโภคน้ำข้าวกล้า
ที่ออกรวงสุกพร้อมกัน ย่อมมีอายุยืน มีผิวพรรณ
ดี มีกำลัง มีความเจ็บป่วยน้อย”

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงแสดงธรรมนี้แล้ว ได้
ตรัสคาถาประพันธ์อีกว่า

“เมื่อฝูงโคข้ามน้ำไป ถ้าโคผู้นำฝูงไปคด โค
เหล่านั้นย่อมไปคดทั้งหมด

ในหมู่มนุษย์ก็เหมือนกัน ผู้ใดได้รับสมมุติให้
เป็นผู้นำ ถ้าผู้นำนั้นประพฤติธรรม ประชาชน
ก็จะประพฤติธรรมเหมือนกัน แฉวันแฉวัน
ทั้งหมดย่อมจะได้ประสบความทุกข์ เพราะ
ผู้นำไม่ตั้งอยู่ในธรรม

เมื่อฝูงโคข้ามน้ำไป ถ้าโคผู้นำฝูงไปตรง โค
เหล่านั้นย่อมไปตรงทั้งหมด

ในหมู่มนุษย์ก็เหมือนกัน ผู้ใดได้รับสมมุติให้เป็น
ผู้นำ ถ้าผู้นำประพฤติธรรม ประชาชนก็จะ
ประพฤติธรรมเหมือนกัน แฉวันแฉวันทั้งหมด
ย่อมจะได้ประสบความสุข เพราะผู้นำตั้งอยู่
ในธรรม” (พระไตรปิฎกเล่ม ๒๑/ ข้อ ๗๐)

ท่านโพธิรักษ์คงไม่เกิดปัญหา
 ถ้าคิดแต่ความมั่นคงของกลุ่มตัวเอง
 แต่เพราะเห็นแก่ความมั่นคงของประเทศชาติ
 ยิ่งกว่าความมั่นคงของกลุ่มตัวเอง
 ท่านจึงพาชาวอโศกออกมาชุมนุมแบบใหม่ (NEO PROTEST)
 ซึ่งถ้าดูตามเป้าหมายในการออกมาชุมนุม
 ที่ตำรวจไปถอดเทปมาเป็นหลักฐานในการฟ้อง
 ก็น่าเป็นงงว่ามันผิดตรงไหน ? !

พ.ร.บ. มั่นคง... อย่างไรจึงมั่นคง และ ไม่มั่นคง?

จากบทกวี “หัวใจเมือง” โดย “อัครักษ์”
นักคิด ชวนสะอึกใจมาก ดังนี้

เมืองใดไม่มีทหารหาญ เมืองนั้นไม่นานเป็นข้า
เมืองใดไร้จอมพารา เมืองนั้นไม่ช้าอัจน
เมืองใดไม่มีพนิชเลิศ เมืองนั้นย่อมเกิดขัดสน
เมืองใดไร้ศิลป์โสภณ เมืองนั้นไม่พ้นเสื่อมทราม
เมืองใดไม่มีกวีแก้ว เมืองนั้นไม่แคล้วคนหยาม
เมืองใดไร้นาริงาม เมืองนั้นสิ้นความภูมิใจ
เมืองใดไม่มีดนตรีเลิศ เมืองนั้นไม่เพริศพิสมัย
เมืองใดไร้ธรรมอำไพ เมืองนั้นบรรลัยแน่เอย

ความไม่มีคุณธรรมหรือไม่มีศีลธรรมของคน
ในชาติ นับเป็นปัจจัยสำคัญต่อความบวรลัทธิหรือ
ความมั่นคงของชาติ ถ้านักการเมืองไร้คุณธรรม
พากันโกงชาติขายแผ่นดิน บ้านเมืองนั้นก็ย่อม
หาความมั่นคงไม่ได้ นักวิชาการบางท่านได้เสนอว่า
การบังคับใช้ พ.ร.บ.การรักษาความมั่นคง ฯ นำ
จะบังคับใช้กับนักการเมืองในทำเนียบมากกว่า

งานของท่านโพธิรักษ์ คือ การสร้างศีลธรรม
และคุณธรรมให้เกิดขึ้นในสังคม โดยไม่มีเงินเดือน
หรือรายได้ใด ๆ เป็นสิ่งตอบแทน **ชุมชนบุญนิยม
ของชาวอโศก**ตามจังหวัดต่าง ๆ ล้วนยืนยันได้ว่า
เป็นชุมชนที่คนมีศีล ๕ เป็นพื้นฐาน มาอยู่ร่วมกัน
ปลอดจากอบายมุขทุกชนิดไม่ว่าบุหรี่ยสุรา ป่วยการ
กล่าวถึง ยาบ้า ยาอี ที่กำลังระบาดไปทั่วทุก
หัวระแหง

และชุมชนบุญนิยมต่าง ๆ เหล่านี้ ต่างดำรง
อยู่ด้วยวิถีชีวิตเศรษฐกิจพอเพียง ทำกิจกรรม
ไร้สารพิษทำการพาณิชย์ในระบบบุญนิยม (ขาดทุน
ของเรา คือกำไรของเรา) สร้างคนให้มีคุณภาพ
คุณธรรม ด้วยการศึกษานุญนิยม (เรียนฟรี!)
กิจการด้านบุญนิยมต่าง ๆ เหล่านี้ น่าจะเป็นปัจจัย
ทำให้บ้านเมืองเกิดความมั่นคง เพราะสามารถ
พึ่งตนเองเป็นที่พึ่งแก่คนอื่น ๆ ได้

ท่านโพธิรักษ์ คงไม่เกิดปัญหาถ้าท่านคิด
แต่ความมั่นคงของกลุ่มตัวเอง แต่เพราะเห็นแก่
ความมั่นคงของประเทศชาติยิ่งกว่าความมั่นคงของ

กลุ่มตัวเอง จึงทำให้ท่านพาชาวอโศกตามชุมชน
ต่าง ๆ ออกมาชุมนุมแบบใหม่ เป็น NEO- PROTEST
ซึ่งถ้าดูตามเป้าหมายในการออกมาชุมนุมที่ทาง
ตำรวจไปถอดเทปมาเป็นหลักฐานในการฟ้อง ก็
น่าเป็นงงว่ามันผิดตรงไหน ? ! หลักฐานในการ
ฟ้องของทางตำรวจพอสรุปได้ ดังนี้

“...ซึ่งบอกไปแล้วในเป้าหมายในการมาของ
งานนี้ ไม่ได้มุ่งหมายเพื่อชนะหรือแพ้ เราไม่ได้
มุ่งหมายปริมาณ ไม่เอาปริมาณเป็นเกณฑ์แต่
ถ้ามันมากได้มันก็ไม่เป็นไร ไม่ใช่ว่าได้มาปริมาณ
มาก ๆ เพราะไปหลอกลวง ไปจ้างมา...เราก็มา
พยายามให้เกิดความเข้าใจ เกิดความรู้ ให้เป็น
ประชาธิปไตยที่ถูกต้อง ให้ประชาชนได้รู้
ประชาธิปไตย ตั้งแต่ตัวเราเอง และรู้จักหน้าที่
รู้จักสิทธิ การแสดงสิทธิมนุษยชนของผู้ชุมนุม มา
ยืนยันอำนาจอธิปไตยของมวลประชาชน เนี่ย
เรากำลังทำอยู่วันแล้ววันเล่า เพราะฉะนั้น เมื่อ
ประชาชนเข้าใจมากขึ้น มันก็จะมีมวลมากขึ้น ๆ...”

ถ้าการชุมนุมที่มุ่งความสงบเรียบร้อย ไม่
กล่าวคำหยาบ คำผิด ไม่เน้นความรุนแรง สันติ
อหิงสา ปราศจากอาวุธ และพากันมาเรียกร้อง
เพื่อผลประโยชน์ของชาติ โดยไม่มีผลประโยชน์
ส่วนตนมาแฝงปน หากการชุมนุมที่เป็นไปเพื่อ
ปกป้องแผ่นดิน ทำหน้าที่ของพลเมืองตามที่
รัฐธรรมนูญได้กำหนดไว้ หากการชุมนุมแบบนี้
ผิดกฎหมายทำไม่ได้ แล้วจะหาคนที่ไหนในประเทศนี้
มาชุมนุมให้ถูกต้องตามกฎหมายทุกข้อได้

และถ้ายังได้พิจารณาเนื้อหาเต็ม ๆ ของการ
ชุมนุมแนวใหม่ (Neo protest) ที่ท่านโพธิรักษ์
ได้ย้ำเน้นเอาไว้กับผู้มาร่วมชุมนุม เมื่อวันที่ ๑๔
มกราคม ๒๕๕๔ ก็น่าจะทำให้เกิดความเข้าใจได้
ว่า การชุมนุมแนวใหม่ มีทิศทางในการสร้าง
ประชาธิปไตยที่พึงประสงค์นั้นเป็นฉันใด ?

“...มันต้องมาทำความเข้าใจกันให้ชัดเจนนะว่า
การชุมนุม นิโอะโพรเทสต์ที่เอาตามหมายนี้ มันไม่ใช่
วิธีเก่า วิธีเก่านั้นคือเราจะไปเที่ยวกดดัน หรือว่า
บีบบังคับหรือว่าทำอะไรก็ตาม ที่มันจะเกิดความ

กระทั่งกระทั่งแล้วมันจะไปหาความรุนแรง เพราะฉะนั้นวิธีใหม่ี่ตรงข้ามเลย เราจะไม่มีการกดดันหรือไม่มีการกระทั่งกระทั่ง จะไม่มีคำต่อที่ จะไปหาความรุนแรง คือ nonviolence จริง ๆ จะเป็นผู้ดี ๑๐๐ %

จะพูดถึงความรู้และความจริง ที่เราจะฟังมี เสนอต่อประชาชน เราจะต้องทำความเข้าใจ “**คมลึก-แม่แน่นประเด็น**” อันนี้ให้ชัดเจน แล้วก็ทำความเข้าใจ นี้ออกมา เราต้องทำให้ถึงที่สุดแห่งความจริง ความถูกต้องนั้นให้ได้ เช่น สังคมขณะนี้ไม่มีใคร ทำผิดบ้าง ตั้งแต่นายกรัฐมนตรีลงมา ใครทำผิด เราก็คงหาความจริงว่าจะทำอย่างไร ให้นายก ๆ ทำถูกต้องได้เราก็จะทำ ถึงขั้นฟ้องร้อง ก็จะทำ ดำเนินการฟ้องร้อง

การประชุมประทั่วทั้งใหม่ี่ ใช้คำว่าประทั่วทั้ง ไม่ใช่กดดัน ประทั่วทั้งการทำงานของรัฐบาล เราจะพยายามยืนยันความรู้กับความจริง เป็นเครื่องมือ ที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง แม้การกดดัน มันเปลี่ยนแปลงได้ เขาก็ทำกันมานานแล้ว แต่เราจะไม่เอาแล้ว เพราะฉะนั้นความรู้กับความจริงจะเป็นตัวเข้าไปให้เปลี่ยนแปลง เขาจะเปลี่ยนแปลง เพราะเขาสำนึกผิด หรือเขาจำนนต่อความผิด เช่น ตุลาการตัดสินว่าเขาผิดเขาแพ้ เป็นต้น นั่นคือ เขาสำนึกผิดไม่ได้ หรือเขาสำนึก เขายอมแพ้ ด้วยปัญญา นี่เป็นผลสูงที่สุด

แม้ในลักษณะที่บอกว่าไล่ ออก ๆ เราไม่ไล่ ทรอก เพราะว่าถ้าเขาผิดเขาก็ต้องออกเองแหละ เหมือนกับอย่างที่เราให้ออกมาได้แล้ว ก็ไม่รู้ก็จำ ไม่ได้ ออกเพราะเราไปไล่ เราพูดไล่ ๆ ๆ ๆ เขาไม่ออกหน้าด่านอยู่ยงั้นแหละ ไม่ออกทรอก เราจำนนเรายอมแพ้แล้ว ไล่ให้ตายก็ไม่ออก

เขาจะออกก็ต่อเมื่อเขาแพ้เพราะเขามีความผิด เพราะฉะนั้นต้องทำความเข้าใจให้ปรากฏ นี่คือ วิธีดำเนินการอย่างผู้ดี ไม่พูดหยาบ ไม่พูดด่า ไม่พูดให้ผิด จะต้องพยายามรักษาความถูกต้อง ไม่ผิด ๓ คำนี้ จำไว้ “**ไม่หยาบ-ไม่ด่า-ไม่ผิด**” เมื่อวานนี้ก็ได้รับคำรายงานมาว่าไปเที่ยวด่าเขา

(ที่กระทรวงต่างประเทศ) มันก็เป็นเรื่องที่ไม่ใช่ นีโอโพรเทสต์แล้วมันก็แบบเก่าเดิม ๆ ดั่งนี้ไม่เอาแล้ว

เราจะต้องแสดงถึงความสุภาพเรียบร้อยและ ทรงธรรม เพราะฉะนั้นเราจะมีเด็ทของสมณะ หลายเด็ท คือเด็ทที่จะโอภาปราศรัยคุย ธรรมะกัน กับเด็ทที่นั่นสมาธิ แล้วก็กิจกรรม ของสมณะของ นักธรรมะ ใครสนใจธรรมะก็เชิญ เพราะฉะนั้น มันไม่เมื่อยไม่ต้องไปกดดันไม่ต้องไป สร้างปฏิกิริยาให้เขาโกรธให้ใครเกลียด นี่เรา ออกมาอยู่ตรงนี้ มันก็เกิดความรำคาญที่เขา จะถือสาอยู่แล้ว แต่ไอ้มันสุดวิสัยแล้ว เราจะ ไปทำอยู่ที่ลับ ๆ ที่ลับ ๆ ที่คนไม่รู้ไม่เห็น จะมีผล อะไรต่อคนนะ เราก็ต้องทำอย่างนี้แหละ อันนี้ มันมีความจำเป็นที่สุด มันไม่มีทางเลือก

เอ้า ที่นี้เรื่องของจุดหมายของเรา จะต้อง เข้าใจจุดหมายสำคัญ เราจะไม่มุ่งหาปริมาณ อย่างเดียว เอาปริมาณเป็นรอง เอาความเป็น ประชาธิปไตยคุณภาพ คุณภาพของความเป็น ประชาธิปไตยคืออะไร ประชาธิปไตยคือ อำนาจของประชาชนทุกคน มีคนละ ๑ สิทธิ หนึ่งเสียง เพราะฉะนั้นเราจะต้องให้คนไทย เข้าใจว่าคนไม่ใช่ควายที่จะซื้อได้ คนไม่ใช่ผู้ที่จะ จูงจุมูกได้ เราจะต้องเป็นตัวเรา ฉลาดเท่าที่ เราเองฉลาด เสร็จแล้วเราจะต้องใช้ความอิสระ เสรีของเราให้หมดตัดสิน ให้คนได้รู้วิธีตัดสิน จะต้องใช้ความฉลาดให้ได้ ไม่ใช่กลายเป็น ผู่งควายให้เขาจูงไปเฉย ๆ ประชาธิปไตย ผู่งควายนี้ไม่เอา ยิ่งต้องซื้อ ยิ่งต้องใช้ อำนาจ-บาตรใหญ่ สั่งการได้ทุกอย่างไม่เอา ให้เขามี อิสระเสรีภาพใช้สิทธิมนุษยชนของเขาเต็มที่ ให้เขา รู้ตัวอันนี้

วิธีการที่มาชุมนุมนี้ เพื่อมาแสดงสิทธิมา แสดงเสียง ๑ คน ๑ เสียง เพราะฉะนั้น ใน จำนวนคนที่จะมาพร้อมออกเสียงนี้ ถ้าเราจะไป ดำเนินว่า เรื่องนี้เราจะยื่นว่าขอให้ ส.ส.คนนี้ หยุดทำยังงี้ ขอให้รัฐมนตรีทำอย่างงี้หยุด เรา ก็จะยื่นเข้าไปเลย มีคะแนนเสียงของประชาชน

๕ หมิ่นเสียง ตามไปเลย

ด้วยว่านี่คือความเห็นของประชาชน ต้องการให้คุณหยุดอันนี้เป็นนีโอโพรเทสต์ เพราะฉะนั้นเราจะมีการบอกกันให้ เข้าใจแล้วก็ลงคะแนนเสียงที่นี้ก่อน ได้ร้อยคนก็บอกร้อยคน ได้พันคนก็บอกพันคน ได้หมื่นคนก็บอกหมื่นคน นี่ละคือคะแนนเสียงของประชาชน ไปเสนอขอให้เป็นอย่างนี้ ๆ ยังไม่มีใครเขาทำเป็นรูปแบบ ยังไม่มีใครเขาทำเป็นเรื่องราว ยังไม่มีใครเขาทำจริง อย่างนี้หรืออีก ถึงแม้เราจะเสียเวลา งานนี้เราจะทำไปเท่าที่เรามีโอกาส ทำไปกี่วันก็เดือนก็ปีก็ครั้งก็ตาม

เราจะสร้างประชาธิปไตยแบบนี้เป็นรากฐานของประชาธิปไตยในโลก เข้าใจรูปแบบใหม่ อันนี้เชื่อว่าผู้รู้ โดยเฉพาะนักรัฐศาสตร์นี้เขาเข้าใจ เราจะไม่ไปมุ่งหมายว่าจะชนะหรือแพ้ เรามุ่งหมายว่าจะสร้างประชาธิปไตย ให้เกิดขึ้นมา อาตมาว่านี่เป็นบทที่ ๑ เลย เริ่มต้นปฏิบัติอย่างนี้ เพราะฉะนั้นจะเป็นการชุมนุมประท้วง นีโอโพรเทสต์จริง ๆ ไม่ใช่จะเอาคำทอมึงวาพาโว้ย กตตัน ๆ ๆ แล้วก็ชนะคะคานยังงั้นมันก็เหมือนกับ เจงกิสข่านนะ ถือมิดถือปิ่นไปข่มเหงแล้ว สุดท้ายเขาก็ยอม กูไม่เอาแล้วกลัวตาย มันไม่ใช่แพ้ เพราะกลัวจะความจริง แพ้เพราะความถูกต้อง และแพ้เพราะความรู้

เพราะงั้น เอาเถอะ เราไม่หวังว่าจะเกิดอะไรดี ๆ ได้ทีเดียว เพราะเรารู้ดีว่านักการเมืองขณะนี้ เขายังอยู่ในทิศทางอย่างนั้น และก็ขอฟุดก็แล้วกัน เขาหน้าด้าน เขาอาจจะไม่ยอมออกก็ไม่เป็นไร รัฐบาลนี้ยังทำไม่ได้ รัฐบาลหน้ารัฐบาลโน้นอะไร เราก็จะเสนออันนี้แหละ เสนอว่าประชาธิปไตยอย่างนี้ สอนประชาธิปไตยให้แก่ประชาชนเป็นอย่างนี้แล้วก็ตาม

ถ้าเราทำอย่างนี้อาตมามั่นใจว่า ผู้ปกครองบ้านเมืองนี้จะต้องยอมให้มีการเปลี่ยนแปลง ถ้าเราทนอยู่อย่างนี้ได้ อยู่ในสภาพอย่างนี้ แล้วก็มากินมาอยู่ อยู่อย่างนี้ ฆานอนมากินแล้วเราก็ทำ

ของเราไปให้เป็นปกติธรรมดา หนักเข้าถ้าเป็น ๑๐๐ วันมันก็เป็นรูทีน (กิจวัตรประจำวัน) ไปเลย เนาะ เมื่อตื่นเช้าเราก็ดำเนินยังงี้ อาตมาจะยกห้องส่ง เอฟเอ็มทีวีมาไว้ที่นี่ เพราะงั้นรายการ วิปัสสนาข่าว รายการแม่แต่สุขภาพดีด้วย ๘ อ. มาถึงเช้าก็ออกกำลังกายกันที่นี่เลย รายการ อาตมาแน่ยิ่งกว่าแน่อยู่แล้ว

อาตมาก็คงจะมากินมานอนที่นี่ เรื่องเวลาไม่ต้องคิด เพราะพระอาทิตย์เขาทำเวลาไว้เอง โลกก็ไม่มีใครไปหยุด มันก็หมุนของมันเองอยู่แล้ว เราก็ไปกับวันเวลา ส่วนงานเราจะหยุดเมื่อไรงานนี้ไม่มีใครตอบ เราก็ทำไปก็แล้วกันอาตมาก็จะได้ลองตัวเองดูซิว่ามันจะแข็งแรงแค่ไหน ถ้าเสร็จงานนี้ อาตมาคิดว่าอาตมาจะหนุ่มขึ้นอีกนะ หรือไม่ก็แก่หนัก ขึ้นไปอีก เป็นสองนัยไม่หนุ่มขึ้น ก็แก่ลง

เพราะฉะนั้นเราจะดำเนินอย่างนี้ ผู้ใดจะมา รวมชุมนุมกะเราก็จะเป็นอย่างนี้ ส่วนใครจะ ชุมนุมอีกแต่ไม่อยู่กับแนวนี้ก็ไม่ใช่เกี่ยวกับเรา ผู้ใดไม่ชุมนุมอย่างนี้ก็ไม่ใช่เกี่ยวกับเรา ...”

บทสรุป เป็นสิ่งที่เข้าใจได้ไม่ยากกับปัญหาที่เกิดขึ้นในเขมร เมื่อจอมเผด็จการ **ฮุน เซน** หันไปเล่นงานอย่างหนักกับ **นาย สม ริงสี หัวหน้าพรรคฝ่ายค้าน** ที่พาประชาชน ลูกฮือขึ้นมาต่อต้านการเสียดินแดนให้แก่เวียดนาม แต่สิ่งที่เข้าใจได้ยากยิ่งกว่า เมื่อรัฐบาลประชาธิปไตยของ **นายก ฯ อภิสิทธิ์** ที่ได้ไปหล่อหลอมมาจากประเทศต้นแบบที่เป็นประชาธิปไตยโดยตรง กลับหันมาเล่นงานเพื่อนร่วมชาติที่ออกมาต่อต้านการเสียดินแดนให้แก่ประเทศเล็ก ๆ และยากจนอย่างเขมร ซึ่งนายก ฯ อภิสิทธิ์ กลับเอากฎหมายรุนแรงมาเล่นงานเพื่อนร่วมชาติ เช่นเดียวกันกับผู้นำเผด็จการอย่างฮุน เซน

การที่ผู้นำทั้ง ๒ ประเทศทำความเลวร้ายได้เหมือน ๆ กัน ทั้ง ๆ ที่มีพื้นฐานแตกต่างกัน

นั่นก็คงเป็นเพราะว่า “**ต่างก็หลงอัตตา บ้าอำนาจ**” ครือ ๆ กัน นั่นเอง **☞**

ยุคประชาธิปไตยเบ่งบาน
ประชาชนมีสิทธิ์แสดงความเห็น
มีสิทธิ์รวมตัวแสดงความคิด
ภาครัฐต่างหากที่ต้องตั้งใจฟัง
“ฟังอย่างลึกซึ้ง” เพื่อจัดการกับปัญหา

ประท้วงอย่างสงบ เป็นวิถีประชาธิปไตยชน

ที่ใดมีการกดขี่ ที่นั่นมีการต่อสู้
ที่ใดมีความคับข้องใจที่นั่นมีการชุมนุม
ประท้วง

เพราะเหตุนี้ เมื่อปัญหาเรามีไว้ให้แก้
จึงมิใช่เรื่องน่าเบื่อหน่ายของภาครัฐ
(นักการเมือง+ข้าราชการ)

แต่น่าจะเป็นเรื่องกระตือรือร้นรับแก้ไข
รีบบำบัด รีบบรรเทา

คณะรัฐศาสตร์ เมื่อผลิตนักศึกษา ต้อง
ย้ำวิถีประชาธิปไตยเบ่งบาน การชุมนุม
ประท้วงเป็นเรื่องอารยชน เป็นความ
เจริญแห่งยุคโลกาภิวัตน์

มิใช่เรื่องน่ารังเกียจ

มิใช่เรื่องน่าเบื่อหน่าย

แต่ต้องใส่ใจให้มัก ๆ !

หากเป็นหมอ แสดงว่าเจอโรคแล้วต้องรีบ
รักษา

แต่ที่ผ่านมาเราเจอแต่หมอเทียม หมอ
หลบใน จำแต่ยาพาราแลกเดียว !

บ้านเมืองอันกว้างใหญ่ การรวมพลจึง
เป็นมรรควิธีที่ประชาชนจะบอกเล่าเก้าสิบ
ให้แก่ฝ่ายบ้านเมือง

เมื่อภาครัฐมีหน้าที่บำบัดทุกข์บำรุงสุข
ก็ต้องใส่ใจกับกิจกรรมประชาชนบทนี้

ตลอดมาและไม่รู้ตลอดไปหรือเปล่า
การประท้วงดูเป็นเรื่องน่าอายของผู้ว่า-
ราชการจังหวัด และรัฐบาลก็มักจะคาดโทษ
อย่าให้เกิดเชียวนะ !

ปัญหาจึงแก้แบบกวาดลงข้างทาง ให้
เสร็จ ๆ จบ ๆ โดยไร้คุณภาพ

บ้างก็ปิดสวะให้พ้น ๆ

บ้างก็ประจบสอพลอ ทุกวิถีทางให้
การชุมนุมสลายตัว

หากสำนึกของนักการเมือง และ
ข้าราชการตระหนักในการเข้ามารับใช้
ประชาชน

ปัญหาต่าง ๆ คงได้ขจัดปิดเป่า ไม่

วุ่นวายเหมือนอย่างทุกวันนี้

ถามว่าการชุมนุมแต่ละครั้ง ทั้งที่เกิด
หน้าทำเนียบรัฐบาลหรือเกิดตามจังหวัด
ต่าง ๆ

ได้มีการบันทึกติดตามผล และทำได้
มากน้อยแค่ไหน ?

หรือผ่านแล้วก็โล่งอก ไม่ตามให้เสีย
เวลา

ที่ความทุกข์ของคนสองคนลงหน้า
หนังสือพิมพ์ ยังอุตสาห์ตามไปถึงบ้าน
ช่วยแก้ไข

แล้วความทุกข์ของคนนับร้อยนับพัน
นับหมื่น จะดูดยาวงเฉยได้อย่างไร

อย่างกลัวมีอบ !

อย่างกลัวการชุมนุมประท้วง !

หากจริงใจต่อประชาชน นั้นแหละคือ
โอกาสที่จะได้ทำบุญ หรือแม้แต่ทำคะแนน !

ยุคประชาธิปไตยเบ่งบาน ประชาชน
มีสิทธิ์แสดงความคิดเห็น มีสิทธิ์รวมตัวแสดง
ความคิด

ภาครัฐต่างหากที่ต้องตั้งใจฟัง

“ฟังอย่างลึกซึ้ง” เพื่อจัดการกับปัญหา

สิทธิการวิยะ ท่านว่า มีแต่รัฐบาลทรราช
เท่านั้นที่เกลียดการชุมนุมประท้วงของ
ประชาชน

เมื่อประชาชนจ้วงคนกลุ่มหนึ่งมา
บริหารบ้านเมือง

ลูกจ้วงต้องตั้งใจทำงาน และใช้ความ
สามารถอย่างเต็มที่ ในการบริหารจัดการ

มิใช่คิดแต่สลายลูกเดียว !

หรือไม่ก็คาดโทษ โครตโหด ประชาชน
ที่มาชุมนุมประท้วง

**เปิดเวทีให้ฝ่ายประท้วงแสดงความ
เห็นให้มากกว่านี้**

ภาครัฐต้องลงมาพูดคุย อย่าวางเฉย
มาคุยกันที่โต๊ะกลม มิใช่ฝากผ่านสื่อมวลชน

เพราะวิธีนั้นมีแต่หายนะ **☹**

ผู้นำ พลาดพลั้ง ลองผิด
 ยังคิด ยึดถือ ตาใส
 ปากแข็ง จับใจ จัญไร
 ตนไซร์ โจรชั่ว ตัวจริง

อันเนื่องแต่การใช้เวลาโทรทัศน์รวมการเฉพาะกิจกว่าครึ่งชั่วโมงยืนย่นเป็นปากเป็นเสียงให้กัมพูชาว่าคนไทยทั้ง ๗ ถูกจับในฝั่งกัมพูชา อันเนื่องจากความมุมนะสู้อุตสาหกรรมหาชาวบ้านมายืนยันว่าสระน้ำยูเอ็นต้องเป็นแผ่นดินของกัมพูชา บัดนี้ปรากฏชัดโดยสิ้นสงสัยแล้วว่า “เวชชาชีวะ” มีจุดยืนอยู่ฝั่งไหน !
 (ภาพและคำบรรยายจาก 15thmove.net)

แคว้น เกศล ปรากฏมีเด็กชายคนหนึ่งเป็นบุตรของเศรษฐีในนครสาวัตถี เป็นผู้ฉลาดในการสังเกตรอยเท้า ทั้งที่มีอายุเพียง ๗ ขวบเท่านั้นไม่ว่าบิดาของเขาไปที่ไหน โดยไม่บอกให้รู้ เขาก็สามารถแกะรอยเท้า ติดตามจนพบได้

อยู่มาวันหนึ่ง บิดาของเขาคิดว่า

“เราจะทดลองความสามารถของลูกชายคนนี้”

ดังนั้น เมื่อเศรษฐีบริโภคอาหารเช้าแล้ว จึงออกจากเรือนของตนเพียงลำพัง โดยไม่ใ้ใครรู้ แล้วไปยังเรือนของผู้คนเคยที่อยู่ติด ๆ กันจากนั้นก็ออกไปยังเรือนอีกหลัง เดินต่อไปยังประตูเมืองทิศเหนือ ออกประตูนั้นอ้อมเมืองไปทางซ้าย ไปถึงพระเชตะวันมหาวิหาร ได้ถวายบังคมพระศาสดา แล้วนั่งฟังธรรมอยู่

เมื่อเด็กน้อยลูกเศรษฐีถามใคร ๆ ว่า

“พ่อของฉันไปไหน”

ภัยเกิดจากที่ฟัง (พาทกุสลมานวชาดก)

แต่ก็ได้รับคำตอบเหมือน ๆ กันว่า
 “ไม่ทราบ”

เขาจึงสังเกตรอยเท้าของบิดาตน แกะรอยเท้าติดตามไปเรื่อย จนกระทั่งถึงพระเชตะวันมหาวิหาร ได้ถวายบังคมพระศาสดา แล้วไปยืนอยู่ใกล้ ๆ บิดาตน บิดาจึงได้ถามเขา

“ลูกรัก เจ้ารู้ว่าพ่อมาในที่นี้หรือ”
 “ฉันจำรอยเท้าพ่อได้ จึงตามมาถึงที่นี่”

พระศาสดาทรงสดับอย่างนั้น ได้ตรัสถามสาเหตุ เศรษฐีได้กราบทูลว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ลูกชายคนนี้นี่ฉลาดในการสังเกตรอยเท้า ข้าพระองค์จึงทดลองออกจากเรือน โดยไม่ใ้ใครรู้ ไปหลายสถานที่จนมาถึงวิหารนี้ ครั้นเขาไม่เห็นข้าพระองค์อยู่ในเรือนจึงแกะรอยเท้าติดตามมาถึงที่นี่ได้ พระเจ้าข้า”

ทรงรับทราบเรื่องราวแล้ว จึงตรัสแก่เศรษฐี

“ดูก่อนอุบาสก (ผู้ยึดถือพระพุทธ-พระธรรม-พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง) การติดตามรอยเท้าบนพื้นดินได้ ยังไม่น่าอัศจรรย์นัก บัณฑิตในกาลก่อนติดตามรอยเท้าได้แม้ในอากาศ”

เศรษฐีได้ยินอย่างนั้น ทูลนิมนต์พระศาสดาตรัสเล่า พระองค์จึงทรงแสดงชาดก

.....

ในอดีตกาล ณ นครพาราณสี พระเจ้าพรหมทัตครองราชสมบัติอยู่ ปรากฏว่าพระอัครมเหสีได้ประพฤตินอกใจ พระองค์ทรงทราบเรื่องจึง

ซักถาม พระนางก็สยดสยานว่า

“ถ้าหม่อมฉันประพฤตินอกใจพระองค์ ขอให้หม่อมฉันไปเกิดเป็น**ยักษ์ณี** (หญิงที่แต่งกายย้วยวน เล้าโลมชายให้ตกอยู่ในอำนาจ) **มีหน้าเหมือนม้า**”

ครั้นพระนางได้สิ้นชนม์แล้ว ก็ได้เกิดเป็น**นางยักษ์ณีหน้าม้า** อาศัยอยู่ในถ้ำเชิงเขาแห่งหนึ่ง คอยจับมนุษย์กินเป็นอาหาร โดยได้รับพรจาก**ท้าวเวสสุวรรณ** (จอมยักษ์) ให้มีฤทธิ์จับกินมนุษย์ได้ในอาณาเขตกว้าง ๕ โยชน์ (๘๐ กม.) ยาว ๓๐ โยชน์ (๔๘๐ กม.)

วันหนึ่ง**มีพราหมณ์รูปงามคนหนึ่ง**เป็นผู้มั่งคั่ง แวดล้อมด้วยบริวาร เดินทางผ่านบริเวณนั้น นางยักษ์ณีพบเห็นแล้วบังเกิดเสนหาจึง จับพราหมณ์นั้นไว้เป็นสามี อยู่กินร่วมกันจนเกิด**บุตรชาย ๑ คน** ซึ่งนางยักษ์รักเอ็นดูอย่างมาก

เวลาใดที่นางยักษ์ออกจากถ้ำ ไปหาอาหารของตนและของสามีกับลูก นางจะเอาหินก้อนใหญ่ปิดปากถ้ำไว้ ไม่ให้สามีกับลูกหนีไปไหนได้

กระทั่งเด็กน้อยเติบโตรู้เดียงสาแล้ว เฉลียวฉลาด มีพลังกำลังมาก ยกก้อนหินใหญ่ ๆ ได้ จึงพาบิดาออกไปเที่ยวนอกถ้ำ ในเวลาที่นางยักษ์ไม่อยู่ แม้นางยักษ์รู้ภายหลังก็ไม่โกรธลูก เพราะด้วยความรักอย่างยิ่ง

อยู่ต่อมา ลูกได้ถามบิดาของตนว่า

“พ่อจ๋า เหตุไรหน้าของแม่จึงไม่เหมือนหน้าของพ่อล่ะ”

“ลูกรัก แม่ของเจ้าเป็นยักษ์ณีกินเนื้อมนุษย์ แต่เราสองพ่อลูกนี้เป็นมนุษย์ กินอาหารอย่างมนุษย์”

“อ้าว! ถ้าเราเป็นมนุษย์ จะอยู่ในที่นี้ทำไม ไปเกิดพ่อ เราไปแดนมนุษย์กันเถิด”

“ลูกรัก ถ้าเราหนี แม่ของเจ้าก็จะฆ่าเราทั้งสองเสีย”

“อย่างกลัวเลยพ่อ ฉันรับภาระพาพ่อหนีไปเอง”

วันรุ่งขึ้น เมื่อนางยักษ์ไปแล้ว ลูกก็พาบิดาหนีทันที พอนางยักษ์กลับมาไม่พบทั้ง ๒ คน ก็วิ่งตามหาเร็วปานลมพัด จับได้ไล่ทัน ก็นำกลับคืน

ถ้ำ โดยมีได้ว่าจะไรแก่ทั้ง ๒ เลย ก็ด้วยความรักมากนั่นเอง

แม่หนีไปในวันต่อ ๆ มา ก็โดนจับกลับมาอีก ทุกครั้งเป็นเช่นนี้ ทำให้หนุ่มน้อยคิดว่า

“แม่ของเราจะต้องมีฤทธิ์ในอาณาเขตของตนแน่” จึงหาโอกาสเอาใจแม่ของตน กอดมารดาไว้แล้วถามว่า

“แม่จ๋า ธรรมดาของที่เป็นของแม่ ย่อมต้องตกเป็นของลูก ฉะนั้นแม่โปรดบอกเขตกำหนดพื้นดินที่เป็นของแม่แก่ฉันเถิด”

“กว้าง ๕ โยชน์ ยาว ๓๐ โยชน์เขี้ยว นะ ลูกรัก”

ครั้นโอกาสมาถึง วันนั้นหนุ่มน้อยจึงแบกบิดาไว้ แล้ววิ่งหนีไปเร็วปานลมพัด กระทั่งพ้นเขตแดนนางยักษ์ก็ตามมาถึง วิงวอนสามีและลูกกลับมา แต่ก็ไม่สำเร็จ จึงสอนวิชาชื่อ **จินดามณี** ที่สามารถติดตามรอยเท้าของผู้ที่หายไปแล้วแม่ **๑๒ ปีแก่ลูกรัก** เอาไว้เป็นเครื่องเลี้ยงชีวิต แล้วก็ขาดใจตายตรงนั้น หัวใจแหลกสลายด้วยความเศร้าโศกเสียใจรุนแรง

หลังจากนั้น บิดาและบุตรช่วยกันเผาศพนางยักษ์ เสร็จแล้วพากันเดินทางไปถึงนครพาราณสี หนุ่มน้อยได้เข้ารับราชการอยู่กับ**พระเจ้ากรุงพาราณสี** ได้รับพระราชทานทรัพย์วันละ ๑,๐๐๐ ด้วยความรู้ในวิชาที่สามารถตามรอยเท้า จับคนที่ลักขโมยสิ่งของไปนานถึง ๑๒ ปีได้ เขากับบิดาจึงอยู่ด้วยความผาสุกที่เมืองนั้น

จนกระทั่งวันหนึ่ง**พราหมณ์บุโรหิต** (ที่ปรึกษาของพระราชา) เกิดอกุศลจิต กราบทูลพระเจ้าพาราณสีว่า

“ข้าแต่มหाराชเจ้า เราทั้งหลายยังไม่รู้ความจริงว่า หนุ่มน้อยนั้นจะมีศิลปวิชาดังที่บอกไว้หรือไม่ เพราะเขายังไม่ได้แสดงฝีมือให้ประจักษ์เลย ดีแต่รับทรัพย์เสพลูไปวัน ๆ ฉะนั้นควรทดสอบเขา พระเจ้าข้า”

พระราชาทรงพลอยเห็นด้วย

“ดีแล้ว จัดการได้เลย”

ทั้งพระราชาและพราหมณ์บุโรหิต จึง

แอบลักเอาแก้วมณีล้ำค่าลงจากปราสาท เดินวนเวียนภายในพระราชนิเวศน์ ๓ รอบ แล้วพาดบันไดป็นลงข้างนอกกำแพง เข้าไปในศาลยุติธรรม กลับออกมาพาดบันไดป็นกลับเข้าไปในพระราชนิเวศน์ ตรงไปยังสระโบกขรณี (สระบัว) เวียนรอบสระ ๓ รอบ แล้วลงไปวางแก้วมณีซ่อนไว้ในสระ จากสระก็ขึ้นสู่ปราสาท

วันรุ่งขึ้น จึงเกิดโกลาหลกันใหญ่ พวกขุนบอกว่า

“มีโจรลักขโมยแก้วมณีล้ำค่าจากพระราชนิเวศน์ไป”

พระราชาทรงทำกริ้ว รับสั่งเรียกหนุม่น้อย นั้นมา แล้วตรัสสั่ง

“นี่แน่เจ้าหนุม่น้อย แก้วมณีล้ำค่าถูกโจรลักเอาไปจากวังของเรา เจ้าจงติดตามหาแก้วมณีนั้นคืนมาให้ได้”

“ข้าแต่มหाराชเจ้า ข้าพระองค์สามารถจะนำแก้วมณีนั้นคืนมาให้ได้ในวันนี้แน่ ขอพระองค์อย่าได้ทรงวิตกเลย พระเจ้าข้า”

แล้วเขาก็ไปยังที่เกิดเหตุ ร่ายมนต์จินตามณี พบเห็นรอยเท้า ๒ คู่ จึงกราบทูลว่า

“ปรากฏรอยเท้าของโจร ๒ คน พระเจ้าข้า”

จากนั้นก็ติดตามรอยเท้าไปโดยลำดับอย่างไม่ผิดพลาดเลย แม้แต่รอยเท้าในอากาศที่ข้ามกำแพงไปมา กระทั่งถึงสระโบกขรณีได้ แล้วลงไปนำแก้วมณีในสระขึ้นมา ถวายแด่พระเจ้าพาราณสี ทั้งกราบทูลว่า

“จากรอยเท้าของโจรทั้ง ๒ คนนี้ เป็นมหาโจรที่พระองค์ทรงรู้จักดี จึงได้ขึ้นปราสาทตามทางนี้”

ได้ยินเท่านั้น ผู้คนทั้งหลายที่ติดตามดูอยู่ในที่นั้น ต่างก็ชื่นชมยินดียิ่ง ประบมือกันยกใหญ่พากันโบกผ้าไปมา แต่พระราชากลับไม่พอพระทัยตรัสยิ่งกว่านั้น

“เจ้านำสิ่งของที่โจรลักไปคืนให้เราได้ แต่ยังไม่อาจจับโจรมาให้เราได้”

“พวกโจรอยู่ในที่นี้แหละ มิได้อยู่ไกลเลย”

“ก็ใครเล่าเป็นโจร...ใครเป็นโจร”

“ผู้ใดอยากได้อยู่ ผู้นั้นแหละเป็นโจร ก็เมื่อ

พระองค์ได้สิ่งของคืนมาแล้ว จะประโยชน์อะไรด้วยพวกโจรอีกเล่า ขอพระองค์อย่าได้ถามถึงเลยพระเจ้าข้า”

พระราชาทนที่จะยุติเพียงเท่านี้ กลับรुकไล่คาดคั้นยิ่งกว่าเดิมไปอีก

“นี่แน่เจ้าหนุม เราให้ทรัพย์วันละ ๑,๐๐๐ แก่เจ้าทุกวันตลอดมา ฉะนั้นบัดนี้เจ้าจงจับโจรนั้นมาให้เรา เพราะได้ตัวโจรดีกว่าได้ทรัพย์คืน”

“ถ้าอย่างนั้น ข้าพระองค์จะไม่กราบทูลว่าคนพวกนี้เป็นโจร แต่จะนำเรื่องราวในอดีตกราทูลพระองค์ ถ้าพระองค์ทรงพระปรีชา ก็ทรงทราบเรื่องนั้นได้”

แล้วได้นำเรื่องในอดีตมาเล่า.....

.....

“ในกาลก่อน ที่บ้านใกล้ประตูพระนคร พาราณสีนี้ มีช่างปั้นหม้อคนหนึ่ง ใช้ดินเหนียวปั้นภาชนะต่าง ๆ เขาขุดดินเหนียวจากที่แห่งหนึ่งเป็นประจำ ขุดจนเป็นหลุมใหญ่ลึกลงไปมาก

วันหนึ่ง ขณะที่เขากำลังขุดเอาดินเหนียวอยู่บังเกิดฝนทำใหญ่ตกลงมา น้ำไหลท่วมหลุมนั้นอย่างรวดเร็ว ดินรอบ ๆ หลุมก็พังทลายทับเขาช่างปั้นหม้อทุกช่ยกาล่าบากยิ่งนัก ถึงกับร้องคร่ำครวญว่า

พืชทั้งหลายงอกงามขึ้นได้บนแผ่นดินใด สัตว์ทั้งหลายดำรงอยู่ได้บนแผ่นดินใด บัดนี้แผ่นดินนั้นกำลังพังทลายสิ้นของเราอยู่ ภัยเกิดจากที่พังแล้ว

ข้าแต่มหाराชเจ้า พระองค์สามารถที่จะทรงทราบตัวโจร ที่ข้าพระองค์กราบทูลปกปิดไว้ด้วยอุบายอย่างนี้”

แต่พระราชาทรงสงบแล้ว กลับถือดีตรัสว่า

“ปกปิดอะไรกัน เจ้าจงจับโจรให้แก่เรา โดยชี้ว่าใครเป็นโจรกันแน่”

ได้ยินอย่างนั้น หนุม่น้อยยังพยายามรักษาเกียรติของพระราชาวัว จึงมิได้กล่าวหาว่าพระองค์เป็นโจร ได้ยกตัวอย่างมากราบทูลถวายอีกเรื่อง...

.....

“ในกาลก่อน มีบุรุษคนหนึ่ง ในพระนครนี้ บริโภคอาหารมากเกินไป อาหารไม่ย่อย เขาได้รับทุกขเวทนาจัด ถึงกับร้องครวญครางว่า

พวกพราหมณ์และพวกกษัตริย์จำนวนมาก เลี้ยงชีพด้วยข้าวสุกโต ข้าวสุกนั้นที่เรากินแล้ว ก็มาทำให้ถึงความพินาศ ภัยเกิดจากที่พึ่งแล้ว

ข้าแต่มหाराชเจ้า ข้าเป็นที่พึ่งของมหาชน ดุจ พระราชาเป็นที่พึ่งของราษฎร ก็เมื่อพระองค์ทรง ได้แก้วมณีคืนแล้ว จะถามถึงโจรทำไมกัน”

พระราชายังคงไม่พอพระทัยตรัสเสียงเด็ดขาด “เจ้าจงนำโจรนั้นมาให้แก่เรา”

เมื่อเป็นอย่างนี้ หนุมน้อยจึงนำอีกตัวอย่าง กราบทูลแต่พระราชา...

.....

“ในกาลก่อน ณ ป่าหิมพานต์ (ป่าหนาวแถบ เหนือของอินเดีย) มีต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง สมบูรณ์ ด้วยกิ่งก้านใบและคาบ เป็นที่อยู่อาศัยของนก หลายพันตัว

วันหนึ่ง บังเกิดลมแรงพัดมานานระยะหนึ่ง ช่วงนั้นมีกิ่งไม้เสียดสีกันจนกระทั่งเกิดควั่น ลูก เป็นไฟ ไหม้ลามไปทั้งต้น นกจำฝูงเห็นอย่างนั้น จึงบอกกับบริวารว่า

นกทั้งหลายอาศัยต้นไม้ใดเป็นที่พึ่ง หาก ต้นไม้นั้นก่อนควั่นไฟเสียแล้ว นกทั้งหลายก็ควร พากันหลบหนีไป เพราะภัยเกิดจากที่พึ่งแล้ว

ข้าแต่มหाराชเจ้า ต้นไม้ใหญ่เป็นที่พึ่งของ นกทั้งหลาย เช่นเดียวกับพระราชาเป็นที่พึ่งของ มหาชน ฉะนั้น หากพระราชากระทำโจรกรรม ใครเล่าจะป้องกันได้ ขอพระองค์ทรงทราบเถิด พระเจ้าข้า”

เมื่ออุปมาถึงเพียงนี้ พระราชาก็ยังทรงเสียงแข็ง ตรัสกับหนุมน้อยนั้น

“เราต้องการตัวโจร เจ้าจงชี้ตัวโจรให้เรา **ที่ เจ้าชี้ตัวโจรไม่ได้นั้น หรือว่าตัวเจ้าเองเป็นโจร**”

“พระองค์ทรงต้องการอย่างนั้นจริง ๆ หรือ ทรงต้องการให้ชี้ตัวโจรอย่างเดียวกับท่านั้นหรือ”

“ถูกแล้ว หากเจ้ารู้จริง”

“ถ้าเช่นนั้น ข้าพระองค์จะขอประกาศท่ามกลาง มหาชนทั้งหลาย ว่าใครเป็นโจร พระเจ้าข้า”

“ได้เลย เจ้าจงทำอย่างนั้น”

หนุมน้อยได้สดับคำของพระราชาอย่างนี้ คิดในใจว่า

“พระราชาพระองค์นี้ ไม่ให้เรารักษาพระองค์ ไว้ ฉะนั้นเราจะจับโจรให้ปรากฏ”

คิดแล้วจึงไปประกาศเรียกคนทั้งหลาย ให้ มาร่วมชุมนุมกัน แล้วประกาศว่า

“ชาวชนบทและชาวนิคม ผู้มาร่วมชุมนุมกัน ในที่นี้ ของพึ่งข้าพเจ้า น้ำ (เย็น) มีในทีใด ไฟ (ร้อน) ก็มีในที่นั้น ความสุขสำราญบังเกิดขึ้นจาก ที่ใด ภัยก็บังเกิดขึ้นจากที่นั้น **บัดนี้พระราชา และพราหมณ์ปุโรหิต ร่วมกันโจรกรรมแก้วมณี ล้ำค่า พากันปล้นรัฐเสียเอง** ท่านทั้งหลายจง รักษาตนของตนเถิด เพราะภัยเกิดจากที่พึ่งแล้ว”

หมู่มหาชนได้ฟังความจริงแล้ว ต่างก็กล่าวกันว่า

“พระราชาองค์นี้ควรจะมีหน้าที่ปกป้องรักษา แต่บัดนี้กลับจะให้ร้ายผู้อื่น เอาแก้วมณีไปไว้ใน สรรเสริญแล้ว ยังจะมาจับโจร พระราชา นี้ ลามก (ต่ำช้า) นึก ควรกำจัดเสีย อย่าให้กระทำ โจรกรรมอีกต่อไป”

แล้วพร้อมใจกันลุกฮือขึ้น ถือนวมไม้บ้าง ตะบองบ้าง เข้าทูลตีพระราชาและพราหมณ์ ปุโรหิตนั้น จนถึงแก่ความตาย แล้วพากันยก หนุมน้อยขึ้นขึ้นอภิเษก ให้ครองราชสมบัติต่อไป

พระศาสดาทรงแสดงธรรมนี้จบแล้ว ตรัสว่า

“บิดาของหนุมน้อยนั้น ได้มาเป็นพระกัสสปะ ในบัดนี้ ส่วนหนุมน้อยผู้ฉลาดนั้น ได้มาเป็นเรา ตถาคตเอง”

แล้วทรงประกาศสังฆธรรม ครั้นตรัสสังฆธรรม จบ เศรษฐีและบุตรชายก็ได้ดำรงอยู่ในโสดา-ปัตติผล

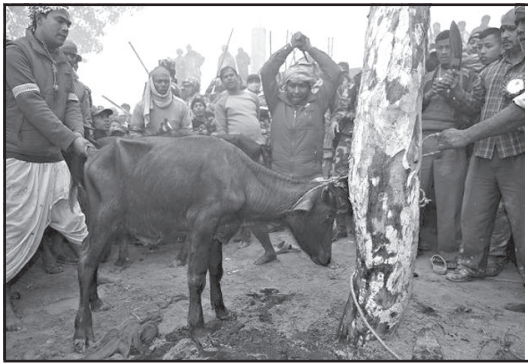
๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๒๕๕ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๙ หน้า ๖๕๙)

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๔๗<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

กินเนื้อสัตว์ที่ต้องให้คนฆ่ามาให้กินนั้น
มันก็คือ บาป แล้ว
มันเริ่มบาปเพราะมีการฆ่าเกิดขึ้น
เปิดฉากให้คนผิดศีลข้อหนึ่งมา
แต่ต้น ซึ่งเป็น“บาปพื้นฐานของมนุษย์”
เป็นบาปขั้นต่ำชั้นหยาบที่สุดแล้ว
สำหรับมนุษย์

ใ
ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า “**ลูกพระรัตนตรัย**” ๑๔ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน
อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น
และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้
ให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้ง
เกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้รู้แจ้งกัน เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น
“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ” มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย

ดังนั้น แค่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร ? เป็นอยู่อย่างไร ?** เท่านั้น การตอบ
จึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และ
ยังจะได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ“**ลูกพระรัตนตรัย**” ก็ดี
ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย
และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ“**ลูกพระรัตนตรัย**” นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ไปด้วย
กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะต้องตอบจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้อ่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อ่านมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักรการเมือง ก็คือ
“ผู้ที่จะเข้าไปเสียสละ”**ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข
เป็นอันขาด

**นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒”** ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรี ได้รับการเคารพ
นับถือเทียบเท่า“อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมี
คุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

**“นักรการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข”**จากงานการเมืองอยู่ **จึง
ไม่ใช่ชั้นนักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง
และยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น**

**ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข”ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลย ได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็น
นักรการเมือง และยอมทำลายการเมือง
น้อยลงๆด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็น
นักรการเมือง ที่แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น**

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ”นั้น จะเป็นสังคมที่มีความ
ความเข้าใจใน**“ฐานะแห่งบุคคล”**เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมในความระลึกถึงกัน-ความรักกัน-
ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม)นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในลัทธิจะ ว่า “ฐานะแห่งบุคคล”ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน“สมมุติสัจจะ”
และทั้งในด้าน“ปรมาตถสัจจะ”

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช
๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต
๑. ผู้มี“ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่า เป็น“ฐานะ”ที่
สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชาทันทีเดี๋ยวนั้น เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเทิดทูน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น“สรณะ”หนึ่งของ**พระไตรรัตน์** อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น“อรหัตต”จริง ก็ยิ่ง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไตรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น “ฐานะ”นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดใ
ประดา“ฐานะแห่งบุคคล”ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ“สิ่งที่เป็นจริง
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า**“ปรมาตถสัจจะ”**

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย**“ฐานะนักบวช”**ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น“นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เพิ่งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง“มิจจาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”
อันเป็นจุดสำคัญของ“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธเจ้าตรัสหลักการของ**“ความเป็นมิจจาทิ
ฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐”**ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี“สัมมาทิฎฐิ” ที่จะ
ปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น“อารยชน” หรือไม่มีประธานที่จะ
นำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่“โลกุตระภูมิ” ได้แน่ๆ

“มิจจาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล (อัตถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้ให้ต้องมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิวฐิ)ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ**“มีผลแน่”** โดยเฉพาะ**“ผลที่เป็นโลกุตระธรรม”** ส่วนผู้ที่มี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิวฐิ) ว่า **ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล** (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน” ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรรอกผู้ให้ นั่นก็คือ “มิจฉาทิวฐิ” ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า ทานที่ให้แล้ว มีผล ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น “มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดีไม่สมควร ทำ ทำทานอย่างนี้เป็น “สัมมาผล” ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำ ไห่ยัง เป็นต้น โดยเฉพาะ “ทำทาน” ใดๆ จึงจะเป็น “ผล” สุนิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความ**เชื่อถือหรือความเห็น**(ทิวฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย “ทาน” ที่เป็นบาป และ “ทาน” ที่เป็นบุญ ไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษาให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ “ทำทาน” กัน ได้ “บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง “ทาน” นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง “สัมมาทิวฐิ” ก็จะมีรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน” หรือ “การเสียสละแก่กันและกัน” นี้แหละ คือ พฤติกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคมนตรี เพราะเป็นทั้ง “ประโยชน์” แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง “มรรคผล” สุนิพพานจริงๆ ส่วน “ทาน” ที่ทำกันอยู่ในสังคมนตรี “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “ทาน” ในสังคมนตรี “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตระ” ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก “ประโยชน์” ขั้นสูงขั้น คือ “สัมปรายิกัตถะ” ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพียงไปเป็นแบบ “เทวนิยม” เพราะเข้าใจเรื่อง “ศรัทธาและศีล” ไม่สัมมาทิวฐิ ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “อเทวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง “ศีล” ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิด และปฏิบัติยัง “ไม่สัมมา” เพราะแยก “ศีล” แยก “สมาธิ” แยก “ปัญญา” เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง “ไตรลักษณ์” อย่างเป็นทางการ “ปรมาตถธรรม”

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มิจฉาทิวฐิสุตระ-ลักขายทิวฐิสุตระ-อิตตานทิวฐิสุตระ” ซึ่งต้องมี “สัมผัส” เป็นปัจจัย และต้องมี “องค์รวมของทวาร ๖ - อายตนะนอกและใน” ทั้ง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ - สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “เวทนาในเวทนา” ละเอียด ทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ “**โดยความเป็นอนัตตา**” (อนัตตโต) **ชนิดที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส”** อันเรียกว่า “อนัตตา” นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “รู้” (ซาหาติ) “เห็น” (ปีสสติ) อย่างสัมผัสอยู่หลายๆ เป็นปัจจุบัน นั้นทีเดียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “ศีล” จนกระทั่งนำพาให้เกิด “สัมมาสมาธิ” และเกิด “ปัญญา” ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” อย่างเป็น “องค์รวม” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ “ศีล” ก็ย่อมเกิด “ศรัทธา” และ “ศรัทธา” ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมอื่นๆ บริบูรณ์ด้วย “องค์ธรรม” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี “วิชา ๙” ที่สามารถรู้ “ปรโลก” หรือ “โลกหน้า” แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์” (อัตถะ) ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น “สุข” ก็เป็น “สุขพิเศษ” (อุปสมสุข) ถ้าเป็น “กุศล” ก็เป็น “โลกุตระกุศล” ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น “ทุกข์ขาริยสัง” เป็น “บรมประโยชน์” ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ “ประโยชน์” ชั้นบรรลุนิพพาน เป็น “อรหัต” จึงจะเป็นผู้มี “สุขชนิดบรมสุข” (ปรมังสุขัง)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่องจนถึง “วิชา ๘” และกำลังจะได้สาธยายถึง “ปฏิจจนูปบาท ๑๒” อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก “อริชา” ซึ่งเราจะได้อีกข้อความซับซ้อนของมันสู่ขั้นต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจาก ผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายร้ายแรง

[เรากำลังพูดถึงความเป็น “ปรโลก” อันก็คือ “สัมปรายภพ” ซึ่งตามทิวฐิ “เทวนิยม” นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอ ยังเข้าใจ “ปรโลก” เหมือนที่เทวนิยม เขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิวฐิ “อเทวนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด “ไม่สัมมาทิวฐิ” (มิจฉาทิวฐิ) แคล่เรื่อง “ปรโลก” เรื่องเดียวกันนี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สัมปรายิกัตถะประโยชน์” ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ขอยืนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงนิยาม **ความเป็น “อาริยะ”** จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้น **โลกุตระสังขะ** จึงจะเป็น **มรรคผล** ของศาสนาพุทธ **ไม่ใช่เอาแค่โลกิยะเป็นมรรคผล** และมรรคผลนั้นก็เกิดจากการปฏิบัติที่ **ถึงพร้อมด้วย**

วิชาและจรณะ

ถึงพร้อมอย่างไร “จรณะ”ที่เกิด“วิชา”นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบๆดูบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรรกันแท้

จากคำตรัสนี้เอง ย่อมเป็นการไขแจ้งให้รู้นัยสำคัญอย่างหนึ่งของวิถีแห่งพุทธ พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพนิวาสานุสติญาณอันเยี่ยมยอด(เรื่องราวชีวิตในชาติก่อนๆของพระองค์) จึงทรงรำลึกถึงบุพกรรมของพระองค์ได้เป็นอันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เราก็ได้เข้าใจกรรมและวิบากกรรม และพลอยได้เข้าใจนัยแฝง และนัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมากมาย

เพราะพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณได้ตั้งโพธิ์ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา) พระองค์ก็จึงแจ้งชัดว่า “มรรคองค์ ๘” ปฏิบัติอย่างไร และมีอะไรต่ออะไรอีกมากมาย ที่เป็น..คุณธรรม-คุณวิเศษ-คุณลักษณะแห่ง“ความเป็นศาสนาพุทธ”

[ผู้ที่เป็น“พหูสูต”นี้ คือ“ผู้มีภูมิรู้ที่รู้จักแจ้งในธรรม อันเป็นอุดมมรสธรรมของตน” เพราะตนได้บรรลุธรรม ซึ่งเป็น“คุณวิเศษ”(อุตตรมรสธรรม)นั้นๆจริง]

จิตวิญญาณที่บริสุทธิ์แล้ว จิตที่ไม่มีกิเลสสาละแล้ว นั้น(อรหัตต์) มีความเป็น“อมตธาตุ” ซึ่งหมายถึง “ธาตุที่ไม่ตาย หรือธาตุที่ไม่มีอะไรจะตายอีกแล้ว” เพราะ“ธาตุที่ชื่อว่าตัวตน”(อัตตา) อันได้แก่ อกุศลจิตหรือกิเลส ซึ่งมันเป็น“ผู้มาเยือน,แขก”(อาคันตุกะ) เป็นสมุทัยอริยสัจที่ได้กำจัดแล้ว มัน(กิเลส,อกุศลจิต)ไม่ใช่“ตัวเรา” ไม่ใช่“ตัวตนของเรา”เลย แต่ด้วย“อวิชชา”ในความเป็นปุถุชนแท้ๆจึงโง่ไปยึดเอามันเป็น“ตัวเรา” มาเป็น“ตัวตนของตน”

ผู้ได้ศึกษาพุทธศาสนาจน“สัมมาทิฐิ”เท่านั้นจะสามารถ“กำจัดตัวตนของกิเลส”(ปหาน)ตั้งแต่ขั้นหยาบ(วิติกมกิเลส) ขึ้นกลาง(ปริยภูฐานกิเลส) ขึ้นปลาย(อนุสัยกิเลส) ได้ถูก“ตัวตน”ของมันจนสิ้นเกลี้ยงตายสนิทสัมบูรณ์ ไม่เกิดอีกสัมบูรณ์ในจิตวิญญาณของพระอรหันต์ทุกท่าน ภาวะ

ที่เป็น“ตัวตนทั้งหมด”(อัตตา ๓)นั่นเองถูกกำจัดหมดสิ้นเกลี้ยง “สูญ,พินาศ,ตาย(ไม่เกิด)”หมดแล้ว จบแล้ว นิพพาน(ตาย,ดับ)แล้ว เหลือแต่“จิตวิญญาณบริสุทธิ์”

นี่คือ คนที่ชื่อว่า พระอรหันต์

ย้ำชัดๆอีกทีว่า พระอรหันต์ที่ได้ชื่อว่าเข้าถึงนิพพานนั้น คือ ผู้ที่ทำ“จิตวิญญาณ”ของตนเองให้เกลี้ยง“ตาย”ถึงขั้นหมดกิเลสระดับอาสวะไปจาก“จิตวิญญาณ”สนิทแล้ว

“กิเลส”หรือ“อกุศลจิต”เท่านั้นที่“ตาย”หรือ“ดับ”สิ้นแล้ว ไม่ใช่ “ตาย”หรือ“ดับ”ไปทั้งหมดสิ้นเกลี้ยงทั้ง“จิตวิญญาณ” ไม่มี“จิตวิญญาณ”เหลือเลย

เพราะพระอรหันต์ผู้มี“ธาตุจิตวิญญาณ”บริสุทธิ์ท่านใด จะตั้ง“มโนสัจเจตนา”(จิตกำหนดความมุ่งหมาย)ต่อ“พุทธภูมิ”ก่อน“กายแตกตาย”(กายสละเสกข) โดยยังไม่ยอม“ปรินิพพาน” (อย่าลืมนะว่าท่านผู้นี้ได้“นิพพาน”แล้วนะ) “จิตวิญญาณ”ของท่านจึงยัง“เกิด” ยัง“เป็น” ยัง“มี” ยัง“ดำเนิน”

ไป”กับวิภวภูมิจะ“โลกสงสาร” นี้ก็อีกตามบารมีของแต่ละคนได้ อะไร‘ตาย’ อะไร‘สูญ’ อะไร‘พินาศ’ อะไรยัง‘เกิด’ อยู่ ผู้ศึกษาต้อง“คมลึก” ต้อง“แม่นยำ”ให้ดีๆ

“ปรินิพพาน”คือ การตายทางร่างกายของพระอรหันต์ครั้งสุดท้าย แล้วไม่เวียนมาเกิดในภพภูมิใดอีกเลยเพราะ “จิตวิญญาณที่บริสุทธิ์แล้ว”ของความเป็นอรหันต์ในท่านผู้นี้ ไม่“ตั้งจิต” ไม่มี“มโนสัจเจตนา”ที่จะ“มีภพสัมภมิ”ใดๆต่อไปอีก ท่านจะจบสิ้นความเป็น“จิตวิญญาณ”(ธาตุรู้)ของท่านผู้นี้ในวิภวภูมิจะ“โลกสงสาร” ในมหาจักรวาลพลั้งแต่เพียงเท่านั้น ดังเดียวกันกับที่พระพุทธเจ้าทรงทำ“ปรินิพพาน”ของพระองค์

“จิตวิญญาณ”แท้ๆที่สะอาดบริสุทธิ์สัมบูรณ์ จึงไม่มี “ความตายหรือความสูญหรือความพินาศหรือความไม่เกิด”อีกแล้ว เพราะ“วิญญาณธาตุ”นั้น ไม่ใช่ตัวตนหรือไม่มีตัวตน(วิญญาณัง อนัตตา)อยู่แล้วโดยสังขจะ ไม่ต้องตายต้องเกิดอะไร “จิตวิญญาณ”คือ “ธาตุรู้”ที่ทำหน้าที่ตามเหตุปัจจัยเท่านั้น จิตวิญญาณ“ไม่ใช่ตัวตน-ไม่มีตัวตน”(อนัตตา)

พระพุทธเจ้าผู้เป็นนักวิทยาศาสตร์ทางจิตวิญญาณ ทรงค้นพบชนิด“ตรัสรู้”อย่างประจักษ์สิทธิ์ แล้วเอามาประกาศต่อโลก ว่า “วิญญาณไม่ใช่ตัวตน-วิญญาณไม่มีตัวตน”

(วิญญานัง อนัตตา) จิตวิญญานเป็นเพียงพลังงานที่มีคุณสมบัติของ“ความรู้แจ้ง” จึงทำหน้าที่“รู้แจ้ง”ตามเหตุปัจจัยอย่างเก่งพิเศษ ด้วยสมรรถนะของพลังงานชั้น“จิตนิยาม” ซึ่งต่างจากพลังงานชั้น“อุตุนิยาม” และชั้น“พีชนิยาม”ชนิดที่มีนัยสำคัญที่สุด

“จิตวิญญานแท้ๆ-จิตวิญญานที่บริสุทธิ์”จึงไม่ใช่ “ตัวตน”(อัตตา) “กิเลส”ต่างหากที่เป็น“ตัวตน”(อัตตา) ถ้าผู้ใดที่ยัง“ไม่สิ้นกิเลส จนหมดอาสวะ”ทุกคน ผู้นั้นคือ ผู้ยังมีความเป็น“ตัวตน”(อัตตา)อยู่ใน“จิตวิญญาน”ทั้งนั้น ยังไม่หมดสิ้น“อัตตา”ใน“จิตวิญญาน” จึงทำความเข้าใจดีๆ

เมื่อ“หมดสิ้นอวิชชาสวะ”ในความเป็นตัวตน “สิ้นความหลงยึดมั่นถือมั่น”อย่างสมบูรณ์ กล่าวคือ ได้กำจัด“อุปาทาน”(ความยึดมั่นถือมั่นด้วยกิเลส)หมดสิ้นแล้ว หรือกำจัด“ตัณหา”ได้ทั้งหมด “อุปาทาน”ก็ดับสิ้นไปด้วย เพราะ“ตัณหาเป็นปัจจัยอุปาทานจึงมี” ตามหลักกรรม“ปฏิจลสมุปบาท”

ผู้ที่“ดับสิ้นอุปาทาน”ได้หมดแล้ว แต่ถ้าจะมี“อาทาน”(ความยึดถือ)ก็มีได้ “อาทาน”นั้นก็ป็นชนิด“สมาทาน”(ความยึดถือด้วยจิตที่สงบจากกิเลสหรืออย่างไม่มีกิเลส) ซึ่งเจ้าของ“อมตธาตุ” หรือพระอรหันต์ แต่ละท่านจะมี“มโนสัจเจตนา”ที่เป็น“วิภาตถนา”(ตัณหาที่ไม่มีภพ)แบบใดก็ย่อมได้

เมื่อถึงคราที่ท่านผู้นี้จะตายร่างกายแตก(กายัสสะเภท)เจ้าของ“จิตวิญญาน”ก็จะกำหนดเองได้ ว่า ตนจะสูญหรือไม่เกิด หรือจะยังเกิดต่อภพภูมิไปอีก ก็สามารถทำได้

ถ้าพระอรหันต์ท่านใดยังไม่กำหนดจิตตนเองดับสูญ หากยังปรารถนาเวียนว่ายตายเกิดอยู่ ก็ยังไม่สูญ ไม่พินาศได้อยู่ ในการเกิดมามี“กาย”พร้อมกับ“จิตสะอาด”ของตนตามบารมีแห่งวิบากของตน อาศัย“กาย”ทำประโยชน์ให้แก่มนุษย์ และตายอีก-เกิดอีก วนเวียนแล้ววนเวียนอีกนานเท่านาน จนกว่าตนไม่ปรารถนาจะ“เกิดมาอาศัยกาย”อีกแล้ว ดังนั้นเมื่อใดจะตายทางร่างกาย เมื่อนั้นก็ไม่ต้อง“ตั้งจิต”ต่อภพต่อภูมิ(เช่น พุทธภูมิ) จิตบริสุทธิ์ไม่มีตัวตน

(อนัตตา)อยู่แล้ว ก็จะสูญ จะพินาศ จะไม่เกิดอีก จบสุดท้ายสำคัญนี้ สัมมาทิฐิ คือ มีใจ“ร่างกายแตกดับตายไป(กายัสสะเภท) แล้วจิตสะอาด(อรหันต์)ต้องแตก

ตายไปด้วย ตามร่างกายประตูดเดียวเท่านั้น (นั่นมันอุจเฉททิฐิ)

แต่หมายถึง“กิเลส”ต่างหากที่ตาย เฉพาะ“กิเลส”เท่านั้นไม่พิน-กิเลสตายสูญ-กิเลสพินาศ-กิเลสไม่เกิดอีก “จิตวิญญาน”ไม่ใช่“อัตตา”ที่ต้องเกิดต้องตาย

มีเรื่องยืนยันในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๗ ข้อ ๑๙๘ ผู้ที่เข้าใจผิดเป็น“ความเห็นผิด”(มิจฉาทิฐิ) คือ “พระยมก”มีความเห็นผิด(มิจฉาทิฐิ) เรื่องในพระไตรปิฎกมีว่า ยมกภิภษุ เกิดทิฐิอันชั่วช้า(ปากบัง ทิฐิคิดตั้ง) โดยเข้าใจว่า

“พระชัชฌาสพ(พระอรหันต์) เมื่อตายไปแล้ว(กายัสสะเภท) ย่อมขาดสูญ ย่อมพินาศ ย่อมไม่เกิดอีก”

และคำว่า “การตาย” ที่พระยมกเข้าใจผิดนั้นก็จะพูดๆว่า เป็น“การตาย”ที่หมายถึง “การตายของร่างกายแตกดับตาย” ซึ่งคำบาลี คือ “กายัสสะเภท”

ซึ่งก็คือ “ความเข้าใจผิด”(มิจฉาทิฐิ)ที่ชาวเถรวาทในเมืองไทย“เชื่อถือกัน” ตามที่อาตมากล่าวถึงนั้นนั่นเอง

สรุปแล้วเรื่องละเอียดลึกซึ้งต่างๆดังกล่าวนี้ เป็นเรื่อง“อจินไตย”(ไม่ต้องคิด เพราะคิดอย่างไรก็ไม่สามารถรู้ได้)ถูกต้องกันง่าย ๆ มันไม่ใช่เรื่องที่จะรู้ได้ถูกต้องจริง ด้วยการคิด) แต่เป็นเรื่องที่ผู้ถึง“วิสัย”นั้นๆแล้ว ย่อมรู้จักรู้แจ้งภาวะนั้นถูกต้องได้แท้จริงเอง เพราะในตนมี“วิสัย”นั้นอยู่จริง ซึ่งเป็นสิ่งจริงแท้ที่ตนเองมีตนเองเป็นแล้วจริง

เช่น อจินไตย ๔ (ในพระไตรปิฎก “อจินตยสูตร” เล่ม ๒๑ ข้อ ๗๗) ได้แก่ ๑. พุทธวิสัย ของพระพุทธเจ้า (พุทธวิสัย) ๒. ฌานวิสัย(ฌานวิสัย) ๓. วิบากแห่งกรรม(กัมมวิปาโก) ๔. ความคิดเรื่องโลก(โลกจินตา)

อจินไตย ข้อ ๑ พุทธวิสัย เป็นต้น ผู้บรรลุความเป็น“พระพุทธเจ้า”แล้ว ย่อมมี“วิสัย”แห่งความเป็นพระพุทธเจ้าในตนแล้วสมบูรณ์ จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จัก“ความเป็นจริงมีจริงในตนที่เป็นคุณสมบัติของพุทธเจ้า”นั้นๆอย่าง เป็นจริง

ดังนั้น ถ้าหากจะนำอธิบายออกบอกให้ใครรู้ตาม ก็ไม่ต้องคิด(อจินไตย) ไม่ต้องเรียนอ่านจากที่ไหน สามารถบอกแจ้งอธิบาย“วิสัย”(ลักษณะที่เป็นอยู่จริง)ของพระองค์เองให้คนอื่นรู้ตามได้แน่สำหรับพระพุทธเจ้า เพราะพระองค์บรรลุสัมพันธญาณแล้ว ก็ต้องมีปฏิสัมภทญาณ ๔ บริบูรณ์ จึงสามารถสาธยายได้อย่างไม่มีใครเทียบเท่า

ส่วนผู้ที่ยังไม่มี“ปฏิสัมพันธ์ญาณ ๔” แม้จะมี“วิสัย” นั้นๆในตนถูกต้องสมบูรณ์แล้วแท้ๆ แต่บอกคนอื่น อธิบายให้คนอื่นรู้ไม่ได้ ก็ยังเป็นไปได้เยอะเยอะ

เพราะภาวะที่มีที่เป็นนั้นลึกล้าละเอียดซับซ้อนมาก แม้ผู้นั้นจะมีอรรถะ มีธรรมะนั้นๆในตนเต็มที่แล้ว ก็ตี ต่ยังมีนิรุตติ-ปฏิญาณไม่พอ ก็บอก ก็อธิบายให้ผู้อื่น รับ“รู้”(สุตบัญญัติ)แล้วแบบ“สุตะ”(ได้ยินได้ฟัง)ไม่ได้ คน เช่นนี้ก็ยังมีเยอะเยอะไป

หรืออจินไตย ข้อ ๒ **ฉานวิสัย** ผู้บรรลุความเป็น “ฉาน”แบบพุทธแล้ว ก็ย่อมมี“วิสัย”แห่งความเป็นฉาน “แบบพุทธ”อย่างสัมมาทวิญญู ก็ต้องมีความรู้จรรู้แจ้ง รู้จริง “ความเป็นฉานแบบพุทธ”อย่างถูกต้องตรง ตาม ที่ตนได้ตนเป็นนั้นๆ แน่นนอน

และกัณฑ์ที่ได้อธิบายมาแล้ว แม้ผู้ที่มี“ฉานแบบ พุทธ”นั้นแล้ว แต่มีปฏิสัมพันธ์ญาณ ๔ น้อย หรือไม่มี เลย ก็ไม่สามารถอธิบายได้คนเช่นนี้ก็มียู่ ส่วนผู้มี ปฏิสัมพันธ์ญาณ ๔ จะอธิบายได้ ตาม“วิสัย”แห่งฐานะ ของตนๆ แน่นนอน ไม่ใช่เรื่อง“คิด” คิดเอาไม่ได้(อจินไตย) แต่เมื่อเป็น“วิสัยของตน”แล้วก็สามารถบอกตามสิ่งที่ตนมี ตนเป็น..ได้ เช่น “ฉานวิสัย” ดังที่อธิบายสู่ฟังนี้ เป็นต้น

เพราะฉะนั้น ผู้มี“ฉานวิสัย”แบบพุทธจึงจะสามารถ อธิบายบอกความเป็น“ฉานแบบพุทธ”ได้ถูกต้องตาม ความเป็นจริง ไม่ผิด ส่วนผู้มีแค่“ฉานวิสัย”แบบโลกีย์ ทั่วไป ก็อธิบายความเป็น“ฉาน”แบบโลกีย์เท่าที่ตนเป็น ตนมีความเป็น“ฉาน”นั้นๆของตนได้ตามที่ตนมีตนเป็น

แต่ถ้าผู้นั้นไม่มี“ฉานวิสัย”แบบพุทธ แม้จะพยายาม อธิบาย“ฉานแบบพุทธ”สู่ผู้อื่นฟัง ก็เป็นแค่ความพยายาม ขยาย“ความคิด”(จินตา) เท่า“ที่ที่ฟังคิด”(จินตตย)ไปด้วย การคาดคะเนเอาตามที่ตนยังไม่มี“ฉานแบบพุทธ”ในตน ย่อมสะเปะสะปะไปตามการคาดคะเน ซึ่งเป็น“อจินไตย” หรือ“อจินตตย” นั่นคือ“ที่ไม่ฟังคิด” เพราะมันไม่ใช่เรื่อง แค่คิดคาดคิดเดาเอาได้ คาดคะเนเดาไม่ได้(อตักกาวจา)

แม้จะเป็น“ฉานแบบโลกีย์”ก็เถอะ หากใครยังไม่มี “ฉานวิสัย”ในตน ก็เป็น“อจินไตย”ด้วย เพราะขึ้นอวดฉาน ที่ไม่มีในตนก็จะสะเปะสะปะไปตามการคาดคะเนเช่นกัน

ฉานเป็น“คุณวิเศษ” เป็น“อุตตริมนุสสรธรรม” ไม่ใช่ เรื่องสามัญ แต่เป็นวิสามัญ เป็นเรื่องสูง เป็นเรื่องสำคัญ ไม่ใช่เรื่องจะเดาจะคาดคะเนเล่นเป็นตุเป็นตะปานประหนึ่ง ตนรู้จริงเป็นจริงเป็นอันขาด เพราะเป็นไปได้ที่จะ“ผิด” ไปจาก“คุณวิเศษ”แท้จริง หาก“ผิด”ไปจากความเป็นจริง มันไม่ใช่เสียหายธรรมดา มันเสียหายมากถึงขั้นทำให้ ความเป็น“คุณวิเศษ”(อุตตริมนุสสรธรรม)นั้นๆ“ผิดเพี้ยน” ไปจากเนื้อแท้ของ“คุณวิเศษ”ในศาสนาทีเดียว ศาสนา จึงเสื่อมตามที่ผู้“อวดคุณวิเศษ”ที่ไม่มีในตน”ด้วยประการ ฉะนั้นแล มากกว่ามาก เพราะเนื้อแท้ของศาสนาจะเพี้ยนไป ผิดไปตามคำอธิบายที่เพี้ยนที่ผิดไปเรื่อยๆ นานเข้าก็ผิดไป จนไม่เหลือเนื้อแท้ โดยเฉพาะศาสนาพุทธทุกวันนี้เกือบ ไม่เหลือเนื้อแท้ของความเป็นโลกุตรธรรมกันแล้ว ไม่ว่า จะเป็นฉานแบบพุทธ สมถิแบบพุทธ นิโรธแบบพุทธ นิพพานแบบพุทธ ฯลฯ

ผู้ใดทำความผิดในกรณีดังกล่าวนี้ ผู้นั้นมีโทษคือ ทำลายเนื้อแท้ของศาสนา ความผิดจึงหนักมาก เท่ากับ ทำลายศาสนาทีเดียว บาปจึงร้ายแรงมาก ถึงขั้นปาราชิก

เอาละ ทีนี้เราก็มานิยามต่อเรื่องความเป็น“ฉาน” แบบพุทธ ให้ลึกให้กว้างยิ่งขึ้นอีกให้กระจ่าง

“ฉาน”แบบพุทธนั้น เป็น“ฉาน”ชนิดที่ปฏิบัติสั่งสม “ความเป็นฉาน-ความเป็นสมถิ” แม้แต่“ความเป็น นิโรธ” ในขณะลิมตาดั้งๆสามัญในชีวิตประจำวันนี่เอง มี“จิต”รับรู้อะไรต่ออะไรอยู่อย่างคนปกติตาหูจมูกลิ้นกาย ใจรับรู้ต่อการสัมผัสเป็นธรรมดาของคนตื่นมีสติเต็ม แต่ ใน“จิต”มี“ความดับ” คือ มี“นิโรธสมาบัติ”ในขณะลิมตา ชีวิตปกติตนเอง ไปตามลำดับ และมีวิชา ๘ (อภิญญา ลึกษา ที่เจริญขึ้นๆเป็นคุณวิเศษ ๘ ข้อ) “ตามเห็น”(อนุปัสสี) เป็นขั้น เป็นตอนไป ได้แก่ “ตามเห็นความไม่เที่ยงของ ตัวกิเลส”(อนิจจานุปัสสี) “ตามเห็นความลดละจางคลาย ของตัวกิเลส”(วิราคานุปัสสี) “ตามเห็นความดับของ ตัวกิเลส”(นิโรธานุปัสสี) “ตามเห็นความสลัดกลับของ การปฏิบัติทวนไปทวนมา ที่เจริญยิ่งขึ้นๆ แกก้ำยิ่ง ขึ้น แข็งแรงยิ่งขึ้น อนุโลม-ปฏิโลม ได้แก่งขึ้น และ ตามเห็นผลที่เกิด บริบูรณ์ขึ้นๆ มีสังขารูปกขายาณ

และสัจจานุโลมิกญาณยิ่งๆขึ้น”(ปฏินิสสัคคานุปัสสี)

“อธิจิตสิกขา” ก็เจริญเป็น“นิโรธ”(สัมมาวิมุตติ) คือ “กิเลส”เท่านั้นที่“ดับ” “จิต”ที่ได้ปฏิบัติเกิดผลจึงเจริญเพิ่มคุณสมบัติของปรมัตถธรรมแข็งแรงตั้งมั่นยิ่งๆขึ้น สิ่งสม“มานสมาบัติ-นิโรธสมาบัติ”แบบพุทธขั้นสูงสุด “สัญญาเวทิตนิโรธ” ชนิดเป็น“นิโรธ”สัมมาเห็นๆรู้ๆ อยู่ในชีวิตประจำวันปกติ

เพราะ“อธิจิตสิกขา”เจริญพัฒนาขึ้นเป็น“มานแบบ พุทธ” สิ่งสมลงเป็น“สัมมาสมาธิ-สัมมาญาณ-สัมมาวิมุตติ” ด้วยการปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์”ในขณะที่มีชีวิตปกติคนตื่นๆ สัมมา จิตขึ้นรับวิถีทั้ง ๖ ทวาร รับรู้ด้วยสัมผัสทั้งนอก ทั้งใน โดยปฏิบัติ“จรณะ ๑๕”หรือ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” ซึ่งมีการดำรงนึกคิดให้เป็น“สัมมา”(สัมมาสังกัปปะ) มีการพูดจา ให้เป็น“สัมมา”(สัมมาวาจา) มีการทำงานทำการทั้งหลายให้เป็น“สัมมา”(สัมมากัมมันตะ) มีการทำงานเลี้ยงชีพให้เป็น“สัมมา”(สัมมาอาชีวะ) โดยมีประธานคือ“สัมมาทฎฐิ” และมี“สัมมาวายามะกับสัมมาสติ”ห้อมล้อมปฏิบัติสัมพันธ์ กันเป็น ๗ องค์รวม กระทั่งเกิดผล“เอกัคคตา” แล้วบรรลุ เป็นสัมมาสมาธิ-สัมมาญาณ-สัมมาวิมุตติสัมบูรณ์ (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑) ดังที่ได้อธิบายมาแล้วมากมาย

และ“อธิปัญญาสิกขา” ก็เจริญขึ้นๆเป็น“สัมมาญาณ” ซึ่งก็คือ“วิปัสสนาญาณ”หรือ“ญาณทัสสนะ”เป็นต้น อันเป็น พุทธคุณของพุทธศาสนาแท้ๆ ของพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ จริงๆ ซึ่งรู้จักกันใน“พุทธคุณ ๙”ที่ว่า วิชชาจรณสัมปันโน “วิชชา”ของพระพุทธเจ้านี้ คือ วิชชา ๘ “จรณะ” ก็คือ จรณะ ๑๕ ตามที่อาตมาได้สาธยายมามากแล้ว

วิชชา ๘ คือ ญาณ คือ ความรู้ขั้นพิเศษ เพราะเป็น “ปาทิหารีย์”ที่พระพุทธเจ้าทรงเรียกว่า อนุสาสนีปาทิหารีย์ อันหมายถึง ความอัศจรรย์ของคำสอน ซึ่งไม่ใช่เรื่องมนุษย์ทั่วไปสามัญจะฟังเป็นฟังมีกัน ดังนั้น ผู้ทำได้หรือผู้บรรลุ ตามคำสอน(อนุสาสนี)ของพระพุทธเจ้าได้ จึงถือว่า เป็น ความมหัศจรรย์ แบบหนึ่ง ในความมหัศจรรย์ ๓ อย่าง

และที่สำคัญคือ อนุสาสนีปาทิหารีย์นี้ ไม่ใช่“อิทธิ ปาทิหารีย์หรืออาเทศนาปาทิหารีย์” เพราะมีความแตกต่างกันคนละเรื่อง อนุสาสนีปาทิหารีย์นั้นเป็น“สามัญญผล”

อันหมายถึง ผลที่ทำให้เป็นสมณะ

สมณะ คือ อะไร

สมณะ คือ อาริยบุคคล

สมณะ คือ ผู้ปฏิบัติธรรมตามคำสอนของพระพุทธเจ้า บรรลุผลเป็นอาริยบุคคล ๔ หรือสมณะ ๔

นี่แหละคือ ผู้มีปฏิหารีย์ หรือผู้มีความมหัศจรรย์ สมณะ หมายถึง คนบรรลุธรรม ๔ ชั้น ได้แก่ สมณะ ที่ ๑ คือ โสดาบัน สมณะที่ ๒ คือ สกิทาคามี สมณะที่ ๓ คือ อนาคามี สมณะที่ ๔ คือ อรหันต์

ความมหัศจรรย์ จึงได้แก่ ความบรรลุธรรมของพุทธ หรือความบรรลุผลพุทธศาสนา

คำสอนของพระพุทธเจ้า การบรรลุธรรม คือ ดับกิเลส ได้จริง ลด โภคะ-โภคะ-หลง ได้จริง ไม่ใช่สอนให้เก่งบรรลุ “อิทธิปฏิหารีย์” หรือ“อาเทศนาปาทิหารีย์”

ดังนั้น การบรรลุ“อิทธิปฏิหารีย์” หรือ“อาเทศนา ปาทิหารีย์” จึงไม่ใช่ความมหัศจรรย์ของศาสนาพุทธ และ แน่ยิ่งกว่าแน่ ว่า ไม่ใช่การบรรลุธรรมของพุทธ ต่อให้เหาะ เเหินเดินน้ำดำดินได้ รู้ใจคนอื่นได้เก่ง ล่องรู้หรือทำนาย ทายทักอะไรต่ออะไรได้เยี่ยมยอด ปานใดก็ตาม ส่วนไม่ใช่ เครื่องชี้บ่งความบรรลุธรรมของพุทธศาสนาแต่อย่างใด

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดใน“เกวัญสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๒ เช่น มโนเมยทธิญาณ ก็มีภาษาอธิบายไว้ ว่า “โน้มจิตไปเพื่อนิรมิตรูปอันเกิดแต่ใจ คือ นิรมิตกายอื่น จากกายนี้ มีรูปเกิดแต่ใจ มีอวัยวะน้อยใหญ่ครบถ้วน มี อินทรีย์ไม่บกพร่อง ฯ” และ อิทธิวิธญาณ ก็มีภาษาว่า

“คนเดียวเป็นหลายคนก็ได้ หลายคนเป็นคนเดียว ก็ได้ ทำให้ปรากฏก็ได้ ทำให้หายไปก็ได้ ทะลุผากำแพง ภูเขาไปได้ไม่ติดขัดเหมือนไปในที่ว่างก็ได้ ผุดขึ้นด่างแมลงในแผ่นดินเหมือนนกก็ได้ เดินบนน้ำไม่แตกเหมือนเดินบน แผ่นดินก็ได้ เหาะไปในอากาศเหมือนนกก็ได้ ลูบคลำ พระจันทร์พระอาทิตย์ซึ่งมีฤทธิ์มีอำนาจมากด้วยฝ่ามือ ก็ได้ ใช้อำนาจทางกายไปตลอดพรหมโลกก็ได้ ฯ” เป็นต้น ตามภาษานั้น ทุกคนอ่านแล้ว ถ้าเข้าใจไปตามภาษา ที่สื่อบอก ตรงๆชื่อๆ หลงพาชื่อตามภาษานั้น เป็นต้นว่า ภาษาที่กล่าวถึงความเป็นฤทธิ์ของ“มโนเมยทธิญาณ” ว่า

“นิรมิตรรูปอันเกิดแต่ใจ คือ นิรมิตกายอื่น จากกายนี้ มีรูปเกิดแต่ใจ มีอวัยวะน้อยใหญ่ครบถ้วน มีอินทรีย์ไม่บกพร่อง

เปรียบบุรุษจะพึงชักไล่ออกจากหม้อปล้อง เขาจะพึงคิดเห็นอย่างนี้ว่า นี่หม้อปล้อง นี่ไส้ หม้อปล้องอย่างหนึ่ง ไล่ออย่างหนึ่ง ก็แต่ไส้ชักออกจากหม้อปล้องนั่นเอง

อีกนัยหนึ่ง เปรียบเหมือนบุรุษจะพึงชักดาบออกจากฝัก เขาจะพึงคิดเห็นอย่างนี้ว่า นี่ดาบ นี่ฝัก ดาบอย่างหนึ่ง ฝักอย่างหนึ่ง ก็แต่ดาบชักออกจากฝักนั่นเอง

อีกนัยหนึ่ง เปรียบเหมือนบุรุษจะพึงชักงูออกจากคราบ เขาจะพึงคิดเห็นอย่างนี้ว่า นี่งู นี่คราบ งูอย่างหนึ่ง คราบอย่างหนึ่ง ก็แต่งู ชักออกจากคราบนั่นเอง ฉนั้นใด ผู้บรรลุ“มโนเมยทธิญาณ”นี้ ก็ฉนั้น

ย่อมนิรมิตรรูปอันเกิดแต่ใจ คือ นิรมิตกายอื่น จากกายนี้ มีรูปเกิดแต่ใจ มีอวัยวะน้อยใหญ่ครบถ้วน มีอินทรีย์ ไม่บกพร่อง”

ผู้อ่านพบเช่นนี้ก็ต้องเข้าใจว่า **มโนเมยทธิญาณ** คือ ความเป็นฤทธิ์ทางใจมีอำนาจทางใจที่เก่งพิเศษจนสามารถสร้าง(นิรมิต)รูปร่างกายของคนขึ้นมา เป็นตัวเป็นตน มีอวัยวะน้อยใหญ่ครบถ้วน มีตาจุมูกลิ้นกายใจบริบูรณ์ ความเข้าใจเช่นนี้ คือ คนผู้ยังมีความเชื่อที่ยังเป็น “มโนเมยัตตตา” หมายความว่า ผู้ยังมีความหลงว่า“จิต” เป็นตัวตน(อัตตา) “จิต”มีรูปร่าง(สรีรัง) “จิต”เป็นรูปเป็นร่าง(สรีรัง) ทั้งๆที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้มาแล้ว และประกาศคำสอนไว้ชัดเจนว่า **จิตใจไม่มีตัวตน(อนัตตา) จิตไม่มีสรีระ หรือไม่มีรูปร่างสีสังเส้นแสงแห่งก้อนแต่อย่างใด(อสรีรัง)**

ดังนั้น “มโนเมยทธิญาณ”หรือ“วิชา ๘”ไม่ว่าชื่อใดๆ ล้วนแต่เป็น“ความรู้วิเศษที่ลัด‘ตัวตน’ หรือกำจัดกิเลส” จะไม่ใช่“ความรู้”ที่เก่งสร้างรูปร่างตัวตน สร้างกิเลส เป็นแน่ “วิชา ๘”นี้พระพุทธเจ้าตรัสหมายถึง **ความรู้วิเศษที่สร้าง“ความบรรลุธรรม” ซึ่งเป็นการสร้าง(นิรมิต)จิตใจให้จิตใจลตกิเลส กำจัดกิเลสออกไปจากจิตใจ**

“จิตเอง”ตายและเกิดใน“จิตเอง” กล่าวคือ อกุศลจิต(กิเลส)ตาย จิตจึงเกิดเป็น“จิตบริสุทธิ์จากกิเลส” ซึ่งเป็น“การสร้าง”(นิรมิต) หรือเป็นการทำให้เกิด“จิตในจิต”

(มนสิการ)ขึ้น ด้วย“การทำให้จิตแบบหนึ่ง(อกุศล)ของตนเองตาย” แล้วจิตอีกแบบหนึ่ง(กุศล)ของตนเองก็“เกิด”

การเกิด-การตายนี้ เป็น“การเกิด-การตาย”ของสิ่งที่ไม่มี“รูปร่าง”(อสรีรัง) ไม่มี“ตัวตน”(อนัตตา)ที่เห็นได้สัมผัสได้ด้วยตาหูจมูกลิ้นกาย แต่เห็นได้สัมผัสได้ด้วยใจ (ปัสสดี,ทสสนะ เรียกการเห็นเช่นนี้ว่า วิปัสสนาญาณ หรือญาณทสสนะ) จึงเป็นการเกิดอย่างไม่มี“รูปร่างเกิด-รูปร่างตาย” มีแต่“จิตวิญญาณเกิด-จิตวิญญาณตาย” ชนิดไม่มีดินน้ำไฟลม“เกิดให้เห็น-ตายให้เห็น”

ที่... ก็เป็นปัญหาของ คุณ“ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่ถามว่า “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ได้ตอบไปแล้วว่า

๑. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย รูป กับ นาม
๒. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย กาย กับ ใจ
๓. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
๔. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ชั้น ๕ กับ อวิชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย“รูป”ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชั้น ๑ ส่วน“นาม”ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชั้น ๔, อวิชา “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล

จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้ คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยิ่งหมายถึง“ชีวิตนี้” แต่ถามเต็มออกไปว่า เป็นอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่ อย่างพัฒนาสร้างสรรค์กันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ” ก็จะเห็นได้ว่า“ชีวิตนี้”เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ“อตุ” เกี่ยวกับ

“พีชะ” เกี่ยวกับ “จิต” และจะเกี่ยวกับ “กรรม” เกี่ยวกับ “ธรรมะ” อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด “ความเป็น” (ภาวะ) ของแต่ละ นิยามกัน แยกไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัย ละเอียด ลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้ [และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม” คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่ง เรียกเป็นภาษาไทยว่า **การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม” หรือ “การกระทำ” ที่เกิดขึ้นของ “เจ้าของชีวิต” ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งผลเป็น “**ทรัพย์ของตนๆ**” (กัมมัตสกะ) แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจ บันดาลบันดาล “ชีวิต” ของผู้นั้นๆ ไป ตราบ “ปรินิพพาน” ที่เดียว เพราะ “**กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ชาตาน**” แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับ วิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ “กรรม” กับ “ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ” (วิบาก) นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวิตดำเนินไป ใครจะประสบ กับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก “กรรม” หรือ “การกระทำ” ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม “กรรม” ไม่ว่าจะเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆ มาจริง มี “**วิบาก**” (ผลแห่งกรรม) มาก จนกระทั่งเป็น “**พลัง หรือฤทธิ์พิเศษ**” ก็เป็น “**บารมี**” จริงของผู้นั้นไม่ใช่เรื่องแปลก หรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาด พิสดารจนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็ **เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี “บุญ บารมี” ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาบ ก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาบ]

“**อำนาจพิเศษ**” ตามนัยดังกล่าวนี้ **นี่เองที่มนุษย์นับถือ ว่า เป็น “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ” หรือ “เป็นอำนาจของพระเจ้า”** หรือ แม้แต่ “**อำนาจของชาตาน**” ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับ ผู้มี บารมีแห่ง “**กรรมวิบาก**” อย่างใดๆ ถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี “**ผลบุญ**” ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี “**อำนาจ พิเศษ**” หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือไม่มี “**พระเจ้า**” ที่จะบันดาล บันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก “**พระเจ้า**” อย่างสุดร้อง สุดขอปานใดๆ ก็ไม่มี “**พระเจ้า**” บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำ

สำหรับผู้มี “**ผลบาป**” ของตนจริง ก็จะมี **ชาตาน-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆที่เดียว เป็นผู้บันดาล บันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้เป็นไปตาม ฤทธิ์ แรงแห่ง “**ผลบาป**” ของผู้นั้นๆ นั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่ นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวน ว่า “**เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า**” ท่านจะให้เลวให้ร้าย ก็ต้องเลว ต้องร้าย..ว่านั่นแหละ หรือไม่กี่ “**พระเจ้าลงโทษ**” เป็นต้น ซึ่งแท้จริง “**อำนาจชาตาน**” ต่างหากชนะ “**พระเจ้า**”]

“กรรม” ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานฉะนี้ที่เดียว

ด้วยเหตุว่า “กรรม” เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้น ถึงปานฉะนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“**กัมมัตสโกมทิ-กัมมทายาทิ-กัมมโยนิ-กัมมพันธุ-กัมมปฏิสรโณ**” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัส ก็ เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆ นั้น มีเนื้อหาและนัย ละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยั้งกัน ในที่นี้ก็จะขอ ให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพูดถึงเท่านั้น

กัมมัตสโกมทิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัตสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็น ทรัพย์ของตนทั้งหมด ไม่ว่าจะทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม” ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กละของรูลักษณะไหน แม้แค่ เกิดเป็น “ชาติริเริ่มดำริ” ขึ้นในใจ (อารมณ์ธาตุ) หากความดำรินั้นพร้อมไปด้วยเจตนา ก็นับได้ทันทีว่า คือ “กรรม”** สั่งสม เป็น “**วิบาก**” (ผลของกรรม) นับเป็น “**มโนกรรม**” แล้วทีเดียว อันคือทรัพย์ คือสมบัติแท้ของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า “**กัมม**” ที่นำหน้า คำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ “**กรรม**” ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ “**กัมมัตสกะ**” หรือ “**กัมมัตสโกมทิ**” และ “**กัมมทายาทิ**” ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ “**กัมมโยนิ**” ก็ได้ อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง “**กัมมพันธุ**” จบไปอีก ตอนนั้นเรากำลังอธิบายถึง “**กัมมปฏิสรโณ**” ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ “**กรรม** ทั้ง ๕” เราเพิ่งเริ่มอธิบาย “**กัมมปฏิสรโณ**” ใน ฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“**ทางประพตีสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน**” ก็คือ “**จรรณะ ๑๕**” ดังนั้น **ความประพตีสู่ ๑๕** (จรรณะ ๑๕) นี้ จึงเป็น เครื่องวัดในตัวบุคคล ที่ชี้บ่ง “**ความเป็นพุทธ**”

[และได้พูดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราว

ที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ“กรรม” ตั้งแต่“กัมมัฏสะกะ” อันเป็นของตน “กรรม”เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง“กัมมปฏิบัติธรรมะ” ที่พึ่งแท้ๆของคนคือ“กรรม”]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึงข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ทีเดียว ว่า **“อนุสาสนีปฎิหารีย์” นั้นคือ อย่างไร?**

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้ท่านจนครบแล้ว แม้ม“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดลเอียด ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น“อนุสาสนีปฎิหารีย์”ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะข้อ ๓๔๒ “แก้วกฐสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วย**ศีลสัมปทา** แล้วก็**อินทริยสังวร** **สติสัมปชัญญะ** และ**สันโดษ**

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติด้านเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติตาม**ศีล ๕ ปกติในชีวิต** เป็นขั้นต่ำ **ศีล ๘ ปกติในชีวิต** ขึ้นต่อมา **ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต** ขึ้นสูงขึ้นไป และ**ศีล** ยิ่งๆ ขึ้น โดยมีกันเป็นส่วนมากอย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ หรือเป็นได้ทั้งกลุ่มชุมชน เป็นหมู่บ้านมีศีลกันทั้งหมู่บ้าน

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมีศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ มีศีล ๘ ศีล ๑๐ สูงขึ้นไปตามสังฆธรรมของแต่ละคน และมีศีลยิ่งๆกว่านั้น ก็มีอีกในความละเอียดบริบูรณ์แห่งคุณธรรม และหรือเป็นสังคมที่มีคุณสมบัติตามพุทธธรรม ถูกต้องชัดเจน เช่น มีสัมมาอาชีพ ไม่มี**“การค้าขายผิด”** (มัจฉาวิชชา ๕) เราเป็นพุทธ เราไม่ค้าขายที่เป็น**“มัจฉาชีพ”** การค้าขายที่เป็น**“มัจฉาชีพ ๕”** ข้อนั้น ได้แก่

[ฉบับที่แล้วได้อธิบาย มัจฉาชีพข้อ ๑ **“การค้าขายอาวุธ”** ข้อที่ ๒ **“การค้าขายสัตว์”**ไปแล้ว ถึงข้อ ๓ **“การค้าขายเนื้อสัตว์”** กำลังอธิบาย ยังไม่จบ โปรดอ่านต่อได้]

เนื้อสัตว์ที่พระพุทธเจ้าท่านอนุโลมให้คนกินได้ มี ๒ ชนิด เรียกว่า **“ปวัตตมังสะ”**(เนื้อสัตว์ที่ตายเพราะเป็นไปตามวิถีธรรมชาติแท้ ไม่ใช่เกิดจากความบาปของคน) ได้แก่

๑. เนื้อที่มันตายเอง(ไม่มีคนหรือสัตว์อื่นใดฆ่ามัน)

๒. เนื้อสัตว์ที่เป็นเดนสัตว์กิน(ไม่ใช่สัตว์ที่“คนฆ่า” แต่เป็น“สัตว์ที่กินเนื้อสัตว์เป็นอาหารตามธรรมชาติแท้เป็นผู้ฆ่า” แล้วกินเหลือ เป็นเดนนะ ไม่ใช่แย่ง อย่าไปแย่งเนื้อสัตว์ที่ยังไม่เป็นเดนละ มันก่อนบปอยู่ ดี ไม่ดี..ไปแย่งเสื่อ ตายนะ !)

เห็นชัดใหม่ว่า การกินเนื้อสัตว์ไม่ว่าแบบใดๆ เป็นเรื่อง**“บาป”**แต่อย่างเดียว ไม่ใช่**“บุญ”**เลยสักอย่าง ใน ๕ ข้อที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า **“บาป”**ทั้ง ๕ ข้อ **“มิใช่บุญเป็นอันมาก”**เลยนั้น ๔ ข้อต้น จะเห็นได้ว่า มันประกอบไปด้วย**“การจงใจหรือตั้งใจ”**(อุทิศ,สัญญาจะ) ที่**ทำบาป**ตั้งแต่เริ่มต้น ก็เข้าใจง่าย ส่วนข้อ ๕ นั้นอาจจะเข้าใจยากอยู่บ้าง แต่ก็ไม่น่าจะเข้าใจไม่ได้ใน**“บาป”** เพราะเหตุที่**“ทำให้ตกตลหรือสาวกตกตล(หรือไม่ว่าใครๆ ไม่ว่ามนุษย์คนใด)ยินดีด้วยเนื้อ”...บาป!**

ดังที่อาตมาได้บอกไปแล้ว ว่า กินเนื้อสัตว์ที่ต้องให้คนฆ่ามาให้กินนั้น มันก็คือ **บาป** แล้ว มันเริ่มบาป เพราะมีการฆ่าเกิดขึ้น เปิดฉากให้คนผิตศีลข้อหนึ่งมาแต่ต้น ซึ่งเป็น**“บาปพื้นฐานของมนุษย์”** เป็นบาปขั้นต่ำขั้นหยาบที่สุดแล้วสำหรับมนุษย์ เท่าๆกับการลักขโมย เท่าๆกับการมีกามเกินขอบเขตที่ควรเบื่องต้น เท่าๆกับความไม่ซื่อสัตย์แม้แค่การพูดที่ทุจริตได้ เท่าๆกับไปเสพติดสิ่งๆที่ต่ำหยาบชั้นอบาย ดังนั้น คนทุกคน ต้องเลิกมาให้ได้ เป็นเบื่องต้น ก่อนอื่นใด

เพราะฉะนั้น ยิ่งไปทำอะไรที่เป็นเหตุให้คนหลงติดหลงเสพ จนถึงขั้นจิต**“ยินดี”**ในเนื้อสัตว์ นั่นคือกิเลส ยึดติดยิ่งๆแล้ว **“บาป”**ย่อม**“เป็นอันมาก”**แน่นอน

นี้ต่างหากก็คือ **เนื้อแท้ของ“บาป”**

ไม่ใช่**“บาป”**อยู่ที่**“จงใจหรือเจาจะจง”**ให้ผู้อื่นกิน ผู้นี้กิน แล้วคนผู้ถูกระบุ**“เจาจะจง”**เท่านั้นคือผู้กินไม่ได้ ชื่นคนผู้ถูก**“เจาจะจง”**ไปกินเนื้อนั้นเข้า ก็จะเป็นคนมีความผิต มี**“บาป”** คนผู้นั้นต้องไปหากินเนื้ออื่นๆที่ไม่ได้**“เจาจะจง”**เขา เขาจึงจะไม่ผิตบาป ซึ่งก็หากินได้ทั่วไป ที่ไหนก็มีดินดาศแล้ว**“การเจาจะจง”**แบบนี้ ทำไปทำไม? เพื่ออะไร? ไร้เหตุผล ไม่เข้าท่าเลย มันสอให้เห็น ว่า **“เบียดบาป”**ไว้ให้ภิกษุจะได้กินเนื้อสัตว์ทั่วไปแท้ๆ

[มีต่อฉบับหน้า]

งานพุทธาภิเษก สุดยอดปาฎิหาริย์ ครั้งที่ ๓๕
ซึ่งเป็นงานประจำปีของชาวอโศก
จัดขึ้น ณ ชุมชนไทยคู่ฟ้าดิน ๑๓ - ๑๙ ก.พ. ๒๕๕๔
ได้จำลองจากงานพุทธาภิเษกของจริงมาแทบทั้งสิ้น
มีเสียงระฆังบอกกิจวัตร กิจกรรมต่าง ๆ
มีท้าวตรีเข้า ธรรมะก่อนฉัน ฯลฯ

สุดยอดปาฎิหาริย์ Neo Protest

6 ป็นเวลานานนับเดือนแล้วสำหรับการชุมนุม Neo Protest ของบรรดาประชาชนไทยผู้มีหัวใจรักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ ที่มา **“ทำหน้าที่ ใช้หนี้แผ่นดิน และมาทำบุญ”** ร่วมกันที่ข้างทำเนียบรัฐบาล จนได้รับฉายานามว่าเป็น **“ชุมชนไทยคู่ฟ้าดิน”** เพราะมีทั้งบ้าน วัดและโรงเรียนมารวมกันอยู่ที่นี่ ข้างตึก **“ไทยคู่ฟ้า”** ทำเนียบรัฐบาล

งานพุทธาภิเษก สูดยอดปาฏิหาริย์ ครั้งที่ ๓๕ ซึ่งถือว่าเป็นงานประจำปีของชาวอโศก จึงต้องจัดขึ้น ณ ชุมชนไทยคู่ฟ้าดินแห่งนี้ไปโดยปริยาย ในระหว่างวันที่ ๑๓ - ๑๙ ก.พ. ๒๕๕๕ เป็นความมหัศจรรย์อนิจจังที่เป็นไปโดยธรรมชาติ ท่ามกลางความ **“สงบ สันติ อหิงสา ซื่อสัตย์ บริสุทธิ์ คมลึก แม่นประเด็น”** ของการชุมนุม

ภายในงานเรียกได้ว่า จำลองจากงานพุทธาภิเษกของจริงมาแทบทั้งสิ้น มีทั้งเสียงระฆังบอกเวลาทำกิจวัตร กิจกรรมต่าง ๆ โดยท่านสมณะจะตีระฆังให้สัญญาณ มีการทำวัตรเช้า, รายการธรรมะก่อนฉัน, ธรรมะบนกระดาน, รายการธรรมะภาคบ่าย, รายการภาคพิเศษ, สัมภาษณ์ปฏิบัติกร และยังได้ฟังเทศน์จากหลวงปู่ในรายการ **“สงครามสังคม ธรรมะ การเมือง”** อีกด้วย จนหลายคนบอกว่าเหมือนยกวัดมาไว้ที่นี่เลย โดยมีการถ่ายทอดสดทางสถานีโทรทัศน์เพื่อมนุษยชาติ (FMTV) ตลอดงาน

การต่อสู้ของภาคประชาชนในการชุมนุมแบบ Neo Protest ได้ยกระดับสู่ความรักอันยิ่งใหญ่ในงานพุทธาภิเษก ๆ ที่นอกจากเราจะได้มาต่อสู้เพื่อให้ผู้มีอำนาจในบ้านเมืองได้ทำหน้าที่ในการปกป้องรักษาอธิปไตยของผืนแผ่นดินไทย จากชาวกัมพูชาที่เข้ามายึดครอง และยังทำร้าย

ทำลายราชอาณาจักรไทยที่อยู่ตามแนวชายแดน ปล่อยให้เขมรบุกรุกแผ่นดินไทยในบริเวณ ๔.๖ ตารางกิโลเมตร รอบปราสาทพระวิหาร ตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗๐, ๗๑, ๗๗ เมื่อรัฐไม่ทำหน้าที่พิทักษ์ชาวไทยและแผ่นดินไทย เราจึงต้องมาด้วยความรักรัฐบาล บอกให้เขาได้ทำหน้าที่ของตัวเอง เพื่อที่เขาจะได้ไม่ทำบาป ก่อเวรแก่ตนเองและพวกพ้อง เรามีได้มาด้วยความเกลียดชังเคียดแค้น โกรธเคืองรัฐบาลแต่อย่างไรเลย เหมือนกับป้ายข้อความที่ติดอยู่ที่ชุมนุมว่า **“เรามาชุมนุมด้วยความรัก มิใช่มาชุมนุมด้วยความเกลียด”** หรือ **“เรามาด้วยความรักรัฐบาล มิใช่มาด้วยความเกลียดรัฐบาล”**

เรายังได้มาต่อสู้กับจิตใจตนเอง ได้มาฝึกฝนปฏิบัติธรรมภาคสนามแบบเข้มข้น ต้องมาทนกินอยู่ หลับ นอนข้างถนน ไม่ได้สะดวกสบาย...จะทนลำบากได้ไหม? เจออากาศที่แปรปรวน เตี้ยวร้อนอบอ้าว เตี้ยวฝนตก...ใจเราจะเย็นสงบได้ไหม? เจอผัสสะ ความไม่พอใจ...จะนิ่งอดทนได้ไหม? คงเป็นโจทย์ที่แต่ละคนคงต้องให้คะแนนในการสอบครั้งนี้ด้วยตัวเอง เหมือนกับคำที่ท่านสมณะเคยสอนอยู่บ่อย ๆ ว่า **“อย่าพรับ ประโยชน์ตน เพราะประโยชน์ผู้อื่นแม้มาก”**

เป็นสูดยอดปาฏิหาริย์ ที่ทุกคนได้มาร่วมกันชุมนุมแบบใหม่ใน Neo Protest อย่างที่พระโพธิสัตว์พาเราทำ ด้วยความ **“สงบ สันติ อหิงสา ซื่อสัตย์ บริสุทธิ์ คมลึก แม่นประเด็น”** เพื่อจุดประกายมิติใหม่ของการชุมนุมในระบอบประชาธิปไตยที่แท้จริง

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

สิ่งที่ทำให้มีความสุข คือการกระทำที่ช่วยลดความต้องการ
“ส่วนเกินจากความพอเพียง” ของชีวิต
ให้เข้าใกล้ระดับ “ความพอเพียงขั้นพื้นฐาน” มากที่สุด

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

ต่อจากฉบับ ๒๔๗

ในทำนองเดียวกัน ถึงแม้ตัวเราจะไม่มีความ
ทราบชัดเจนว่าต้นทุนส่วนที่เป็นภาวะแฉงของ
ปัญหาอันเกิดจากการกระทำหนึ่ง ๆ มีอยู่เท่าไร
เนื่องจากเป็นเรื่องของอนาคตในภาพรวมระยะ
ยาวซึ่งไม่มีทางรู้ได้แน่ชัด แต่ถ้าหากเราสามารถ
หาวิธีประเมินค่าได้ว่า การกระทำนั้น ๆ จะส่งผล
กระทบทำให้ “ระดับภูมิคุ้มกัน” ต่อภาวะความ
บีบคั้นเป็นทุกข์จากปัญหาต่าง ๆ มีเพิ่มมากขึ้น
หรือลดน้อยลงเท่าใด เราก็จะพบช่องทางในการ

ประเมินระดับ “ต้นทุนภาวะแฉงของปัญหา” จาก
สิ่งที่ “สมมูล” หรือ “Equivalence” กับเรื่องนี้
ในมิติอีกด้านหนึ่งของกรอบการอ้างอิง

เช่น เมื่อพระเจ้าพิมพิสารทรงเห็นพระพุทธเจ้า
ทิ้งชีวิตที่สุขสบายในวังแทนที่จะได้นอนบนบรรจรรย์
อันอ่อนนุ่ม กลับมานอนอยู่ใต้โคนต้นไม้ที่ไม่
น่าสุขสบายเลย ก็เกิดความไม่เข้าใจและทูลถาม
พระพุทธเจ้าในเรื่องนี้ พระพุทธเจ้าทรงชี้ให้

พระเจ้าพิมพิสารเห็นถึงหลักคิดสำคัญประการหนึ่งว่า ในเมื่อพระพุทธองค์นอนใต้โคนไม้ก็มีความสุข ฉะนั้นการนอนบนบรรจถรณ์ที่อ่อนนุ่มก็ย่อมมีความสุขด้วยแน่นอน จึงมีความสุขโดยส่วนตัว (ไม่มีภาวะแฝงของความทุกข์เจือปนอยู่) ขณะที่พระเจ้าพิมพิสารต้องนอนบนบรรจถรณ์ที่อ่อนนุ่มเท่านั้นถึงจะมีความสุข ถ้าให้มานอนใต้โคนไม้อย่างพระพุทธเจ้าก็คงจะทุกข์ทรมานจนนอนไม่หลับแน่ ความสุขแบบของพระพุทธเจ้าที่นอนอยู่ใต้โคนไม้ จึงสมบูรณ์เหนือกว่าความสุขแบบของพระเจ้าพิมพิสารที่ต้องนอนบนบรรจถรณ์อันอ่อนนุ่มเท่านั้นถึงจะนอนหลับ (เหตุที่ความสุขแบบของพระเจ้าพิมพิสารต่อยกกว่าก็เพราะมี**ต้นทุนภาวะแฝงของความทุกข์เจือปนอยู่** โดยหากเมื่อใดก็ตามที่ไม่ได้นอนบนบรรจถรณ์อันอ่อนนุ่ม ภาวะแฝงของปัญหาหรือความทุกข์นั้น ๆ ก็จะปรากฏตัวบีบคั้นจนทำให้นอนไม่หลับในทันที)

ถ้าหากคนที่นอนบนพื้นดินธรรมดาที่หลับได้อย่างสนิท หรือนอนบนที่นอนอันอ่อนนุ่มก็หลับได้สนิทเช่นเดียวกัน ภายใต้กรอบอ้างอิงของภาวะการนอนหลับได้อย่างสนิทเช่นนี้ สำหรับบุคคลผู้นั้นแล้ว การนอนบนพื้นที่แข็งกระด้าง กับการนอนบนที่นอนอันอ่อนนุ่มจะมีความเหมือนกัน (Identical) และบอกความแตกต่างอะไรไม่ได้ (Indistinguishable) ในขณะที่นอนหลับสนิท

ฉะนั้น **“พลังอำนาจ”** (อาทิ พระราชอำนาจที่ยิ่งใหญ่และมั่นคงจนไม่มีใครจะมาลั่นคลอนราชบัลลังก์ได้) ซึ่งให้หลักประกันสำหรับพระเจ้าพิมพิสารว่าจะได้นอนบนบรรจถรณ์อันอ่อนนุ่มตลอดกาลนาน โดยไม่มีทางเกิดความทุกข์จากการนอนไม่หลับ (เพราะการที่อาจมีโอกาสนอนตามโคนไม้ที่แข็งกระด้าง) กับ **“พลังอำนาจ”** ที่เกิดจากการลดความต้องการส่วนเกินความพอเพียงในการนอน จนไม่ติดที่นอนอย่างในกรณีของพระพุทธเจ้า จึงเป็นสิ่งที่ **“สมมูล”** กันภายใต้

กรอบอ้างอิงของการนอนหลับได้สนิท

เมื่อเป็นเช่นนี้ **“ภาวะแฝงของปัญหา”** จากการติดที่นอนที่อ่อนนุ่ม จึงมีค่า **“สมมูล”** กับ ความต้องการ **“ส่วนเกินความพอเพียง”** ในการนอน (โดยความพอเพียงขั้นพื้นฐานในการนอนก็คือสามารถจะนอนหลับได้อย่างสบายบนพื้นธรรมดา เช่น ใต้โคนไม้ ด้วยความรู้สึกนึกคิดว่าแค่นี้ก็ **“พอเพียง”** แล้ว หรือถ้าจะให้นอนในสถานที่ซึ่งมีความสะดวกสบายกว่านี้ ก็ยังไม่เป็นปัญหาทุกข์ร้อนอะไร ขณะที่**ความต้องการส่วนเกินจากความพอเพียงขั้นพื้นฐาน** สำหรับกรณีนี้ก็คือ ต้องนอนบนที่นอนที่อ่อนนุ่ม สะอาด สวยงาม มีกลิ่นหอม ฯลฯ เท่านั้นถึงจะสามารถนอนหลับได้)

ด้วยเหตุนี้ถ้าหากสามารถลดระดับความต้องการ **“ส่วนเกินความพอเพียง”** (Want) ให้น้อยลงเข้าใกล้ระดับของ **“ความพอเพียงขั้นพื้นฐาน”** (Need) ได้มากเท่าไร **“ภาวะแฝงของปัญหา”** ก็จะมีระดับปริมาณลดน้อยลงมากเท่านั้น อันทำให้เราสามารถประเมินค่า **“ภาวะแฝงของปัญหา”** ซึ่งเป็นเรื่องของอนาคตในภาพรวมระยะยาวที่ไม่รู้ว่าจะมีวิธีคิดคำนวณได้อย่างไรในตอนแรก จากการสังเกตที่ปริมาณ **“ความต้องการส่วนเกินความพอเพียง”** ของผู้คนแต่ละคน ซึ่งพอจะหาวิธีประเมินหรือวัดระดับความมากน้อยได้ในปัจจุบัน

จากสิ่งที่กล่าวมาทั้งหมดในหัวข้อนี้จะเห็นได้ว่า เกณฑ์วินิจฉัยทางจริยปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงในการประเมินค่า **“ความดี”** จากในมิติของ **“สิ่งที่ทำให้มีความสุข”** ก็คือ ถ้าหากการกระทำใดช่วยทำให้สามารถลดความโลภหรือความต้องการ **“ส่วนเกินความพอเพียง”** ให้มาอยู่ในระดับที่เข้าใกล้ **“ความพอเพียงขั้นพื้นฐาน”** ได้มากเท่าไร การกระทำดังกล่าวก็เรียกได้ว่าเป็น **“ความดี”** (เพราะเป็น **“สิ่งที่ทำให้มีความสุข”**)

หรือ “มีความทุกข์น้อย” ดังเหตุผลที่ได้อธิบายมา มากเท่านั้น

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงเคยมีพระราชดำรัสเกี่ยวกับหลักการวิเคราะห์เรื่อง “ความพึงพอใจ” (หรือ “ความสุข”) โดยมองจาก ในมิติด้านการลดพระราชดำรัสเกี่ยวกับหลักการ วิเคราะห์เรื่อง “ความพึงพอใจ” (หรือ “ลดความทุกข์”) เช่นนี้ ไว้เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๑๙ ว่า

“ความไม่พอใจนี้เป็นของไม่ดี มีความไม่พอใจที่ไหน ความเดือดร้อนก็เกิดที่นั่น จึงแสดงออกมาเป็นข้อสังเกตว่า คนเราความพอใจแท้ ๆ จะมิได้ เพราะว่าถ้าคนไหนมีความพอใจแท้ ๆ คนนั้นพูดไม่จริง เพราะไม่มีใครที่มีความพอใจแท้ ๆ แม้จะเป็นพระ จะเรียกว่าจะมีความพอใจแท้ ๆ ก็ไม่ได้ แม้จะเป็นพระอรหันต์ มีความสำเร็จไม่ใช่ความพอใจ มีความสำเร็จว่าไม่ต้องพอใจแล้ว

...จึงมาคิดว่าถ้าใครในที่นี้เกิดมีความไม่พอใจขึ้นมา ก็ขอบอกว่าขออภัย แต่ว่าแก้ยาก **วิธีที่ดีที่สุดสำหรับทำให้พอใจ ก็คือระงับความไม่พอใจ** จะระงับความไม่พอใจของแต่ละคนได้อย่างไร คิดให้ดี ๆ เรามาในวันนี้มาทำอะไร ก็ได้สำเร็จ ประโยชน์แล้ว คือได้มาและได้กล่าวให้พรโดยวิธีการมีผู้รับมอบฉันทะเป็นผู้กล่าว อย่างนี้ก็เป็นวิธีอย่างหนึ่งที่จะทำให้ระงับความไม่พอใจ ถ้าระงับความไม่พอใจแล้ว ก็จะเกิดความพอใจพอสมควร ข้อนี้เป็นข้อสังเกต”

กำหนดเป้าหมายของผลให้อยู่ในกรอบของสิ่งที่ดี

การกำหนดเป้าหมายของ “ผล” อันเป็น “เข็มมุ่ง” เพื่อคอยกำกับทิศทางการประพฤติปฏิบัติ “เหตุ” ต่าง ๆ ให้อยู่ภายในกรอบของการกระทำที่ “ดี” อันหมายถึง “สิ่งที่มีประสิทธิผล

มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข” นี้ คือหลักคิดสำคัญแห่งปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงที่จำเป็นต้องปลูกฝังให้เกิดความเข้าใจก่อนเหมือนดวงอาทิตย์ก่อนที่จะอุทัย ต้องมีแสงเงินแสงทองเกิดนำมาก่อนฉันใด การสามารถกำหนดเข็มมุ่งเพื่อคอยกำกับทิศทางการกระทำต่าง ๆ ให้ออกต้องตั้งตามวิถีทางแห่งปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ก็เป็นสิ่งที่จำเป็นต้องเกิดนำมาก่อน เฉกเช่นเดียวกันฉันนั้น

ความมีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข ไม่ใช่เป็นเรื่อง ๓ เรื่อง ที่แยกอิสระจากกัน แต่เป็นมิติ ๓ ด้านของ “มวลแห่งความดีงาม” ที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

ความมีประสิทธิผล คือ การกระทำที่ก่อให้เกิด “ประโยชน์สูง ประหยัดสุด” เป็นการใช้ทรัพยากรของโลกน้อยที่สุด แต่บรรลุผลในการก่อให้เกิดประโยชน์สุขต่อโลกมากที่สุด อันเป็นการไม่เบียดเบียนโลก ไม่เบียดเบียนธรรมชาติสิ่งแวดล้อม

ความมีประโยชน์ คือการกระทำที่ก่อให้เกิด “ประโยชน์ตน ประโยชน์ท่าน” เป็นการสละสิ่งที่เป็นประโยชน์ส่วนน้อยสำหรับตน เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์ส่วนใหญ่ของบ้านเมืองโดยรวม อันเป็นการไม่เบียดเบียนสังคมหรือไม่เบียดเบียนเพื่อนมนุษย์ร่วมโลก

สิ่งที่ทำให้มีความสุข คือการกระทำที่ช่วยลดความต้องการ “ส่วนเกินจากความพอเพียง” ของชีวิตให้เข้าใกล้ระดับ “ความพอเพียงขั้นพื้นฐาน” มากที่สุด จนส่งผลให้ต้นทุนภาวะแฝงของปัญหาหรือความบีบคั้นเป็นทุกข์ลดระดับลงมาอยู่ที่จุดต่ำสุด อันเป็นการไม่เบียดเบียนตนเอง (ซึ่งก็จะนำไปสู่การไม่เบียดเบียนผู้อื่น และไม่เบียดเบียนธรรมชาติสิ่งแวดล้อมด้วย)

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

● นายนอก ทำเนียบ

รัฐบาลไทย ...

ที่มีนายกรัฐมนตรี ชื่ออภิสิทธิ์

ดูแลทุกคนในรัฐบาลแล้ว

หนุนให้ไทยเสียดินแดนให้เขมร

แต่พูดแบบอ้อม ๆ

ไม่ชัดเจนและเื่องฉ่าง

เขมรสอยมะเขือไทยได้ไง ?

พมติดตามข่าวกรณีเขมรกับไทย ในพื้นที่รอบปราสาทเขาพระวิหาร ๔.๖ ตารางกิโลเมตร ซึ่งเป็นเขตไทย แต่ถูกศาลโลกตัดสินแบบเข้าข้างเขมร ให้ตัวปราสาทเขาพระวิหารเป็นของเขมร ทั้ง ๆ ที่ทางขึ้นปราสาทเขาพระวิหารอยู่ฝั่งไทยอย่างเห็นได้ชัด ๆ

ก็ทำให้เห็นกิเลสของคนเราไม่ว่าชนชาติใด ถ้าคิดจะเอาเปรียบ หรือจะโกงกันแล้วละก็ ก็สามารถทำได้แบบหน้าบาง ๆ และหน้าด้าน ๆ

หน้าบาง ๆ ก็มีลักษณะพอคนรู้ทัน ก็จะหยุดโกง เลิกเอาเปรียบ แต่ก็มีใช้ว่าไม่อยากจะโกง แต่ที่หน้าด้านก็คือยังไม่ละความพยายามที่จะโกงให้ได้ โดยรอจังหวะและโอกาส หรืออาจทำแบบอ้อม ๆ ไค้งเข้าหาตัวเอง

อย่างเขมรนี้ ผมดูจากข่าวที่สื่อออกมาก็รู้สึก เขาจะโกงแผ่นดินไทย แบบไม่อ้อมค้อม

ส่วนรัฐบาลไทยที่มีนายกรัฐมนตรีชื่ออภิสิทธิ์ ดูแลแต่ละคนในรัฐบาลแล้วหนุนให้ไทยเสียดินแดนให้เขมร แต่พูดแบบอ้อม ๆ ไม่ชัดเจนและเื่องฉ่างเท่ารัฐบาลเขมรที่มีนายฮุน เซนเป็นนายกรัฐมนตรี

แต่ก็สรุปได้ว่าเขมรต้องการพื้นที่ไทยติดชายแดนเขมร ส่วนรัฐบาลไทยทำตัวเป็นไส้ศึก พยายามทำและพูดให้เขมรได้พื้นที่ตามแผนที่มาตราส่วน ๑ : ๒๐๐,๐๐๐ ของเขมร

นี่ผมก็พูดสรุปจากเท่าที่ผมติดตามข่าวมา ส่วนจะจริงอย่างที่ผมรู้สึกไหม เวลาจะเป็น

เครื่องพิสูจน์ แม้ทางรัฐบาลไทยจะพูดว่าไทยไม่เสียดินแดน แต่ก็ได้แค่พูด เพราะความจริงก็คือ ทหารเขมรและชาวเขมรรุกเข้ามาแผ่นดินไทย เกินเขตสันปันน้ำ โดยเฉพาะที่ภูมะเขือ ก็ไม่รู้ทหารเขมรเข้ามาตั้งฐานทัพตรงนี้ได้ไง เพราะจุดนี้เป็นจุดยุทธศาสตร์สำคัญจุดหนึ่งในการรบ ที่จะทำให้เขมรรบ และยิงระเบิดใส่บริเวณหมู่บ้านของคนไทยได้ง่ายมาก ดังที่ได้เกิดขึ้นแล้วที่หมู่บ้านภูมิซอรอล เมื่อไม่นานมานี้ และเป็นผลให้คนใน อ.กันทรลักษ์ จ.ศรีสะเกษ ก็พลอยหวาดเสียวไปด้วย ผมก็สงสัยว่าทำไมรัฐบาลไม่ผลักดันทหารเขมรออกจากภูมะเขือ และจุดอื่น ๆ เพื่อความปลอดภัยของราษฎรไทย

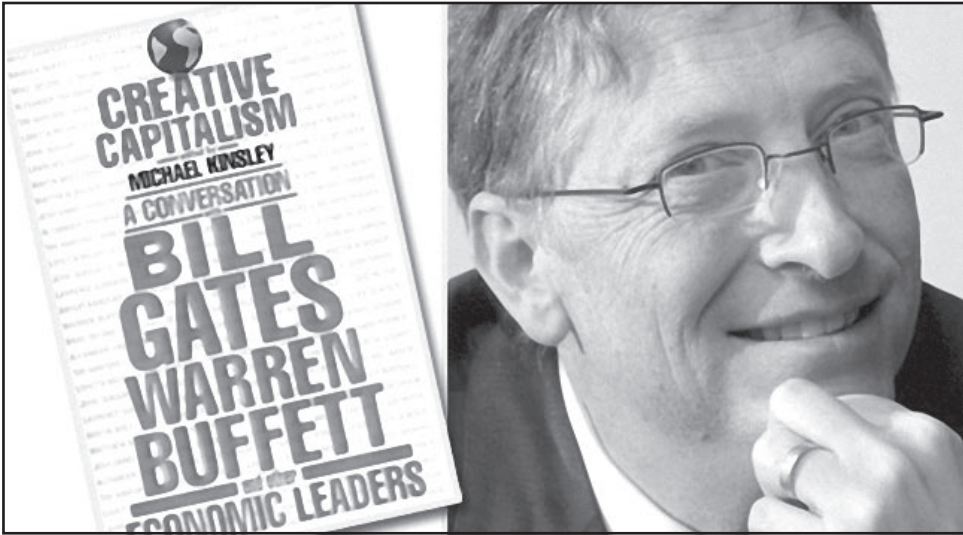
แม้รัฐบาลจะพูดให้เชื่อมั่นอย่างไร ประชาชนก็ไม่มั่นใจหรอกครับ เพราะพอพูดเสร็จว่าไม่มีอะไรแล้ว หยุดยิงแล้ว แต่ก็มีกรยิงกันเป็นระยะ ๆ เดียวก็ตุม ๆ เดียวก็เบรียง ๆ แต่ถ้าคณะรัฐบาลไปสร้างบ้านและอาศัยอยู่กับชาวบ้านแถวชายแดนดังกล่าว ชาวบ้านก็คงลดความหวาดเสียวลงไปได้มาก เพราะคณะรัฐบาลเอาตัวเองและครอบครัวมาเป็นตัวประกันยืนยันคำพูดของตัวเองว่าปลอดภัยไม่มีอะไรแล้ว !

แต่ถ้าจะให้ชาวบ้านเชื่อใจว่าปลอดภัยจากอาวุธเขมร รัฐบาลต้องผลักดันเขมร ทั้งทหารและชาวบ้านที่รุกร้า ออกจากเขตแดนไทย โดยเฉพาะที่ภูมะเขือก่อนเป็นอันดับแรก จะได้ไหมครับ ?

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวัทม์ ชูโต

การไขว่คว้าหาประโยชน์เพื่อตนเอง
เป็นเพียงหนึ่งในสองของธรรมชาติมนุษย์
ธรรมชาติอีกอย่างหนึ่งของมนุษย์คือการเอาใจใส่และห่วงใยผู้อื่น

● ภาพประกอบจากอินเทอร์เน็ต

ระบบทุนนิยมที่สร้างสรรค์ (Creative Capitalism)

ต่อจากฉบับ ๒๔๗

เมื่อ ๒๔ มกราคม ๒๕๕๑ บิล เกตส์ มหาเศรษฐีอันดับหนึ่งของโลกชาวอเมริกัน ได้กล่าวสุนทรพจน์ในการประชุมเศรษฐกิจโลก (World Economic Forum) ที่เมืองดาวอส ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ มีใจความสำคัญพอสรุปได้ดังนี้ :

“โลกในปัจจุบันอยู่ในภาวะที่ดีขึ้นมาก เทคโนโลยีและนวัตกรรมใหม่ ๆ ได้ช่วยแก้ปัญหาสำคัญ ๆ และเปลี่ยนแปลงชีวิตของผู้คนไปในทางที่ดีขึ้น อย่างไรก็ตาม สิ่งมหัศจรรย์ทางเทคโนโลยีเหล่านั้น ให้ประโยชน์แก่ผู้ที่มีความสามารถทางการเงินเท่านั้น กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ

“ตลาด” ตอบสนองแต่ “ความต้องการ” แต่ไม่ได้ตอบสนอง “ความจำเป็น” และนั่นคือความบกพร่องของระบบตลาดเสรี (flaw in free-market system) ฉะนั้น นวัตกรรมใหม่ ๆ ทางเทคโนโลยีจึงมีความสำคัญน้อยกว่านวัตกรรมใหม่ ๆ ที่จะช่วยแก้ไขความบกพร่องของระบบตลาดเสรี สิ่งที่โลกต้องการก็คือ “ระบบตลาดที่สร้างสรรค์” (Creative Capitalism)

โลกอยู่ในภาวะที่ดีขึ้น แต่ก็ยังดีขึ้นอย่างเชื่องช้าและไม่ได้ดีสำหรับทุกคน และความก้าวหน้าทางเทคโนโลยียิ่งทำให้ช่องว่างระหว่าง

คนรวยและคนยากจนขยายตัวขึ้น คนจำนวน พันล้านถูกทอดทิ้ง และสภาวะโลกร้อนจะส่งผล อันเลวร้ายต่อกลุ่มคนที่ไม่ได้เป็นผู้สร้างปัญหา ระบบทุนนิยมเสรีคือต้นเหตุของความเลวร้าย ระบบนี้จึงต้องถูกเปลี่ยนแปลงให้ตอบสนองต่อ คนยากจนเช่นเดียวกัน

การไขว่คว้าหาประโยชน์เพื่อตนเองเป็นเพียง หนึ่งในสองของธรรมชาติมนุษย์ ธรรมชาติอีก อย่างหนึ่งของมนุษย์คือการเอาใจใส่และห่วงใย ผู้อื่น ความดีงามของระบบทุนนิยมก็คือ การช่วยให้การหาผลประโยชน์เพื่อตนเองบรรลุเป้า สำหรับคนส่วนใหญ่ ผู้มีน้ำใจต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันและรัฐบาลควรจะได้รับผิดชอบในการดูแลช่วยเหลือผู้ที่ขัดสน แต่จำนวนผู้มีใจบุญหรืองบประมาณของรัฐบาลก็มีน้อยเกินกว่าที่จะแก้ปัญหาทั้งหมดได้ ฉะนั้น ระบบทุนนิยมที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงจะแก้ไขปัญหานั้นโดยจะช่วยให้ทำทั้ง ทำให้คนจำนวนมาก และทั้งวิถีชีวิตของคนยากจน

ระบบทุนนิยมใหม่หรือระบบทุนนิยมที่สร้างสรรค์ (Creative Capitalism) ควรใช้แรงกระตุ้น ในเรื่องการทำกำไรและการมีชื่อเสียงและมี กิตติศัพท์ที่ดี และการมีชื่อเสียงดีของบริษัทช่วย เพิ่มจำนวนลูกค้าและดึงดูดการสมัครเข้าทำงาน กับบริษัท ระบบทุนนิยมที่สร้างสรรค์จะช่วย ตอบสนองธรรมชาติของมนุษย์ทั้งในด้านการทำ ประโยชน์ให้ตนเองและผู้อื่น ภายใต้ระบบใหม่ รัฐบาลภาคธุรกิจและองค์กรเอกชนจะทำงานร่วมกันในขอบเขตที่กว้างกว่าในระบบเดิม ตัวอย่าง เช่นบริษัทที่บริจาคเงินหรือผลิตภัณฑ์ หรือ เทคโนโลยีจะสามารถขยายตลาดในประเทศ ที่ยากจนได้ บริษัทฯที่เป็นเจ้าของสิทธิบัตร สามารถตั้ง “ราคาผูกขาด” ได้ในประเทศที่พัฒนา แล้ว แต่สามารถปล่อยให้ประเทศที่ยากจนผลิต ยานนั้น ๆ ออกจำหน่ายในราคาถูกเพื่อสนอง “ความจำเป็น” ของผู้ที่มีอำนาจซื้อต่ำได้ บางครั้ง รัฐบาลก็มีหน้าที่โดยตรงที่จะสร้างแรงจูงใจเพื่อให้ บริษัทช่วยเหลือสังคม เช่น การให้องค์การ

อาหารและยา (Food and Drug Agency) กำหนดว่าบริษัทที่พัฒนาค้นคว้าเพื่อผลิตยาขาย ให้คนยากจนจะได้รับการอนุมัติเร็วกว่าปกติ อีก วิธีหนึ่งได้แก่การช่วยเหลือสนับสนุนให้ภาคธุรกิจ ของประเทศยากจนเข้าไปทำธุรกิจในประเทศ ร่ำรวย รวมทั้งการขายสินค้าโดยการเอากำไร น้อยลงในประเทศยากจน เป็นต้น การปฏิบัติ ดังกล่าวข้างต้นคือตัวอย่างรูปแบบของระบบ เศรษฐกิจที่สร้างสรรค์ ที่พยายามนำเอาสิ่งที่ คนร่ำรวยได้มาอย่างง่ายตาย ไปสู่ผู้ที่ไม่สามารถ จะสนองความจำเป็นของพวกเขาได้

ผมปรารถนาที่จะขอให้ทุกคนในที่นี้ นำเอา “ระบบเศรษฐกิจที่สร้างสรรค์” ไปใช้ในปีที่จะมาถึง และหวังว่าบริษัททั้งหลายจะอุทิศเวลาเล็กน้อย ในโครงการนี้เพื่อช่วยเหลือผู้ที่ถูกทอดทิ้งโดย ระบบเศรษฐกิจในปัจจุบัน การอุทิศเวลาค้นหา วิธีการใหม่ ๆ นั้น มีพลังมากกว่าการอุทิศเพียง เงินบริจาคหรือการเป็นอาสาสมัครของพนักงาน บริษัท มันจะเป็นรูปแบบของระบบเศรษฐกิจที่ สร้างสรรค์ที่ดีที่สุด เพราะมันเป็นการอุทิศพลัง สมองซึ่งเคยช่วยให้ชีวิตของพวกเขาดีขึ้นแก่ผู้อื่น ทุก ๆ คน บริษัทฯจำนวนหนึ่งโดยเฉพาะบริษัท แกลกโซ สมิธไคลน์ กำลังใช้วิธีการใหม่ ๆ ช่วย เหลือคนยากจน และบริษัทอื่น ๆ ก็กำลังทำ เช่นเดียวกัน ผมหวังว่านักคิดที่ยิ่งใหญ่ซึ่งปรากฏ ตัวอยู่ ณ ที่นี้จะอุทิศเวลาเพื่อการค้นหาวิธีการ ใหม่ ๆ ที่สร้างสรรค์มาตรการต่าง ๆ ในการใช้ พลังและสติปัญญาเพื่อสนองความต้องการของ ผู้คนในวงที่กว้างกว่าเดิม เพราะการกระทำเช่น นั้นจะเปลี่ยนผลของการกระทำให้เป็นการยอมรับนับถือและเกียรติคุณ ซึ่งจะสนองตอบบริษัท ในทางที่เป็นคุณในที่สุดด้วย”

๗

อ้างอิง : Kinsley, Michael, “Creative Capitalism,” Simond & Schuster UK Ltd., London, 2009

เรื่องอย่างนี้
ต้องช่วยกัน,
เผยแพร่

- ผู้จัดการออนไลน์
ยินดี วัชรพงศ์ ต่อสุวรรณ
๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔

การใช้ MOU ๒๕๔๓

กับการกระทำผิดกฎหมายอุทยานแห่งชาติ และขีดต่อคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด

ยินดี วัชรพงศ์ ต่อสุวรรณ
อดีตผู้พิพากษาหัวหน้าคณะในศาลฎีกา
อดีตผู้พิพากษาอาวุโสศาลทรัพย์สินทางปัญญา
และการค้าระหว่างประเทศกลาง และศาลภาษีอากรกลาง

รัฐไทยสูญเสียปราสาทพระวิหารจากคำพิพากษาของศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ เพราะรัฐไทยไม่ได้ปฏิเสธหรือคัดค้านการใช้แผนที่มาตราส่วน ๑ : ๒๐๐,๐๐๐ ที่ฝรั่งเศสจัดทำขึ้นในปี ค.ศ. ๑๙๐๘ โดยหลักกฎหมายปิดปาก ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศพิพากษาให้กัมพูชามีอำนาจอธิปไตยเหนือตัวปราสาทโดยมิได้พิพากษาเรื่องเขตแดนระหว่างประเทศ รัฐไทยก็ได้ปฏิบัติตามคำพิพากษาศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ ให้ปราสาทพระวิหารตั้งอยู่ในอาณาเขตการให้เป็นอำนาจอธิปไตยของกัมพูชา โดยได้ล้อมรั้วเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้ารอบตัวปราสาทตามคำสั่งของกระทรวงมหาดไทย ซึ่งได้เสนอให้นายกรัฐมนตรีเพื่อพิจารณากำหนดเขตบริเวณปราสาทพระวิหาร โดยยึดหลักการที่จะให้ประเทศกัมพูชาได้ไปซึ่งซากปราสาทพระวิหารและพื้นที่รอบปราสาทเท่านั้น

(คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด หมายเลขแดงที่ อ.๓๓๘/๒๕๕๓, ศาลตราจารย์ ดร.สมปอง สุจริตกุล) ผู้เขียนมีความประสงค์เสนอข้อคิดทางวิชาการให้ผู้เกี่ยวข้องได้ทราบถึงสาระสำคัญของ MOU ๒๕๔๓ ว่า MOU ๒๕๔๓ เป็นกฏสารพัดนึก หรือเป็นระเบิดปรมาณูสำหรับประเทศไทยและบุคคลที่กำลังใช้ MOU ๒๕๔๓ อย่างไรหรือไม่

๑. หลังจากที่ไทยได้สูญเสียปราสาทพระวิหารและพื้นที่

รอบปราสาทไปแล้ว ต่อมาในปี ๒๕๔๑ รัฐไทยได้ออกพระราชกฤษฎีกากำหนดบริเวณที่ดินฝั่งซ้ายลำโดมใหญ่ในท้องที่ตำบลโขง อำเภอน้ำยืน ตำบลโคกสะอาด กิ่งอำเภอน้ำขุ่น อำเภอน้ำยืน จังหวัดอุบลราชธานี และป่าเขาพระวิหารในท้องที่ตำบลเสาชงชัย ตำบลภูผาหมอก อำเภอกันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ เป็นอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๑ (ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๑๕ ตอน ๑๔ ก. บังคับใช้ในวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๔๑) โดยได้กำหนดแนวเขตแผนที่ท้ายพระราชกฤษฎีกาให้เป็นอุทยานแห่งชาติไว้ด้วย และแผนที่ท้ายพระราชกฤษฎีกา ๖ ได้กำหนดเครื่องหมายเขตเส้นพรมแดนตามกฎหมายระหว่างประเทศไทยกับกัมพูชาประชาธิปไตยไว้อย่างชัดเจน โดยใช้มาตราส่วน ๑ : ๕๐,๐๐๐ เป็นเนื้อที่อุทยานแห่งชาติ ๑๓๐ ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ ๘๑,๒๕๐ ไร่ และกำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์เป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกา (รัฐบาลสมัย นายชวน หลีกภัย เป็นนายกรัฐมนตรี)

ต่อมาในปี ๒๕๔๖ (สมัยรัฐบาลนายทักษิณ ชินวัตร เป็นนายกรัฐมนตรี) ได้มีการปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม โดยตั้งกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมขึ้น และได้ออกพระราชกฤษฎีกาโอนกรมป่าไม้กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ไปเป็นกรมป่าไม้ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ดังนั้นผู้ที่มีหน้าที่ดูแลพื้นที่อุทยานแห่งชาติจำนวน ๑๓๐ ตารางกิโลเมตร หรือ ๘๑,๒๕๐ ไร่ รวมทั้งพื้นที่โดยรอบเขาพระวิหารทั้งหมดจึงอยู่ในความดูแลรับผิดชอบของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ตั้งแต่ปี ๒๕๔๖ เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน

ทั้งนี้ตามพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๕ พระราชกฤษฎีกากำหนดเขตอุทยานแห่งชาติ ฯ พ.ศ. ๒๕๔๑ จึงเป็นกฎหมายที่กำหนดเขตเส้นพรมแดนระหว่างไทยและกัมพูชา และใช้บังคับเป็นเขตเส้นพรมแดนตามกฎหมายแล้ว กองกำลังรักษาความมั่นคง ฯ จึงเป็นเจ้าหน้าที่ดูแลรับผิดชอบเส้นเขตแดนตามกฎหมายด้วย

การออกพระราชกฤษฎีกากำหนดพื้นที่ ๑๓๐ ตารางกิโลเมตรเป็นเขตอุทยานแห่งชาติ ย่อมจะต้องทราบเป็นอย่างดีว่า พลเมืองของรัฐไทยจำนวนเป็นแสนเป็นล้านคนที่ถูกผลกระทบจากกฎหมายดังกล่าว เพราะพลเมืองเหล่านั้นไม่อาจมีวิถีชีวิตอยู่ได้ตามปกติอย่างที่เคยเป็น และต้องใช้ชีวิตหลบ ๆ ซ่อน ๆ อยู่อย่างคนนอกกฎหมายในทันที เพราะพร.บ.อุทยานแห่งชาติ ฯ มาตรา ๑๖ ได้บัญญัติห้ามเด็ดขาดมิให้บุคคลใดเข้าไปกระทำการใด ๆ ในที่ดินในเขตอุทยานแห่งชาติ ทั้ง ๆ ที่ ที่ดินเหล่านั้นเคยเป็นที่ทำกินมาก่อน ก็ไม่อาจทำกินต่อไปได้หรือเข้าไปเก็บของป่าล่าสัตว์และกระทำการใด ๆ แก่ดิน หิน กรวด หรือทรายในเขตอุทยานแห่งชาติไม่ได้เลย

พื้นที่ดิน ๑๓๐ ตารางกิโลเมตรเป็นดินแดนต้องห้ามสำหรับพลเมืองไทยในที่ดินที่เป็นของรัฐไทย ที่มีแนวเขตดินแดนติดต่อกับกัมพูชา แต่ในขณะที่เดียวกันการบังคับใช้กฎหมายไทยกับพลเมืองกัมพูชาในเขตแดนของรัฐไทย ก็ทำได้อย่างยากยิ่ง เพราะจะต้องมีการอ้างว่ากระทบกระเทือนต่อความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ พื้นที่ดินแดนของรัฐไทยจำนวน ๑๓๐ ตารางกิโลเมตรโดยสภาพ จึงเป็นพื้นที่ดินที่ยินยอมให้กัมพูชานุกรุกเข้ามาและยึดถือครอบครองได้โดยง่าย หากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งกองกำลังรักษาชายแดน หรือกองกำลังรักษาความมั่นคงของรัฐ ได้ยอหย่อนหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ในการที่จะรักษาเขตอุทยานแห่งชาติ จากการบุกรุกเข้ามาของชนชาวกัมพูชา และนั่นก็คือสัญญาของการเสียไปซึ่งอธิปไตยในดินแดนของประเทศไทย โดยอาศัยช่องทางของกฎหมายไทยและการหย่อนยานในการบังคับใช้กฎหมายกับชาวกัมพูชา

การออกพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตแดนพื้นที่เป็นอุทยานแห่งชาติ เป็นการที่รัฐไทยได้ยืนยันและรู้ข้อเท็จจริงโดยชัดแจ้งว่า รัฐไทยใช้แผนที่ของรัฐไทยโดยมีมาตราส่วน

๑ : ๕๐,๐๐๐ และรัฐไทยไม่ได้ใช้แผนที่ที่ผู้อื่นทำขึ้นตามมาตราส่วน ๑ : ๒๐๐,๐๐๐ ทั้งรัฐไทยไม่มีความผูกพันกับกัมพูชาที่จะต้องใช้แผนที่ที่ฝรั่งเศสทำขึ้นแต่ฝ่ายเดียวตามมาตราส่วน ๑ : ๒๐๐,๐๐๐ แต่อย่างไรก็ดี ไม่ว่าแผนที่นั้นจะได้ใช้อ้างอิงในศาลยุติธรรมระหว่างประเทศหรือไม่ก็ตาม

การที่กัมพูชานำแผนที่มาตราส่วน ๑ : ๒๐๐,๐๐๐ ที่ฝรั่งเศสทำขึ้นมาอ้างใช้ ก็เพื่อใช้เป็นหลักฐานยืนยันการกระทำอันเป็นการรุกรานเขตแดนไทย โดยบุกรุกเข้ามาอยู่ในเขตแดนไทยของชนชาวกัมพูชา หลังจากที่รัฐไทยได้เปิดพื้นที่ให้ชนชาวกัมพูชาได้บุกรุกเข้ามาได้โดยง่าย โดยการออกกฎหมายให้พื้นที่ตะเข็บชายแดนเป็นอุทยานแห่งชาติ และไม่บังคับใช้กฎหมายกับชนชาวกัมพูชาอย่างเข้มงวดเช่นเดียวกับที่ใช้กับพลเมืองไทย และต่อมาได้มีการลงนามใน MOU ๒๕๔๓ ซึ่งโดยผลของ MOU ๒๕๔๓ ดังกล่าวก็ได้กลายเป็นเอกสาร (deed) ที่บังเกิดผลไปรองรับการบุกรุกยึดครองที่ดินของชาวกัมพูชาให้เป็นเขตแดนของกัมพูชาได้

ต่อมาในปี ๒๕๔๓ รัฐไทยได้ทำบันทึกความเข้าใจหรือ MOU ๒๕๔๓ กับรัฐกัมพูชา โดยก่อนที่จะมีการลงนามอนุมัติของนายกรัฐมนตรี ให้ ร.ม.ช. ต่างประเทศไปลงนามทำบันทึกข้อตกลง MOU ๒๕๔๓ นั้น ได้มีการทำหนังสือบันทึกข้อความด่วนที่สุดจากสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี สำนักการเมืองต่างประเทศ ลงวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๔๓ ลงนามโดยนายวรารักษ์ ได้ระบุผลการประชุมคณะกรรมการธิการเขตแดนร่วมไทย-กัมพูชา (JBC) ครั้งที่ ๒ ว่า “พื้นฐานทางกฎหมายการสำรวจและปักหลักเขตแดนทางบกจะดำเนินการโดยใช้เอกสารหลักฐานที่ผูกพันไทยและกัมพูชาตามกฎหมายระหว่างประเทศ คือ อนุสัญญาฉบับลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๐๔ สนธิสัญญาฉบับลงวันที่ ๒๓ มิถุนายน ค.ศ. ๑๙๐๗ กับพิธีสารแนบท้ายและแผนที่แสดงเส้นเขตแดนระหว่างไทยกับกัมพูชามาตราส่วน ๑ : ๒๐๐,๐๐๐ ซึ่งจัดทำขึ้นตามผลงานของคณะกรรมการปักปันเขตแดนระหว่างสยามกับอินโดจีน”

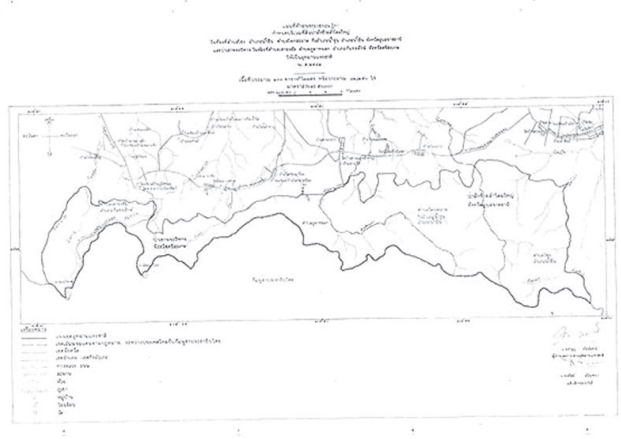
และเอกสารดังกล่าวได้ลงนามอนุมัติโดยนายกรัฐมนตรี ในวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๔๓ และเป็นการอนุมัติให้ ร.ม.ช. การต่างประเทศในฐานะประธานกรรมการธิการเขตแดนร่วมไทย-กัมพูชา (ฝ่ายไทย) ไปลงนามบันทึกความเข้าใจ (MOU ๒๕๔๓) ที่กรุงพนมเปญระหว่างวันที่ ๑๔-๑๖ มิถุนายน ๒๕๔๓ ซึ่งเป็น

ที่มาของ MOU ๒๕๔๓ ตามบันทึกข้อความที่เสนอ ให้นายกรัฐมนตรีลงนามอนุมัติโดยอ้างถึงการประชุมคณะกรรมการเขตแดนร่วม ไทย-กัมพูชา (JBC) ครั้งที่ ๒ และมีข้อความให้ใช้แผนที่แสดงเขตแดนที่จัดทำขึ้นตามผลงานของคณะกรรมการปักปันเขตแดนระหว่างสยามกับอินโดจีนตามมาตราส่วน ๑ : ๒๐๐,๐๐๐ นั้น จึงมีข้อที่เป็นพิรุธอย่างยิ่ง เพราะขณะนั้นยังไม่มีการลงนามบันทึกข้อตกลง MOU ๒๕๔๓ ในขณะนั้นจึงยังไม่มีคณะกรรมการเขตแดนร่วมไทย-กัมพูชาหรือ JBC เกิดขึ้น เพราะคณะกรรมการเขตแดนร่วมไทย-กัมพูชาหรือ JBC เกิดขึ้นจากการที่ได้มีข้อตกลง MOU ๒๕๔๓ และลงนามในบันทึกข้อตกลงกันแล้ว กรณีจึงเป็นไปได้ที่จะมีคณะกรรมการเขตแดนร่วมไทย-กัมพูชาหรือ JBC ก่อนที่จะมีการลงนามใน MOU ๒๕๔๓

ดังนั้นหนังสือสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีฉบับลงวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๔๓ ที่เสนอให้นายกรัฐมนตรีอนุมัติให้มีการสำรวจและปักหลักเขตแดนทางบก โดยอ้างถึงผลการประชุมคณะกรรมการเขตแดนร่วมไทย-กัมพูชา (JBC) ครั้งที่ ๒ นั้น จึงเป็นที่สงสัยว่า เป็นการทำเอกสารเท็จขึ้น เพื่อให้มีการเปลี่ยนแปลงอาณาเขตประเทศไทย หรือไม่ เพราะไม่มีข้อเท็จจริงอันเป็นผลของการประชุมคณะกรรมการเขตแดนร่วมไทย-กัมพูชา (JBC) ครั้งที่ ๒ อย่างแน่นอน

และถึงแม้จะมีการประชุมคณะกรรมการเขตแดนร่วมไทย-กัมพูชา หรือ JBC ครั้งที่ ๒ เกิดขึ้นจริงโดยที่ยังไม่ได้มีการลงนาม MOU ๒๕๔๓ คณะกรรมการดังกล่าวก็ไม่มีอำนาจที่จะประชุมให้มีการใช้แผนที่เขตแดนประเทศแผนที่อื่นที่ไม่ใช่แผนที่ประเทศไทยใช้อยู่ในขณะนั้น เพราะในขณะนั้นรัฐไทยได้ใช้แผนที่มาตราส่วน ๑ : ๕๐,๐๐๐ และมีแนวเขตแดนที่แน่ชัดตามกฎหมายที่ได้ออกใช้บังคับแล้ว ตามแผนที่ที่ฝ่ายพระราชกฤษฎีกากำหนดบริเวณที่ดินป่าฝั่งซ้ายลำโดมใหญ่ ฯ พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งเป็นอุทยานแห่งชาติไว้ชัดเจนแล้ว

คณะกรรมการเขตแดนร่วมไทย-กัมพูชาไม่ว่าจะเป็นชุดใดก็ไม่มีอำนาจ ที่จะกำหนดให้ใช้แผนที่อื่นที่ไม่ใช่แผนที่ประเทศไทยใช้อยู่ในขณะนั้นจนปัจจุบันนี้เพื่อเปลี่ยนแปลงอาณาเขตประเทศได้ และไม่มีอำนาจที่จะไปเปลี่ยนแปลงเขตแดนที่ได้ออกใช้บังคับเป็นกฎหมายแล้ว นอกจากสภาจะออกกฎหมายยกเลิกเขตอุทยานแห่งชาติเสียก่อน

การทำเอกสารที่นำสงสัยว่าเป็นเท็จเพื่อใช้แผนที่อื่นที่ฝรั่งเศสทำขึ้นตามมาตราส่วน ๑ : ๒๐๐,๐๐๐ แล้วยึดได้เสนอให้นายก ฯ อนุมัติ เพื่อให้ผ่านกรม. เพื่อให้กรมฯ. ต่างประเทศไปลงนามใน MOU ๒๕๔๓ โดยมีจุดประสงค์ให้รัฐไทยต้องผูกพันต้องใช้แผนที่ที่ฝรั่งเศสได้ทำขึ้น และยกเลิกแนวเขตแดนไทยตามกฎหมาย ตามแผนที่ที่ฝ่ายพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตอุทยานแห่งชาติ ฯ พ.ศ. ๒๕๔๑ อันทำให้รัฐไทยต้องเสียดินแดนอาณาเขตประเทศตามแผนที่ ๑ : ๒๐๐,๐๐๐ ที่ยึดได้มานั้น และผลจากการกระทำดังกล่าว โดยเมื่อรัฐไทยได้ลงนาม MOU ๒๕๔๓ แล้ว ก็ได้เกิดผลตามมา คือกัมพูชาได้ใช้แผนที่ที่ฝรั่งเศสได้ทำขึ้น คือ แผนที่ฉบับมาตราส่วน ๑ : ๒๐๐,๐๐๐ อันทำให้อาณาเขตแห่งรัฐไทยบางส่วนต้องกลายเป็นดินแดนของรัฐกัมพูชา ทั้ง ๆ ที่ในเอกสาร MOU ๒๕๔๓ ไม่มีข้อความมาตราส่วนแผนที่ ๑ : ๒๐๐,๐๐๐ แต่อย่างใดเลยนั้น การดำเนินการของบุคคลหรือคณะบุคคลดังกล่าว จึงเข้าข่ายของการกระทำความผิดต่อความมั่นคงของรัฐภายนอกราชอาณาจักร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๑๙, ๑๒๐, ๑๒๕ ฯลฯ หากยังคงใช้ MOU ๒๕๔๓ ต่อไป

ดังนั้นผู้ที่เกี่ยวข้องควรต้องชี้แจงต่อสาธารณชนและแจ้งเป็นหนังสือ ถึงนายกรัฐมนตรีและคณะรัฐมนตรีให้ยกเลิก MOU ๒๕๔๓ อันเป็นการแสดงออกถึงความเป็นผู้บริสุทธิ์ในคดีอาญา (Innocent agent) ของผู้ที่เกี่ยวข้องเอง แต่หากไม่กระทำการใด ๆ อันเป็นการแสดงออกถึงความเป็นผู้บริสุทธิ์ของตนเองในระยะแรกที่มีโอกาสกระทำได้แล้ว กรณีก็จะเข้าข่ายของการร่วมกันกระทำความผิดต่อความมั่นคงของรัฐ

ภายนอกราชอาณาจักรอย่างเป็นทางการโดยมีการวางแผนไว้อย่างแยบยลได้

๒. MOU ๒๕๔๓ ที่ไทยได้ลงนามทำให้มีการอ้างการใช้แผนที่ฝรั่งเศสเป็นผู้จัดทำขึ้นแทนการใช้แผนที่ของประเทศไทยตามมาตราส่วน ๑ : ๕๐,๐๐๐ ที่รัฐไทยใช้อยู่และออกเป็นกฎหมายแล้ว อันมีผลทำให้มีการเปลี่ยนแปลงอาณาเขตประเทศไทยหรือเขตอำนาจแห่งรัฐนั้น จะต้องได้รับความเห็นชอบของรัฐสภาตามรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๒๒๔ และต้องออกกฎหมายยกเลิกพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตอุทยานแห่งชาติฯ พ.ศ. ๒๕๔๑ และแผนที่ท้ายฯ เสียก่อนเมื่อการลงนามใน MOU ๒๕๔๓ โดยมีได้ผ่านความเห็นชอบจากรัฐสภา และยังไม่มีการยกเลิกพระราชกฤษฎีกาฯ พ.ศ. ๒๕๔๑ ดังกล่าว MOU ๒๕๔๓ จึงเป็นโมฆะและไม่มีผลบังคับใช้เพราะขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๒๔ และขัดต่อพระราชกฤษฎีกาฯ ดังกล่าว

เมื่อ MOU ๒๕๔๓ ขัดต่อรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๔๐ และขัดต่อกฎหมายที่ออกใช้บังคับแล้ว คณะกรรมการที่เกิดจาก MOU ๒๕๔๓ ก็ย่อมเป็นโมฆะและขัดต่อรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๒๒๔ และคณะกรรมาธิการฯ ดังกล่าวไม่มีอำนาจที่จะไปดำเนินการใด ๆ อันเป็นการฝ่าฝืนหรือขัดต่อแผนที่ท้ายพระราชกฤษฎีกาฯ พ.ศ. ๒๕๔๑ ได้เลยด้วยรัฐสภา (ที่เกิดจากรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๕๐) จึงไม่อาจให้ความเห็นชอบกรอบการเจรจาที่กระทำโดยคณะกรรมาธิการเขตแดนร่วมฯ หรือ JBC ซึ่งเป็นคณะกรรมาธิการฯ ที่โมฆะและขัดต่อรัฐธรรมนูญแล้วนั้นหาได้ไม่ รัฐสภาไม่อาจให้สัตยาบันต่อการกระทำที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญได้ไม่ว่าในกรณีใด

การที่รัฐสภาจะให้ความเห็นชอบเกี่ยวกับกรอบการเจรจาตามรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๑๙๐ วรรคสามได้นั้น จะต้องได้กระทำก่อนที่จะมีการลงนามในหนังสือสัญญา มิใช่มีการลงนามใน MOU ๒๕๔๓ แล้วจึงเสนอรัฐสภาให้ความเห็นชอบในกรอบการเจรจาได้แต่อย่างใดไม่ การลงนามใน MOU ๒๕๔๓ ซึ่งเป็นโมฆะและขัดต่อรัฐธรรมนูญแล้วแต่กลับนำเรื่องกรอบการเจรจาของคณะกรรมาธิการฯ มาให้รัฐสภาให้ความเห็นชอบก็เท่ากับนำเรื่องที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ และเป็นโมฆะ มาให้รัฐสภาพอกความผิดหรือพอกความเป็นโมฆะของ MOU ๒๕๔๓ ซึ่งรัฐสภาไม่มีอำนาจและหน้าที่ใด ๆ ไม่ว่าจะโดยกฎหมายรัฐธรรมนูญหรือโดยหลักนิติธรรมที่จะกระทำเช่นนั้นได้เลย

การที่รัฐสภาไทยอนุมัติกรอบการเจรจาของคณะกรรมการมาธิการฯ หรือ JBC จึงเป็นการกระทำที่เป็นโมฆะและเป็นการกระทำที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๑๙๐ วรรคสามและเป็นการที่รัฐสภาไทยได้อนุมัติให้คณะกรรมาธิการเขตแดนร่วมฯ หรือ JBC ไปกระทำการอันฝ่าฝืน ต่อพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตอุทยาน พ.ศ. ๒๕๔๑ โดยที่รัฐสภาไม่มีอำนาจใด ๆ ที่จะกระทำการดังกล่าวได้เลย นอกจากจะออกกฎหมายยกเลิกพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตอุทยานแห่งชาติฯ พ.ศ. ๒๕๔๑ และแผนที่ท้ายพระราชกฤษฎีกาฯ ดังกล่าวเสียก่อน

๓. MOU ๒๕๔๓ เกิดขึ้นโดยขัดต่อรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๒๒๔ เพราะไม่ผ่านความเห็นชอบจากรัฐสภา ผลของ MOU ๒๕๔๐ เปรียบเทียบเสมือนเป็น “ต้นไม้รากเน่า” ไม่สามารถนำไปดำเนินการใด ๆ ได้ ไม่อาจจะนำไปปลูกพรรณดินรตน์น้ำต่อไปได้ แม้รัฐสภาจะให้ความเห็นชอบกรอบการเจรจาก็เป็นการให้ความเห็นชอบในสิ่งที่ เป็นโมฆะและ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ต้นไม้รากเน่าไม่อาจออกดอกออกผลได้อีกต่อไป จะต้องตัดทิ้งเท่านั้น คณะกรรมาธิการร่วมเขตแดนฯ เป็นผลของ MOU ๒๕๔๓ คณะกรรมาธิการร่วมเขตแดนจึงเป็นผลไม่ของต้นไม้ที่เป็นพิษซึ่งไม่อาจใช้กินต่อไปได้ และคณะกรรมาธิการฯ ไม่มีอำนาจที่จะไปทำการเจรจาเกี่ยวกับเขตแดนไทย-กัมพูชาได้เลย

ผลของการเจรจาหากได้กระทำไปและทำให้รัฐไทยต้องเปลี่ยนอาณาเขตประเทศ การกระทำดังกล่าวจะมีผลทำให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับกรณีนี้ทั้งหมด จะไม่พ้นจากความรับผิดชอบทางอาญาในข้อหาความผิดต่อความมั่นคงรัฐภายนอกราชอาณาจักรไปได้เลย แม้ผู้ที่เป็นคณะกรรมาธิการร่วมฯ ก็ไม่พ้นจากความรับผิดชอบทางอาญาไปได้ เพราะย่อมจะต้องรู้ว่าตนเองไม่มีอำนาจที่จะกระทำการดังกล่าวได้ การที่รัฐสภาอนุมัติกรอบการเจรจาให้ ก็ไม่อาจยกขึ้นเป็นข้อแก้ตัวเพื่อให้พ้นจากความรับผิดชอบทางอาญาได้ในเบื้องต้น แต่ต้องนำเข้าสู่การฟ้องร้องดำเนินคดีอาญา แล้วไปพิสูจน์เจตนาว่าไม่ได้มีเจตนาที่กระทำความผิดเอาเองว่า ตนเองไม่ได้มีเจตนาที่จะทำให้ประเทศต้องเสียดินแดนหรือเปลี่ยนแปลงเขต อาณาเขตประเทศได้เท่านั้น MOU ๒๕๔๓ จึงไม่อาจใช้ได้อีกต่อไป เพราะการใช้ MOU ๒๕๔๓ เป็นการกระทำความผิดอาญาอยู่ในตัวเอง MOU ๒๕๔๓ จึงเป็นลูกกระเบิดที่ถอดสลักแล้ว

กอดไว้กับตัวเองเท่านั้น

๔. เมื่อวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๒ ศาลปกครองกลางได้มีคำพิพากษาถึงที่สุด คดีหมายเลขแดงที่ ๒๐๔๖-๒๐๔๘/๒๕๕๒ คดีระหว่างนายสุวัฒน์ อภัยภักดี กับพวกรวม ๙ คน และนางสายสวาท แจ่มเจริญ กับพวกรวม ๒ คน ผู้ฟ้องคดี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศกับคณะรัฐมนตรี ผู้ถูกฟ้องคดี และเมื่อวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ ศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดตามคดีหมายเลขแดงที่ อ.๓๓๘/๒๕๕๓ คดีระหว่างนายอายุสิทธิ์ จิรัชย์ประวัต หรือ ยุทธ ชัยประวัตร์ ผู้ฟ้องคดี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศกับคณะรัฐมนตรี ผู้ถูกฟ้องคดี โดยศาลปกครองได้พิพากษาเกี่ยวกับเส้นเขตแดนระหว่างประเทศไทยกับประเทศ กัมพูชา ในบริเวณปราสาทพระวิหารว่า เป็นไปตามแนวสันปันน้ำตามสนธิสัญญาระหว่างประเทศไทยกับประเทศฝรั่งเศส ปี ค.ศ. ๑๙๐๔ (พ.ศ.๒๔๔๗) และพิพากษาว่าพื้นที่รอบตัวปราสาทในพื้นที่ N ๑ จึงอยู่ในเขตแดนของประเทศไทย

ส่วนพื้นที่ N ๒ เป็นพื้นที่ทางทิศตะวันออกและทิศใต้ของปราสาทพระวิหาร กำหนดเป็นพื้นที่กันชน (buffer zone) เพื่อกำหนดมาตรการอนุรักษ์คุ้มครองสถานที่ขอขึ้นทะเบียน และพื้นที่ N ๓ เป็นพื้นที่ทางทิศเหนือและทิศตะวันตกของปราสาทพระวิหาร กำหนดให้เป็นพื้นที่ที่ทั้งสองประเทศจัดทำแผนบริหารจัดการร่วมกัน โดยให้สอดคล้องกับมาตรการการอนุรักษ์สากลเห็นว่า เมื่อพิจารณาจากแผนที่แสดงเขตปราสาทพระวิหารตามมติผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๐๕ จะปรากฏแนวสันปันน้ำอยู่ทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตกของตัวปราสาทพระวิหาร ซึ่งแนวสันปันน้ำดังกล่าว ได้แบ่งเขตแดนประเทศไทยกับประเทศกัมพูชาตามสนธิสัญญาระหว่างประเทศไทยกับประเทศฝรั่งเศส ปี ค.ศ. ๑๙๐๔ (พ.ศ.๒๔๔๗) ที่ประเทศไทยได้ยึดถือมาโดยตลอด

ดังนั้นเมื่อระบุพื้นที่ N ๓ อยู่ด้านทิศตะวันออกของตัวปราสาท โดยมีได้ระบุขอบเขตพื้นที่อย่างชัดเจน พื้นที่ N ๒ จึงรวมพื้นที่ในเขตแดนประเทศไทยด้วย และพื้นที่ N ๓ ในด้านทิศตะวันตกของตัวปราสาทโดยมีได้ระบุขอบเขตพื้นที่อย่างชัดเจน พื้นที่ N ๓ บางส่วนจึงเป็นพื้นที่ในเขตแดนประเทศไทย ส่วนทิศเหนือ ของตัวปราสาทเป็นพื้นที่ในเขตแดนประเทศไทยทั้งสิ้นซึ่งพื้นที่ทางทิศเหนือและทิศตะวันตกดังกล่าว

มีเนื้อที่ประมาณ ๔.๖ ตารางกิโลเมตร ตามเอกสารกรณีการขึ้นทะเบียนปราสาทพระวิหารเป็นมรดกโลกที่กระทรวงการต่างประเทศยื่นต่อศาล

แม้ว่าแถลงการณ์ร่วม ๆ จะไม่กำหนดให้พื้นที่ N ๒ และ N ๓ เป็นพื้นที่รอบปราสาทพระวิหารในลักษณะเดียวกันกับพื้นที่ N ๑ ก็ตาม แต่การระบุให้พื้นที่ดังกล่าวเป็นพื้นที่กันชน (buffer zone) เพื่อกำหนดมาตรการอนุรักษ์คุ้มครองสถานที่ขอขึ้นทะเบียน และให้เป็นพื้นที่ที่ทั้งสองประเทศจัดทำแผนบริหารจัดการร่วมกัน ย่อมเป็นการให้สิทธิแก่ประเทศกัมพูชาเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารจัดการพื้นที่ ในพื้นที่ที่อยู่ในเขตแดนและในอำนาจอธิปไตยของประเทศไทย

หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (นายพนพล ปัทมะ) ลงนามโดยความเห็นชอบจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ (คณะรัฐมนตรี) ย่อมผูกพันประเทศไทย อันจะมีผลกระทบต่อการเปลี่ยนแปลงอาณาเขตของประเทศไทยในพื้นที่ N ๑ โดยตรงและมีผลกระทบต่ออำนาจอธิปไตยในพื้นที่ N ๒ และ N ๓ ในส่วนที่อยู่ในอาณาเขตประเทศไทยที่ให้กัมพูชาเข้ามาบริหารจัดการร่วมกับประเทศไทย.....”

คำพิพากษาของศาลปกครองกลางและศาลปกครองสูงสุดจึงเป็นที่ยุติและชัดเจนว่า เขตแดนระหว่างไทยกับกัมพูชา นั้นถือแนวเขตสันปันน้ำ ตามพื้นที่ด้านทิศเหนือและทิศตะวันตก เนื้อที่ ๔.๖ ตารางกิโลเมตร จึงเป็นพื้นที่ของประเทศไทย คำพิพากษาของศาลปกครองกลางและศาลปกครองสูงสุด จึงผูกพันรัฐบาลต้องปฏิบัติตามคำพิพากษาของศาลดังกล่าว โดยไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ เพราะผู้ถูกฟ้องคดีได้ถูกฟ้องในสถานะของการปฏิบัติหน้าที่ในทางราชการตามตำแหน่งหน้าที่ จึงผูกพันรัฐบาลให้ต้องปฏิบัติตามคำพิพากษาถึงที่สุดของศาลปกครองกลางและศาลปกครองสูงสุดดังกล่าว

และพื้นที่ ๔.๖ ตารางกิโลเมตร กับพื้นที่ทางด้านทิศเหนือของปราสาทพระวิหารทั้งหมดเป็นพื้นที่ตามแนวเขตสันปันน้ำซึ่งก็ตรงกับแผนที่ท้ายพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๑ ที่กำหนดที่ดินป่าเขาพระวิหาร ในท้องที่ตำบลเสาชิง ตำบลภูผาหมอก อำเภอกันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ เป็นอุทยานแห่งชาติและมีเครื่องหมายเขตเส้นพรมแดนตามกฎหมายระหว่างไทยและ

กัมพูชาไว้ชัดเจนแล้วนั่นเอง

เมื่อมีคำพิพากษาถึงที่สุดของศาลปกครองกลาง และมีคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดแล้ว ประเทศไทยจะต้องแจ้งคำพิพากษาถึงที่สุดของศาลปกครองกลาง และคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด เรื่องพื้นที่ ๔.๖ ตารางกิโลเมตร ต่อคณะกรรมการมรดกโลกทันที พร้อมทั้งแจ้งให้รัฐกัมพูชาทราบด้วย และในฐานะเป็นรัฐบาลของประเทศไทย รัฐบาลจะต้องยืนยันว่าพื้นที่ ๔.๖ ตารางกิโลเมตรเป็นเขตแดนของประเทศไทยตามคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดและตามพระราชกฤษฎีกา ฯ ซึ่งเป็นกฎหมายไทย ซึ่งจะนำที่ดิน ๔.๖ ตารางกิโลเมตรดังกล่าวเข้าไปอยู่ในการบริหารจัดการของ ICC ตามแผนแม่บทมรดกโลกที่กัมพูชาเสนอไปไม่ได้เลย

การที่นายสุวิทย์ คุณกิตติ ไปลงนามรับรองไว้ไม่มีผลอันชอบด้วยกฎหมาย ขัดต่อคำพิพากษาศาลปกครองกลางและศาลปกครองสูงสุด ขัดต่อกฎหมายและขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย การจะใช้พื้นที่ ๔.๖ ตารางกิโลเมตรเพื่อใช้บริหารจัดการของ ICC หรือ โดย ICC จะเข้ามาบริหารจัดการได้ตามอนุสัญญามรดกโลก ฯ นั้น จะต้องขออนุมัติจากรัฐสภาไทย หรือต้องออกเป็นกฎหมาย มิใช่เข้ามาใช้อำนาจบริหารจัดการในเขตอำนาจอธิปไตยในดินแดนประเทศไทยโดยอาศัยช่องทางอนุญาติให้กัมพูชาขึ้นทะเบียนมรดกโลกได้แต่อย่างใดไม่ และรัฐไทยจะต้องแจ้งยืนยันให้รัฐกัมพูชาและกรรมการมรดกโลกทราบถึงอธิปไตยแห่งดินแดนของประเทศไทยในพื้นที่ ๔.๖ ตารางกิโลเมตร ทราบในทันทีด้วย

การนิ่งเฉยไม่แจ้งให้ทราบถึงผลของคำพิพากษาของศาลไทย และการที่ยังไม่ได้มีการยกเลิกพระราชกฤษฎีกา ฯ กำหนดเขตอุทยานแห่งชาติดังกล่าว ย่อมแสดงให้เห็นเจตนาที่จะไม่ปฏิบัติตามคำพิพากษาของศาลและปฏิบัติหน้าที่โดยฝ่าฝืนต่อกฎหมาย โดยไม่รักษาไว้ซึ่งอธิปไตยในดินแดนของประเทศไทย และนั่นย่อมชี้ให้เห็นถึงการกระทำโดยเจตนาประสงค์ต่อผลที่จะทำให้รัฐไทยต้องเสียดินแดน อันเป็นการกระทำความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงของรัฐของผู้ปกครองของรัฐที่มีเจตนากระทำความผิดต่อเนื่องกันมาดี

๕. ข้อเท็จจริงเป็นที่ประจักษ์ต่อสาธารณชนว่า ประเทศไทยและรัฐกัมพูชาไม่ได้ปฏิบัติตาม MOU ๒๕๔๓ มาเป็นเวลา

ช้านานแล้ว ข้อเท็จจริงที่ว่ากัมพูชาได้เข้ามาตั้งวัดแก้วสิกขา-คีรีสวาราในบริเวณเขาพระวิหารมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๔๐-๒๕๔๑ เมื่อรัฐไทยได้ออกพระราชกฤษฎีกากำหนดให้พื้นที่ป่าพระวิหารเป็นอุทยานแห่งชาติเมื่อ พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งชนกับเขตเส้นพรมแดน ก็ไม่ปรากฏว่ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ และ/หรือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ในฐานะเป็นผู้รักษาการตาม พ.ร.บ.อุทยานแห่งชาติได้ดำเนินการใด ๆ อันเป็นการรักษาไว้ซึ่งอุทยานแห่งชาติ ซึ่งต้องให้อำเภอสนธิปลุกสร้างออกไปจากอุทยานแห่งชาติและดำเนินคดีกับผู้บุกรุกแต่อย่างใดไม่

และเมื่อมีการลงนามใน MOU ๒๕๔๓ แล้ว แม้ MOU ๒๕๔๓ (ข้อ ๕) ได้กำหนดให้หน่วยงานของรัฐบาลกับเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานเหล่านั้นจะงดเว้นการดำเนินการใด ๆ ที่มีผลเป็นการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมของพื้นที่ชายแดนก็ตาม แต่ MOU ๒๕๔๓ ไม่ได้กำหนดให้เจ้าหน้าที่ของรัฐต้องงดเว้นการปฏิบัติหน้าที่ที่ตนเองมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามกฎหมายแต่อย่างใดไม่ และจะอ้าง MOU ๒๕๔๓ เพื่อละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายไม่ได้เลย

การที่เจ้าหน้าที่ของรัฐไม่จะเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจในการดำเนินคดีอาญารวมทั้งเจ้าหน้าที่กองกำลังรักษาความมั่นคง (หากได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ในฐานะพนักงานฝ่ายปกครองหรือเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญาแล้ว) ได้งดเว้นการปฏิบัติหน้าที่ ปล่อยให้มีการก่อสร้างถนนเข้ามาในเขตอุทยานแห่งชาติก็ดี มีการก่อสร้างวัดวาอาราม สร้างร้านค้าและอพยพคนกัมพูชาเข้ามาตั้งรกรากถิ่นฐานในเขตดินแดนที่เป็นอุทยานแห่งชาติ โดยไม่ดำเนินการใด ๆ นั้น ย่อมเป็นการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยไม่ชอบ อันเป็นการกระทำความผิดอาญาทั้งสิ้น

และถ้าการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวเข้าข่ายของการกระทำความผิดต่อความมั่นคงของรัฐภายนอกราชอาณาจักรโดยทำให้รัฐไทยต้องเสียอธิปไตยในดินแดนหรือส่วนใดส่วนหนึ่งของราชอาณาจักรตกอยู่ในอำนาจอธิปไตยของรัฐกัมพูชาแล้ว เจ้าพนักงานดังกล่าวก็ย่อมมีความผิดอาญาเกี่ยวกับความมั่นคงของรัฐภายนอก

ราชอาณาจักรด้วย และถ้าการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวของเจ้าพนักงานของรัฐได้กระทำตามนโยบายของรัฐบาลหรือของคณะรัฐมนตรี ผู้ให้นโยบายดังกล่าวก็มีความผิดอาญาในฐานะเป็นตัวการหรือผู้ใช้ให้กระทำ ความผิดดังกล่าวด้วย ข้อกำหนดของ MOU 2543 ข้อ ๕ ไม่ใช่ข้ออ้างที่จะทำให้พ้นจากความรับผิดชอบทางอาญาในข้อหาการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบไปได้เลย

๖. การใช้ MOU ๒๕๔๓ ต่อไป หากมีการขึ้นทะเบียนมรดกโลกให้แก่ฝ่ายกัมพูชา ย่อมแสดงให้เห็นว่ารัฐบาลไทยมีเจตนาประสงค์ต่อผลที่จะให้ประเทศมหาอำนาจเข้ามาบริหารจัดการพื้นที่ ๔.๖ ตารางกิโลเมตรที่เป็นดินแดนแห่งราชอาณาจักรไทย และรัฐบาลไทยมีเจตนาที่จะให้รัฐไทยจำต้องยอมจำนนในการที่ต้องสูญเสียดินแดนแห่งราชอาณาจักรไทยในส่วนของ ๔.๖ ตารางกิโลเมตรและส่วนอื่น ๆ ตามอนุสัญญาคุ้มครองมรดกโลก ทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติ ซึ่งรัฐไทยสูญเสียต่อการเสียอธิปไตยในดินแดนโดยสมบูรณ์ให้แก่กัมพูชาและองค์กร ICC ภายใต้อนุสัญญาคุ้มครองมรดกโลกดังกล่าว อันเป็นการสูญเสียโดยที่ไม่ต้องใช้อำนาจทางศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ เพราะเข้าหลักกฎหมายปิดปากโดยพฤติกรรมโดยสัญญา และโดยบันทึกเอกสาร (Estoppel by conduct, deed and record) เพราะนายสุวิทย์ คุณกิตติ ได้ลงนามในเอกสารโดยไม่ผ่านความเห็นชอบจากรัฐสภาไปแล้ว (ไม่ว่าได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีหรือไม่) ลงนามโดยขัดต่อ พ.ร.บ.เขตอุทยาน พ.ศ. ๒๕๔๑ (หรือไม่) และเป็นการลงนามโดยขัดต่อคำพิพากษาศาลปกครองกลางและศาลปกครองสูงสุด

การยกเลิก MOU ๒๕๔๓ จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งต้องกระทำในทันทีและโดยละมุนละม่อมในระดับมาตรฐานสากลของความ สัมพันธระหว่างประเทศ โดยไม่เกิดสงคราม เพราะกัมพูชาได้ปฏิบัติโดยละเมิดข้อตกลง MOU ๒๕๔๓ ข้อ ๘ โดยกัมพูชาใช้กองกำลังทหารเข้าจับคนไทยแล้วนำไปขึ้นศาลกัมพูชา และถูกพิพากษาลงโทษจำคุกเป็นเวลานานถึง ๘ ปี และ ๖ ปี โดยกัมพูชาไม่ได้ใช้หลักสันติวิธีด้วยการปรึกษาหารือและเจรจาแต่อย่างใด รัฐไทยจะต้องประกาศยกเลิกการใช้ MOU ๒๕๔๓ ในทันที (หากการจับคนไทยไม่ใช่เป็นกับดักที่ได้มีการสมคบกับกระทำระหว่างคนของรัฐไทยและคนของรัฐกัมพูชา)

การใช้ MOU ๒๕๔๓ ต่อไป ก็คือการกระทำผิดต่อกฎหมายอุทยานแห่งชาติ เพราะมีเปลี่ยนเขตอุทยานแห่งชาติ ขัดต่อคำพิพากษาของศาลปกครองกลางและศาลปกครองสูงสุด ซึ่งก็จะเข้าข่ายความผิดต่อความมั่นคงของรัฐภายนอกราชอาณาจักร รัฐไทยต้องปฏิบัติตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศและตามมาตรฐานสากล ยิ่งยงที่ประเทศเอกราชจะพึงกระทำการตอบโต้ได้ เพราะทั้งสองฝ่ายต้องเคารพในบูรณภาพและอำนาจอธิปไตยแห่งเขตแดนซึ่งกันและกัน ไม่รุกรานซึ่งกันและกันทั้งทางทหารและทั้งทางกลอุบายโดยใช้ประชาชนเข้าบุกรุกยึดครองก่อน ไม่ก้าวก่ายกิจการภายในซึ่งกันและกัน และมีผลประโยชน์อย่างเท่าเทียมกันและการอยู่ร่วมกัน (ระหว่างราษฎร) อย่างสันติสุขมิใช่พว่เพื่อแต่คำว่าใช้หลักสันติวิธีโดยไม่มีความมาตรฐานของการกระทำภารกิจในกิจการต่างประเทศตามมาตรฐานสากลแต่อย่างใด

การปฏิบัติภารกิจในกิจการระหว่างประเทศที่ไม่มีความมาตรฐานหรือต่ำกว่า ระดับมาตรฐานสากลแล้ว ย่อมแสดงให้เห็นเจตนาชั่วร้ายและเจตนาทุจริตของผู้มีอำนาจรัฐ และการปฏิบัติภารกิจระหว่างประเทศที่ต่ำกว่าระดับมาตรฐานดังกล่าว ผู้นำของรัฐจะกลายเป็นตัวตกในสายตาของประชาคมโลกในทันที และนั่นก็คือการสูญเสียซึ่งศักดิ์ศรีของความเป็นชาติไปโดยสิ้นเชิง นอกเหนือจากการสูญเสียอธิปไตยของรัฐในทุกด้าน (เพราะทุกประเทศจะต้องรู้กฎหมายระหว่างประเทศรู้ข้อผูกพันตามสนธิสัญญาระหว่างประเทศและรู้มาตรฐานของภารกิจระหว่างประเทศเป็นอย่างดี)

รัฐไทยจะต้องดำเนินการตอบโต้ตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศในระดับมาตรฐานสากล จะต้องดำเนินการใช้บังคับกฎหมายในประเทศกับการบุกรุกดินแดนอันเป็นเขตอุทยาน แห่งชาติอย่างเฉียบขาดโดยละมุนละม่อมในทันที ต้องแสดงออกถึงการถอนตัวจากการเป็นสมาชิกมรดกโลกหากไม่ได้รับการตอบสนอง และพร้อมที่จะเปิดโต๊ะเจรจากทุกเมื่อ เพื่อรักษาไว้ซึ่งความสมดุลในประโยชน์ร่วมกันอย่างสันติสุขของประชาชนทั้งสองประเทศ ซึ่งต้องแสดงให้เห็นการเคารพซึ่งกันและกัน ในบูรณภาพและอำนาจอธิปไตยแห่งดินแดนอย่างเท่าเทียมกัน ฯลฯ..... ฯลฯ

☞

คำกรูอง กรูองคำ

...การที่จะมีประชาชนจะหนึ่งคนหรือจะแสนคน ลูกขึ้นมา
เรียกรูองให้รัฐบาลแสดงความรับผิดชอบทบทวนตัวเองหรือ
พิจารณาตัวเองไม่ได้ขัดกับหลักประชาธิปไตยครับ โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งถ้ามีข้อสงสัยว่า การบริหารราชการแผ่นดินของ
รัฐบาลนั้น อาจจะแค่ปกป้องผิดพลาด ถ้าร้ายแรงกว่านั้น
ก็คือ ละเมิดกฎหมาย ละเมิดสิทธิของประชาชน หรือ
เลวร้ายอีกเรื่องหนึ่งคือ การทุจริตคอร์รัปชัน จริงครับ
ปัญหาเหล่านี้มีกระบวนการทางกฎหมายแต่ท่านดูเถอะครับ
ทุกประเทศที่เป็นประชาธิปไตย ส่วนใหญ่เขาไม่รอให้
กฎหมายจัดการครับ มันจะมีสิ่งทีเรียกว่าสำนึกหรือความ
รับผิดชอบของนักการเมือง ทีเขาบอกว่ามันต้องสูงกวาค่าน
ธรรมดา...(อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ๓๑ ส.ค. ๕๑)

แนวรบแนวรัก

เหตุคนดีที่ทำดีมีหมายจับ
จากอำนาจรัฐลับปลับและฉ้อฉล
เพราะคนดีที่ดีของมวลชน
ไปขัดขวางการปล้นประเทศไทย
ด้วยสำนึกปรารถนาดีเป็นที่ตั้ง
หมายยับยั้งบาปเขาเอามาไซ
เลิกทำตัวเป็นหนอนคอยซ่อนไซ
บ่อนเบียนไล่คนไทยทุกขัยากจน
โกงแผ่นดินสารพันนั้นบาปหนัก
ด้วยความรักทักท้วงมาหลายหน
หากรัฐไม่ฟังเสียงประชาชน
ต้องจำทนกลับกลอกหลอกประชา
ไม่มีใครอาจปิดฟ้าด้วยฝ่ามือ
หากด้านดื้อตันทุรังหวังรักษหน้า
จักถล่ายยับเยินกินเยียวยา
ทำลายล้างศรัทธาบุญล้นเชิง
ประทับใจอภิปรายคราฝ่ายค้าน
ต่างกับตอนเป็นรัฐบาลทีหลงเหลือ
มนต์อำนาจขลังนักหนาพาละเลิง
ฤทธิ์โลกธรรมบันเทิงชวนเมามัว
คนทำดีมีหมายจับจึงไม่ท้อ
มันทำต่อมุงชูเชิดเทิดเหนือหัว
อ้างชาติศาสนาษัตริย์มีหวาดกลัว
ยังคนชั่วหยุดก่อกรรมน้อยมาแล้ว
ปอซิมซัประทับใจไว้เป็นแบบ
เปลี่ยนจิตใจเคยคับแคบเคยลัมเหลว
เพียรเร่งรุดจุดประกายโชติช่วงเปลว
แม้คนเลวพุนเมตตาอย่าชิงชัง
ร่วมประท้วงแนวใหม่ด้วยใจสงบ
เปลี่ยนแนวรบเป็นแนวรักจักมุงหวัง
ร่วมต่อเติมเสริมคนดีให้มีพลัง
ไม่เห็นฝั่งก็ตั้งใจมุงไฝ่ดี

● สมบัติ หอมจันทร์

มือแห่งกรรม

ใครประมาท ดูหมิ่นกรรม
คิดว่าทำบาปเล็กน้อยไม่เป็นไร
บาปน้อย ๆ ทำบ่อย ๆ
ก็เป็นบาปกองใหญ่ได้เหมือนกัน
และต้องรับผลของบาปนั้น
ในชาติใดชาติหนึ่งแน่นอน
เพราะกฎแห่งกรรมยุติธรรมที่สุด

(ภาพจาก screamingvengeance.blogspot.com)

ค วามเชื่อความศรัทธา นั้น มีอิทธิพลต่อสังคม ชุมชนเป็นอย่างมาก หากคนในชุมชนทำสิ่งที่ดีที่ถูกต้อง ชุมชนนั้นก็จะมีการพัฒนาและมีความสุข ตรงกันข้ามถ้าคนในชุมชนหลงเชื่อเรื่องไร้เหตุผลจนถึงขั้นงมงาย ชุมชนนั้นก็จะมีการพัฒนาและอาจจะทำร้ายคนที่บริสุทธิ์ได้

ฉันเป็นส่วนเล็ก ๆ ของสังคมที่เฝ้ามองบางเรื่องอย่างไม่รู้จะช่วยอย่างไร ได้แต่พยายามสะท้อนเรื่องราวความเชื่อในชุมชนเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง เพื่อเป็นข้อคิดแก่สังคมวงกว้าง

หมู่บ้านนาดีมี ๗๐ กว่าครอบครัว ส่วนหนึ่งทำการค้าขาย ต้องออกไปขายของยังต่างจังหวัด ประมาณ ๒๐-๓๐ วันจึงจะกลับมาบ้านครั้งหนึ่ง ป้าแดงเป็นผู้นำหนึ่งที่ทำอาชีพนี้ โดยรับผ้าชิ้นมัดหมี่จากชาวบ้านไปขายต่อ ค้าขายอยู่หลายปี พอได้เงินมาใช้จ่ายเลี้ยงปากท้องในครอบครัวที่มีอยู่ ๓

ชีวิต คือ ยายแก่และลูกชายอีกคนหนึ่ง อายุ ๑๘ ปี เรียนจบ ม.๓ ก็ออกมาหารับจ้างหาเงินช่วยแม่

ช่วงปีสองปีหลังนี้ ป้าแดงไม่สบายบ่อยครั้ง สามวันดีสี่วันไข้ การค้าขายหยุดชะงัก ต้องอาศัยลูกชายซึ่งไปรับจ้างได้วันละร้อยกว่าบาท ป้าแดงกับยายแก่มีอาการเจ็บป่วยแปลก ๆ คือมักจะเก็บตัวเงียบในบ้านตอนกลางวัน แต่พอถึงช่วงหัวค่ำ ป้าแดงและยายแก่ก็จะขี่จักรยานซ้อนกันออกจากบ้านทุกค่ำคืน ไม่มีใครรู้ว่าสองคนไปไหน และกลับมาเมื่อไหร่ ชาวบ้านก็ได้แต่สงสัย

ช่วงนั้นในหมู่บ้านมีคนตายติด ๆ กันหลายราย มีข่าวลือทั่วหมู่บ้านว่า ป้าแดงกับยายแก่แม่ลูกเป็นปอบ ทำให้คนทั้งหมู่บ้านไม่อยากพูดคุยกับครอบครัวนี้ ผู้เฒ่าผู้แก่เล่าว่า ป้าแดงและยายแก่เคยไปเรียนวิชามหาเสน่ห์ ให้ผู้ชายหลงไหลและตรวจฉานวิชาค้าขายให้มีโชคลาภ แต่ถ้าฝ่าฝืน

ข้อปฏิบัติตามกฎหมายเกณฑ์วิชานี้ วิทยาลัยผิชอบก็จะเข้าถึง

ปากต่อปากที่ว่าป่าแดงกับยายแก่เป็นปอบ ร่ำลือหนาหูขึ้น ผู้คนในหมู่บ้านจึงรวมหัวกันขับไล่ครอบครัวป่าแดงออกไปจากหมู่บ้าน

ป่าแดงพายายแก่และลูกมาเข้าบ้านในตัวอำเภอ และยังคงพฤติกรรมแปลก ๆ เหมือนเดิม คือกลางวันไม่ออกไปไหน จะไปเฉพาะกลางคืนเท่านั้น ชาวลือเรื่องผิชอบก็ดังขึ้น ๆ เมื่อมีผู้คนเจ็บป่วยตายในเขตใกล้ ๆ ก็จะมีผู้คนเป็นผลให้ครอบครัวป่าแดงโดนบิบบิ้นมากขึ้น

ตกค่ำวันหนึ่ง ป่าแดงซึ่งจักรยานซ้อนยายแก่ออกจากบ้าน ไปไม่กี่กิโลจักรยานเสียหลักล้มลง ยายแก่หัวฟาดพื้น ลึนใจคาที่อยู่ตรงนั้น แทนที่ชาวบ้านจะนึกสงสารเวทนา กลับยิ่งกระพือข่าวลือให้หนักขึ้นว่า ยายแก่ตายเพราะโดนผิชอบของลูกสาวหักคอกินบนรถจักรยาน ชาวบ้านเพิ่มความกลัวมากยิ่งขึ้น มีทางเดียวคือป่าแดงผิชอบต้องย้ายออกไปอีกครั้ง แต่ยังโชคดีที่ลุงนิตย ผู้ใจบุญจัดแบ่งบ้านห้องหนึ่งให้เช่าในราคาถูก เพราะความสงสาร

ป่าแดงอาศัยในห้องเช่าได้แค่สองเดือนกว่าก็ต้องย้ายออกไป เพราะลุงนิตยอยู่ ๆ ก็เจ็บป่วยแล้วตายไป ชาวลือผิชอบโหมกระหน่ำอีกรอบ

ลูกชายป่าแดงพาแม่มาเช่าอยู่ห้องแถวปากทางเข้าอำเภอ อยู่ได้สองเดือนกว่าก็เกิดเรื่องใกล้เที่ยง วัตัวหนึ่งเดินกินหญ้าผ่านมาใกล้ห้องเช่าของป่าแดง วัก็ล้มลงตายทันที ชาวบ้านโจษจันว่าพอเจ้าของชำแหละวั ปรากฏว่าตับไตไส้พุงหายไปหมด เพราะปอบเอาไปกินก่อนแล้วเจ้าของห้องเช่าก็เชื่อว่าวัล้มตายเพราะปอบของป่าแดงจริง ๆ จึงให้ย้ายออกไป

แต่สังคมก็ยังไม่แล้งน้ำใจไปเสียทุกคน ลุงลิตยมีน้ำใจสงสารได้ออกปากบอกป่าแดงกับลูกชายไปพักที่กระท่อมปลายนาใกล้หมู่บ้าน และฝากงานให้ลูกชายป่าแดงได้ทำงานในร้านขายอุปกรณ์ก่อสร้างพอมีรายได้มาเลี้ยงแม่

กระท่อมที่ป่าแดงพักอยู่นั้นห่างจากห้องแถวที่เคยเช่าแค่ ๒ กิโลเมตร ชาวบ้านมาหาลุงลิตยขอให้ไล่สองแม่ลูกให้ไปอยู่ที่อื่น เพราะกลัวว่าปอบจะมากิน แต่ลุงลิตยไม่เชื่อเรื่องปอบและสงสารป่าแดงกับลูกมากกว่าเรื่องอื่นใด แม้จะช่วยให้ที่อยู่ฟรีแล้วก็ยังช่วยเรื่องเงินและอาหารการกินด้วย ลุงลิตยจึงไม่ยอมไล่สองแม่ลูกออกไป ต่อมาป่าแดงมีอาการเหนื่อย ไอเรื้อรังเป็นไข้หนักขึ้น ลูกชายนำแม่ไปรักษาที่โรงพยาบาล แต่อาการทรุดหนัก ป่าแดงจึงถูกส่งไปรักษาต่อที่โรงพยาบาลจังหวัดไม่ถึง ๗ วัน ป่าแดงก็ปิดฉากชีวิตสิ้นใจในที่สุด

หมอท่านหนึ่งบอกว่าที่ป่าแดงไม่ยอมออกจากบ้านตอนกลางวันนั้น เพราะป่าแดงป่วยเป็นโรคชนิดหนึ่ง ผิวหนึ่งจะแพ้งแสงแดด หากโดนความร้อนจากแสงจะเป็นทุกข์ทรมานมาก ลูกชาย ป่าแดงรู้ว่าแม่ไม่ได้เป็นปอบมานาน แต่ฟังรู้ว่าแม่เจ็บป่วยด้วยโรคที่ต้องทนทุกข์ทรมานมาก แต่เก็บความเจ็บปวดเอาไว้ภายใน ไม่ยอมเอ่ยปากบอกลูกแม่สักคำ เพราะเกรงว่าลูกจะเกิดความทุกข์ตามไปด้วย

ที่จริงน่าเห็นใจป่าแดงมาก ชีวิตถูกเข้าใจผิดจนไม่สามารถอธิบายชี้แจงอะไรได้ หรือแม้อธิบายไปก็คงจะป่วยการเปล่า เพราะดูเหมือนชาวบ้านปักใจเชื่อเสียแล้วว่า ป่าแดงเป็นปอบ

ไม่มีใครตอบได้หรอกว่า ทำไมป่าแดงจึงต้องเผชิญปัญหานานาสลดหดหู่ใจเช่นนี้ เพราะกรรมเป็นเรื่องอินดิไยเกินคาดคิด

คนที่เกิดมาแล้ว ต่างมีวิบากบุญวิบากบาปติดตามมาทั้งสิ้น ใครที่คิดได้หมั่นทำความดีลดละกิเลส สร้างคุณประโยชน์ให้แก่สังคม และสั่งสมบุญเพิ่มเติมเนื่องนิตย์ก็นับว่าไม่เสียชาติเกิด ถ้าใครประมาท ดูหมิ่นกรรม คิดว่าทำบาปเล็กน้อยไม่เป็นไร บาปน้อย ๆ ทำบ่อย ๆ ก็เป็นบาปกองใหญ่ได้เหมือนกัน และต้องรับผลของบาปนั้นในชาติใดชาติหนึ่งแน่นอน เพราะกฎแห่งกรรมยุติธรรมที่สุด ☸

คัมภีร์ฟ้ามือพิชิตมังกร การนวดปรับกระดูก ด้วยตนเอง

ตอนที่ ๑๕

๓. กลุ่มที่รักษาเพื่อป้องกันหรือแก้ไขโรคแทรกซ้อน

□ พาร์กินสัน / สันนิบาตลูกนก / อัมพฤกษ์ (Parkinson disease)

- มีอาการเวลาเดิน หรืออยู่เฉย ๆ แขนขาจะสั่น และไม่สามารถควบคุมได้ จะสั่นหมดทั้งตัว
- ระยะแรกกินยาจะสั่นน้อยลง
- มีความผิดปกติของสมองเกี่ยวกับการหลั่งสาร
- โรคมักจะมีอาการหนักขึ้นเรื่อย ๆ
- จะออกเดินต้องสั่งอยู่นาน เมื่อเริ่มเดินแล้วจะเดินเร็ว และหยุดทันทีไม่ได้ ถ้าฝืนจะหกล้ม
- เสียงพูดจะเหมือนแมว

□ อัมพาตครึ่งซีก (Hemiparesis / Hemiplegia)

- แขน ขา อ่อนแรงครึ่งซีก ขยับไม่ได้
- หัวไหล่ และข้อสะโพก หลุดหลวม ตำราแพทย์แผนไทยส่วนมาก 'อัมพฤกษ์' จะเป็นซีกซ้าย 'อัมพาต' จะเป็นซีกขวา โดยสายราชสำนักแยกโรคอัมพาต โดยดูข้อต่อ หัวไหล่ และสะโพก ถ้าหลุดหรือหลวมเรียกว่า **อัมพาต** ถ้ายังไม่หลุดหรือหลวม เรียก **อัมพฤกษ์**
- นวด ๒-๓ สัปดาห์ ข้อจะหลวมน้อยลง
- ถ้ามีอาการอัมพาต เกิน ๖ เดือน นวดมักจะไม่ดีขึ้น

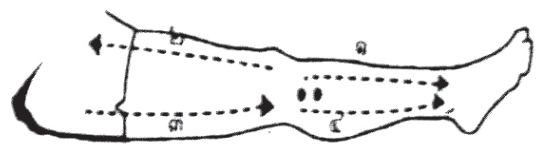
□ อัมพฤกษ์สมองในเด็ก (Cerebral palsy)

- เกิดได้ตั้งแต่เด็กก่อนคลอด ขณะคลอด หรือหลังคลอด เมื่อสมองเด็กยังไม่เจริญเต็มที่
- มีโรคอยู่บริเวณสมอง ส่วนที่ควบคุมการเคลื่อนไหวของร่างกาย ทำให้มีอาการแขนขาเกร็งหรืออ่อนแรง

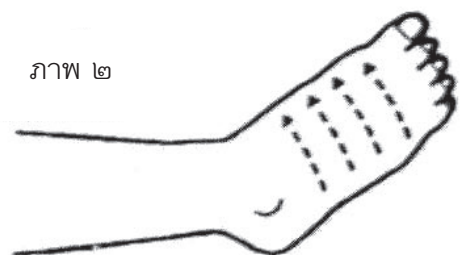
เส้นพื้นฐาน-จุดและสัญญาณในการนวด

เส้นพื้นฐานขา มี ๔ เส้นย่อย

ท่านวด (ภาพ ๑-๒)

ภาพ ๑

ภาพ ๒

ผู้ป่วย นอนหงาย

ผู้หมวด เส้น ๑ เส้น ๒ นั่งท่าเทพธิดา นั่งทับสันเท้าราบหันหน้าเข้าหาผู้ป่วย ใช้นิ้วเดียว มือเฉียง ๔๕ องศา มือล่างคว่ำมือ กดขีดกระดูกสันหลัง หน้าแข้ง (ชั้นเล็ก) ต่ำจากใต้สะบ้า ๒ นิ้วมือ ๔ นิ้ว ประคองบนหน้าแข้ง

เลื่อนนิ้วมาจุดที่ ๒ ต่ำจากจุดเดิม ๑ นิ้วมือ

ใช้นิ้วคู้กักบาทมือล่างเป็นหลัก คว่ำหรือหงายมือกดในแนวกล้ามเนื้อข้างสันหน้าแข้ง โดยให้ปลายนิ้วจรดกระดูกสันหน้าแข้ง (ชั้นใหญ่) เริ่มกดต่อนาคบาทจุด ๒ แล้วกดไล่เรียงลงไปจนถึงข้อเท้า

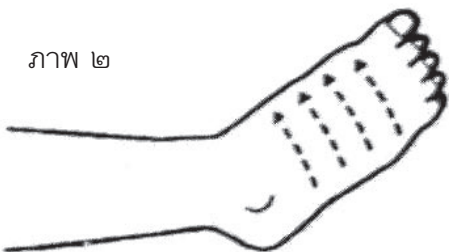
เส้นที่ ๒ ใช้นิ้วคู้กักบาท หงายมือ หรือนิ้วซ้อนมือ กดบนกล้ามเนื้อแนวสะบ้าด้านนอก เริ่มจากจุดเหนือสะบ้า ๒ นิ้วมือ กदनวดถึงกลางต้นขาให้เปลี่ยนนิ้วมาเป็นนิ้วคู้ชานาน กदनวดต่อไปจนถึงหัวตะคาก

เส้นที่ ๓ ใช้นิ้วคู้กักบาท คว่ำมือนิ้วก้อย และหัวตะคาก เปิดนิ้วเล็กน้อย กดร่องกล้ามเนื้อต้นขาด้านข้าง เริ่มจากปุ่มกระดูกหัวตะคากจนถึงเหนือหัวเข่า ๒ นิ้วมือ กดถึงเกี่ยวเส้นขึ้น

เส้นที่ ๔ วางมือเหมือนเส้นที่ ๓ กดกล้ามเนื้อขาตอนล่างด้านข้าง เริ่มจากแนวใต้เข่า ๒ นิ้วมือ กดไล่เรียงไปถึงข้อเท้า (แนวดาตุ่มล่าง)

คลายหลังเท้า (ภาพ ๒) ใช้นิ้วคู้กักบาท กดลงบนแนวหนังเท้า รีดจากหลังเท้าด้านนิ้วก้อย ไปด้านหัวแม่เท้า จากข้อเท้าขึ้นไปโคนนิ้ว ๔ แนว เพื่อกระจายเลือดลมที่นวดโล่งมา

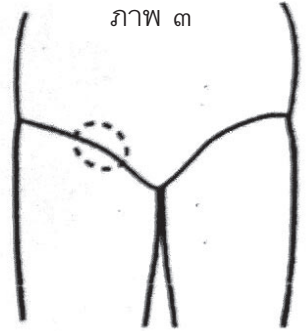
ภาพ ๒

เปิดประตูลม (ภาพ ๓) ให้จับปลายเท้าผู้ป่วย

แบะออก เพื่อให้เส้นประตูลมลอยขึ้น ปลายนิ้ว ก้อยข้างใกล้ตัวผู้ป่วยและที่หัวตะคาก แล้ววางมือเฉียง ๔๕ องศา บนขาหนีบ ใช้สันมืออีกข้าง ประคอบวางทับ โน้มตัวเอนให้น้ำหนักลงผ่านไหล่ แขนไปที่สันมือ กดคอบใหญ่ แล้วยกมือขึ้น

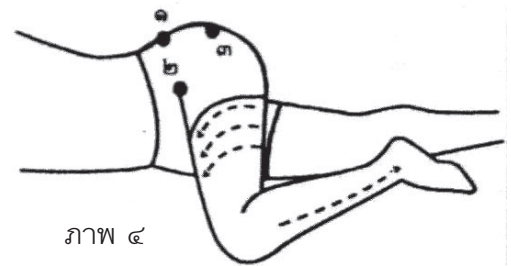
ภาพ ๓

ข้อควรระวัง

๑. ด้านข้างของกระดูกหน้าแข้งใน และนอก ไม่ควรกดแรง เพราะมีระบบเส้นประสาทที่ใช้ในการกระดกข้อเท้าขึ้นลง ถ้ากดแรง ทำให้เส้นประสาทช้ำ ข้อเท้าอาจจะกระดกขึ้นลงไม่ได้
๒. ในการเปิดประตูลม ไม่ควรลงน้ำหนักมากเกินไป เพราะบริเวณนี้มีหลอดเลือดใหญ่ที่ไปเลี้ยงส่วนขา

เส้นพื้นฐานขาด้านนอก (ภาพ ๔)

ภาพ ๔

ผู้ป่วย นอนตะแคงเข้าคู่ ๙๐ องศา

ผู้หมวด นั่งคุกเข่าคู่บนสันเท้า หรือยกกันลอยหันหน้าเข้าหาผู้ป่วย

วิธีนวด

จุดที่ ๑ วางนิ้วคู้กักบาทหรือนิ้วซ้อนมือ

ท่าคว่ำมือ มือล่างเป็นหลัก กดลงบนจุดสูงสุดของสะโพก ตรงกับแนวกลางของต้นขาตัดกับแนวกลางลำตัว

จุดที่ ๒ วางนิ้วคู่มากบาท หงายมือ กดจุดด้านหลังของหัวตะคากตรงกับแนวกลางต้นขาตัดกับแนวข้างลำตัว

จุดที่ ๓ วางนิ้วคู่มากบาท หรือนิ้วซ้อนมือ ท่าคว่ำมือ มือบนเป็นหลัก กดจุดตรงรอยบวมข้อต่อสะโพก

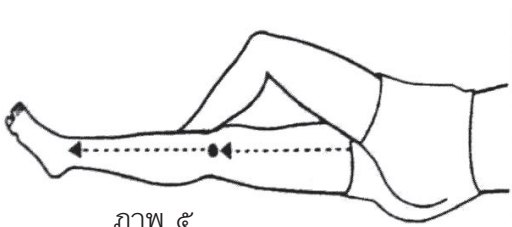
กดคลายกล้ามเนื้อขาตอนบนของขาด้านนอก จนถึงเหนือเข่า ใช้นิ้วคู่มากบาทหรือนิ้วซ้อนมือ คว่ำมือกดแล้วยกกล้ามเนื้อพลิกขึ้นเล็กน้อย โดยไม่เคลื่อนไหวในแต่ละจุด

กदनวดขาตอนล่าง จัดขาตอนล่างให้ขนานกัน วางนิ้วคู่มากบาท หรือนิ้วซ้อนมือ หงายมือ กดตรงจุดกึ่งกลางกล้ามเนื้อน่องที่กว้างที่สุด แล้วกดไล่ลงมาถึงข้อเท้า

ข้อควรระวัง

๑. ห้ามกดจุด ๒ ในผู้ป่วยอัมพาตที่เหยียดข้อขาไม่ได้ เพราะจะทำให้ข้อสะโพกหลุดมากขึ้น
๒. ไม่ควรนวดในกรณี สะโพก หัก แตก ร้าว
๓. ควรนวดระวังในผู้ป่วยสูงอายุ อาจมีกระดูกพรุนหรือกระดูกบาง
๔. ไม่ควรกดแรงบริเวณขาด้านนอกตอนล่าง เพราะอาจทำให้ขาอ่อนแรงได้

เส้นพื้นฐานขาด้านใน (ภาพ ๕)

ภาพ ๕

ผู้ป่วย นอนตะแคงเข่าคู้ ๙๐ องศา

ผู้นวด นั่งคุกเข่ายกกันลอย

วิธีนวด

๑. วางนิ้วคู่นาน ท่าหงายมือ กดบนกึ่งกลางขาตอนบน เริ่มจากห่างใต้โคนขา ๒ นิ้ว กดไล่ลงมาถึงเหนือข้อเข่า ๒ นิ้วมือ

๒. วางนิ้วคู่มากบาท ท่าคว่ำมือ กดกึ่งกลางใต้ข้อเข่า

๓. วางนิ้วคู่มากบาท หรือนิ้วซ้อนมือ ท่าคว่ำมือ มือล่างเป็นหลัก โดยนิ้วหัวแม่มือล่างชี้ไปทางศีรษะผู้ป่วย และชิดกับกระดูกสันหลังข้าง เริ่มกดจากใต้เข่าถึงข้อเท้า

ข้อควรระวัง

๑. ไม่ควรกดแรงบริเวณขาตอนล่างชิดกระดูกสันหลังด้านใน เพราะอาจทำให้เส้นประสาทซ้ำ ทำให้กระดูกเท้าไม่ได้

(จาก “หลักสูตรฟื้นฟูคนไทย ๘๐๐ ชั่วโมง” ของกรมพัฒนาการแพทย์แผนไทยและการแพทย์ทางเลือก กระทรวงสาธารณสุข สถาบันการแพทย์แผนไทย)

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

**พญ.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน**

สันติ

อหิงสา

ซื่อสัตย์

บริสุทธิ์

กมลลึก

แม่ณประเด็น

● สมณะโพธิรักษ์

โดย คุณสมยศ เฉลิมพงษ์

๓๐๖ หมู่ ๕ ถ.เอเชีย (กม.๒๐๙-๒๑๐) อ.พยุหะคีรี
จ.นครสวรรค์ ๖๐๑๓๐

☎ ๐๕๖-๓๔๑๓๓๗ แฟกซ์ ๐๕๖-๑๓๓๑

จะรุนแรงกันไปถึงไหน

ความขัดแย้งเป็นเรื่องธรรมดาซึ่งย่อมเกิดขึ้นใน ความสัมพันธ์ของมนุษย์ อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เมื่อเกิดความขัดแย้ง ก็เป็นธรรมดาอีกเหมือนกัน ที่ต่างฝ่ายต่างหาหนทางคลี่คลายความขัดแย้ง เพื่อให้ได้ผลที่ตัวพอใจ เดิมนั้นการใช้กำลังหรือ ความรุนแรงแก้ไขความขัดแย้งนิยมนำมาใช้แก้ไข ความขัดแย้ง ผู้ที่มีกำลังมากย่อมเป็นฝ่ายชนะ

ความรุนแรงก็เป็นหนทางหนึ่งสำหรับการ คลี่คลายความขัดแย้ง แต่ไม่ใช่หนทางเดียว ยังมีหนทางอื่น ๆ อีกเป็นร้อยเป็นพัน เพียงแต่วิธี ของความรุนแรงเป็นวิธีที่ง่ายและในบางวัฒนธรรม เช่น วัฒนธรรมไทยปัจจุบันเคยชินเพียงแต่วิธีนี้ เท่านั้น เห็นได้จากหลายครั้ง มีการใช้กำลังทหาร และอาวุธออกมาแก้ไขความขัดแย้ง

ผู้เขียนเข้าใจว่าเขาสอนกันมาแต่ก่อนว่า นับหนึ่งถึงสิบหรือซ้ำซ้ำได้พรั้งเล่มงามนั้น ก็คือ วิธีที่จะทำให้เราสงบลง เพื่อมีสติหาวิธีคลี่คลาย ความขัดแย้งอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ความรุนแรงทางกาย แต่อาจเป็นความรุนแรงทางอื่น เช่น ในความ ขัดแย้งระหว่างแรงงานกับผู้ลงทุน นายจ้างอาจ คิดว่าถ้าเสียค่าชดเชยให้ไปแล้ว ไม่ต้องมีกรรมกร หัวแข็งอีกเลย ต้นทุนน่าจะถูกกว่า โดยไม่ได้นึก ถึงความทุกข์ยากของครอบครัวคนงานที่กำลังจะ ถูกเลิกจ้างเลย เป็นต้น หรือคิดว่าปราบผู้นำการ ประท้วงสี่สี่อย่าง ๆ หรือคณะต่าง ๆ แล้วความ ขัดแย้งจะหมดไป

แต่นั้นไม่ได้หมายความว่า ความขัดแย้งได้

หายไปแล้ว ความขัดแย้งก็ยังอยู่เหมือนเดิม การระงับความรุนแรงกับการระงับความขัดแย้ง จึงเป็นคนละเรื่องกัน แน่نونว่าถ้าระงับความ ขัดแย้งได้ ก็ย่อมระงับความรุนแรงได้ แต่ระงับ ความรุนแรงได้ ไม่แน่ว่าจะระงับความขัดแย้งได้

อย่างเช่น ความขัดแย้งและการใช้ความ รุนแรงต่อกันที่เกิดในภาคใต้ทุกวันนี้ รู้สึกว่าคน ไทยเบื่อความรุนแรงที่เกิดขึ้นไม่รู้จบ แต่ไม่สนใจ กับความขัดแย้งซึ่งดำรงอยู่ในพื้นที่เลยที่เกิดจาก อะไรแล้วแก้ปัญหาที่เหตุ เช่นที่พระพุทธองค์เคย สอนเอาไว้

แท้จริงแล้ว พื้นที่ห้าจังหวัดภาคใต้มีความ ขัดแย้งมากระหว่างประชาชนกับรัฐ ระหว่าง ประชาชนด้วยตนเอง ระหว่างทุนจากภายนอก กับประชาชนในพื้นที่ ระหว่างเจ้าหน้าที่รัฐกับ ประชาชน

หากไม่สนใจความขัดแย้งเหล่านี้ ใช้มาตรการ ทางทหารเพื่อระงับความรุนแรงอย่างเดียว หรือใช้ “การเจรจา” เพียงอย่างเดียว ในไม่ช้าความรุนแรง ก็เกิดขึ้นใหม่โดยคนกลุ่มใหม่ เพื่อเป้าประสงค์ใหม่ หรือเก่า ไม่มีวันสิ้นสุด

เพราะไม่สนใจความขัดแย้งนี้แหละครับ ผู้ เขียนคิดว่าจนถึงวันนี้สังคมไทยมีมาตรการระงับ ความขัดแย้งในภาคใต้ ทั้งในเชิงเทคนิคและใน เชิงการปรับแก้ความสัมพันธ์เชิงอำนาจอยู่น้อยมาก อย่างพูดถึงมาตรการระงับความขัดแย้งเลย แม้แต่ การศึกษาตัวความขัดแย้งซึ่งซับซ้อนมีหลายมิติ

และแตกต่างกันในแต่ละท้องถิ่น ก็ยังไม่ได้ทำกัน อย่างเพียงพอด้วยซ้ำ พูดกันซ้ำแล้วซ้ำอีกแต่เรื่อง ศาสนาและชาติพันธุ์เท่านั้น แต่เรื่องการศึกษา ทรัพยากร โอกาส ความเท่าเทียม ฯลฯ ไม่มีใคร ใส่ใจ กลับฉวยโอกาสที่กำลังวุ่นวาย หยิบฉวยกัน อย่างหน้าด้าน ๆ อยู่ทุกหมู่บ้านทุกกลุ่ม ทั้งจาก พื้นที่และงบประมาณแผ่นดิน

ร้ายไปกว่านั้น คือเรียกร้องแต่ความสามัคคี กันปาว ๆ โดยไม่ใส่ใจอะไรมากไปกว่านั้น ความ สามัคคีคือภาระบังคับความรุนแรงทางกายได้ระดับหนึ่ง แต่ระดับความขัดแย้งไม่ได้ มีใครที่ไม่เคย ทะเลาะกับบุคคลในครอบครัวหรือพ่อแม่พี่น้องบ้าง ก็ล้วนเป็นคนที่ทั้งเราและเขาพร้อมจะสามัคคีกัน ทั้งนั้นไม่ใช่หรือ แต่ทำไมสุดท้ายทำได้ เพราะทุกคนในครอบครัวตั้งใจจริงที่จะยุติความขัดแย้ง

ทั้งหมดเหล่านี้ทำให้ผู้เขียนย้อนกลับไปคิดว่า ในชุมชนไทยโบราณเขามีวิธีระงับความขัดแย้ง อย่างไร

มีมากมายหลายอย่าง นับตั้งแต่نينทากัน อย่างไม่ได้ผล คือผู้ถูกนินทาว่าตัวถูกนินทาว่าอะไร แล้วพยายามแก้ไข การเจรจาผ่านผู้ที่เป็นที่ นับถือของทั้งสองฝ่าย พิธีกรรมที่ช่วยมิให้ความ ขัดแย้งพัฒนาไปสู่ความรุนแรง รวมทั้งพิธีกรรมที่ เปิดโอกาสให้มีการขอขมากันโดยไม่เสียหน้า หากทางลงให้ทุกฝ่าย มิใช่ตอนให้จนมุม หรือมุ่ง ทำร้ายประหัตประหารกันให้ตายไปข้างหนึ่ง

แต่ความสัมพันธ์ในชุมชนโบราณเหล่านี้เป็น ความสัมพันธ์โดยตรง คือต่างฝ่ายต่างเห็นหน้า ค่าตากัน ซ้ำยังเป็นชุมชนที่ใช้ทรัพยากรไปในทาง เดียวกัน คือทำเกษตรพอยังชีพหรือหัตถกรรม อย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งบังคับให้ต้องร่วมมือกันในการจัดการทรัพยากรอยู่แล้ว

พุดอีกอย่างหนึ่งคือ “เวที” มันเล็ก เต็มไป เต็มมากก็อยู่บนเวทีเล็ก ๆ แคบ ๆ อันเดียวกันนั่นเอง ขยายจากชุมชนไปสู่ท้องถิ่น ซึ่งหมายถึงกลุ่ม คนขนาดใหญ่ซึ่งใช้ทรัพยากรร่วมกัน เช่น แม่น้ำ

ป่า หรือห้วยหนองคลองบึงอื่น ๆ เป็นต้น มีชุมชน หลายชุมชนที่ต้องใช้ทรัพยากรบางอย่างร่วมกัน เวทีใหญ่ขึ้น ผู้คนไม่ได้สัมพันธ์กันโดยตรงทั้งหมด ผู้เขียนคิดว่าเขาก็สร้างกลไกสำหรับระงับความ ขัดแย้งไว้ในวัฒนธรรมประเพณีอีกมากเหมือนกัน เช่น มีศาลากลางซึ่งดึงดูดความศรัทธา ของผู้คนในท้องถิ่นนั้น ๆ ในอาณาบริเวณที่กว้าง ไกล และจากศาลากลางนี้เอง ก็จะเกิด ประเพณีพิธีกรรมที่ดึงเอาคนจากต่างชุมชนมา ร่วมกันจัดงานฉลองประจำปี เช่น งานบุญบั้งไฟ ในอีสานนั้นเขาเวียนกันเป็นเจ้าของในละแวก หมู่บ้านใกล้เคียง โดยเชิญหมู่บ้านอื่นมาเป็นแขก งานลงแขกเกี่ยวข้าว งานทำบุญเดือนสิบ งานชักพระ ฯลฯ หรือในปัจจุบัน วงการกีฬา ฟุตบอลก็เป็นตัวอย่างหนึ่งที่ทำให้ชุมชนนั้น สามัคคีกัน หรือลดความขัดแย้งกันเอง แต่อาจ ไปขัดแย้งกับชุมชนภายนอก ซึ่งต้องศึกษาหาวิธี กันต่อไป

ความขัดแย้งก็มีเหมือนสังคมมนุษย์ทั่วไป แต่ความขัดแย้งนั้นถูกระงับไว้มิให้พัฒนาไปสู่ ความรุนแรง หากสามารถแก้ไขความขัดแย้งให้ หมุดไปได้ก็ทำ หากทำไม่ได้ เวลาที่ยาวนานก็อาจ แปรเปลี่ยนไปสู่การดิ้นกันเชิงล้อเลียน

ปัญหาทำให้เกิดตอนที่สังคมถูกกำลังจากภายนอกทำให้เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ผู้คนไม่มีโอกาส พัฒนาการอยู่ร่วมกันในสังคมใหม่ได้เอง มีแต่กฎเกณฑ์ และสถาบันที่ถูกสร้างขึ้นใหม่สำหรับระงับความขัดแย้ง โดยกำลังภายนอก เช่น ตำรวจ อัยการ ศาล คุก กลไกการปกครองแบบใหม่ โรงเรียน สื่อ เป็นต้น อันล้วนเป็นกฎเกณฑ์และสถาบันที่ประชาชนใน ชุมชนและท้องถิ่นควบคุมไม่ได้ ตรวจสอบไม่ได้ ทั้งนั้น ในขณะที่กลไกทางวัฒนธรรมเพื่อระงับ ความขัดแย้งเดิมก็พังทลายลงเพราะความ เปลี่ยนแปลงของสังคม การใช้ทรัพยากรมีความ หลากหลาย แม้ในชุมชนเล็ก ๆ อันเดียวกัน ผลประโยชน์ก็ขัดแย้งกัน

สังคมสมัยใหม่ที่มีความขัดแย้งมาก และขาด

กลไกที่มีประสิทธิภาพในการระงับความขัดแย้ง เช่นนี้เกิดที่ไหนบ้าง สรุปรวมคำตอบให้ง่ายเข้าก็คือ เกิดในอาณานิคมทางตรงและทางอ้อมทั่วไปหมด จะพูดว่าเป็นผลผลิตของลัทธิล่าอาณานิคมก็ไม่ผิด แต่เป็นการล่าอาณานิคมทางความคิด ทางวัฒนธรรม ทางสังคมเศรษฐกิจ ฯลฯ

เพราะลัทธิล่าอาณานิคมสร้างสังคมทันสมัย ขึ้นจากภายนอก โดยไม่ได้ให้สิทธิอำนาจแก่ประชาชนในการปรับแก้หรือพัฒนาโครงสร้าง ความขัดแย้งตามวิธีทางที่เหมาะสมกับตัว

หากแต่ยึดยึดกฎเกณฑ์และกลไกใหม่ลงไป ให้แก่ประชาชนในนามของ “ชาติ” โดยประชาชน ไม่มีทางต่อรองเลย

สังคมไทยก็เป็นหนึ่งในนั้น แม้ว่าเราไม่ใช่ อาณานิคมโดยตรง แต่พัฒนาการทางเศรษฐกิจ การเมือง และสังคมของเรานั้นเทียบได้กับ อาณานิคม ข้าจะเข้าใจมันได้ดีขึ้นหากวิเคราะห์ ในเงื่อนไขของโลกอาณานิคมมากกว่าประเทศ เอกราชโดดเดี่ยวในภูมิภาค

ความอ่อนแอของสังคมไทยในการระงับ ความขัดแย้ง เพราะคนชั้นนำยังไม่เข้าใจความ แตกต่างระหว่างความขัดแย้งกับความรุนแรงเสีย ด้วยซ้ำ จึงไม่ได้เกิดขึ้นแต่เพียงเพราะเราขาด เทคนิควิธี เช่น ไม่รู้จักการสานเสวนา ไม่รู้จัก ความสามัคคี ไม่ได้เรียนสันติศึกษา อะไรทำนอง นี้เพียงอย่างเดียว แต่ในเชิงโครงสร้าง เราไม่มี กลไกทางวัฒนธรรม ทางการปกครอง ทาง กระบวนการยุติธรรม ทางสังคม ที่จะระงับความ ขัดแย้งมิให้พัฒนาไปสู่ความรุนแรง

ผู้เขียนจึงออกจะสงสัยว่า ในกระบวนการคิด ของคนไทยไม่ได้แยกแยะระหว่างความขัดแย้งและ ความรุนแรงออกจากกัน

ในแง่ของความรุนแรง เราอาจชี้นิ้วไปที่ฝ่ายใด ก็ได้หมดแหละครับ เช่น กรณีพฤษภาทมิฬ หรือวิกฤตสี่เสือต่าง ๆ ไม่ว่าจะเหลือง แดง น้ำเงิน หรือหลากสี ฯลฯ ซึ่งที่ผู้ประท้วงก็ได้ เพราะหาก ผู้ประท้วงนอนอยู่บ้าน ก็เป็นไปได้อาจจะไม่มีคน

ออกมาชุมนุมประท้วงกันมากมายขนาดนั้น จึงไม่มีผู้ล้มตาย หรือในทางกลับกันชี้นิ้วไปที่ผู้นำ กองทัพก็ได้ที่นำเอาอาวุธซึ่งประชาชนเป็นเจ้าของ มาเช่นฆ่าประชาชนเสียเอง หรือชี้ไปให้บุคคลใน เงามืดก็ได้ว่าเป็นผู้สร้างสถานการณ์

แต่ในแง่ความขัดแย้ง ยากมากที่จะชี้นิ้วไป ที่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง รัยไปกว่านั้นหากพยายาม ล้วงลึกลงไปในความขัดแย้งจริง ยังจำเป็นต้องชี้นิ้ว ไปยังสิ่งที่ไม่ใช่บุคคลอีกมากด้วย เช่น สภาพ เศรษฐกิจ การเมือง สื่อ และวัฒนธรรม ที่สังคม นั้นเผชิญอยู่ เป็นต้น

ดังเช่นกรณีพฤษภาทมิฬ หรือกรณีเมษาเลือด ของเสื้อแดง การบุกทำเนียบรัฐบาลของเสื้อเหลือง หรือการออกมาของเสื้อหลากสี หากพิจารณา จากแง่ความขัดแย้งต้องล้วงกลับไปถึงโนนเลย คือบทบาทของสถาบันทางการเมืองต่าง ๆ ทั้งที่เป็นและไม่เป็นทางการ ทั้งที่มีและไม่มีกฎหมาย รองรับบทบาทนั้น ๆ โดยเฉพาะที่อ้างว่าเป็นกลาง ทางการเมือง อีกทั้งผู้นำของกลุ่มสี่เสือต่าง ๆ และสื่อที่มีสังกัดและไม่สังกัดและอ้างว่าไม่มีสังกัด แต่มีสังกัด ว่า จริง ๆ แล้วเราต้องการยุติความ รุนแรงหรือไม่กันแน่

ความรุนแรงทั้งหลายล้วนมีผลมาจากความ ขัดแย้งทั้งนั้น หากสนใจแต่จะระงับความรุนแรง โดยไม่สนใจความขัดแย้งเลยแล้ว ความรุนแรง ย่อมไปโผล่ด้านโน้นด้านนี้อยู่ตลอดไป ระงับ อย่างไม่ไร้วันสิ้นสุดไปได้

ผู้เขียนภาวนาให้ผู้ผู้นำในด้านต่าง ๆ กลุ่มคณะ หรือสีต่าง ๆ ลองย้อนระลึกไปถึงเหตุใหญ่ ๆ สีห้าครั้ง ในรอบยี่สิบปีที่ผ่านมาว่า เรามีปัญหาเรื่องโครงสร้าง สังคมหรือสติปัญญาของประชาชน หรืออะไรกันแน่ ที่ทำให้เราวนเวียนกันอยู่แต่ความขัดแย้งรุนแรง ไม่มีวันจบสิ้น ทุกคนรู้ถึงสาเหตุความเดือดร้อน ความเสียหาย หรือความเจ็บปวดของฝ่ายตัวเอง ดีว่าเกิดจากอะไร แต่ไม่เคยแยแสความรู้สึก ความเจ็บปวด ความไม่เป็นธรรมของฝ่ายอื่น นี้แหละประเทศ

๒

ปิดท้าย

พ.ด.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

พระฉลองทวีภิรมย์
ทวนวัยรุ่นกินเบียร์

เปลื้องจีวรไถนรด
ส่งเสียงดังโยยาย
จนชาวบ้านแจ้งตร.
พระผู้ใหญ่ระดมรับอาการ
เจ้าอาวาสก็ร้อง... 5 มีนาคม ๒๕๖

รัฐ + บาล

พระยุคใหม่ท่าंगไกลพุทธทาส
เพราะมีอาจเป็นทาสพุทธพิสุทธิ์ศีล
มีสมฐานะสมณะละมลทิน
จึงสังคมเมิน-หมิ่นสิ้นศรัทธา

เพราะนอกกริตนอกรอยปรียัติ
ปฏิบัติปรนเปรอปรุงตันทา
วางท่าที่บรรลุธรรมแจ้งปัญญา
แต่...แท้จริงอวิชาฟางม गया

ชักนำชนวนว่ายทะเลบ้า
มุ่งขอบฟ้าโลภะเป็นจุดหมาย
ไต้ลมคลื่นฝืนฝ่าตะเกียกตะกาย
หวังสุดท้ายสู่สวรรคบรรโลมรมย์
สังคมพุทธจึงร้างศีลเป็นเบื้องต้น
เพราะขวยขวนใฝ่สมาธิเสพสุขสม
นั่งหลับตาข่มขับดับอารมณ์
ครั้นลืมตากลับนิยมยึดโลกเดิม

แผ่นดินไทยจึงร้อนทุกหย่อมหญ้า
ยิ่งประดานักการเมืองยิ่งอึกheim
บ่อนทำลายชาติย่ำดั่งซ้ำเดิม
ไฟพุนเพิ่มทายนะ โธ...รัฐบาล

๒